ELLA CAREY
CASTELUL
de lângă
LAC
LITERA
BLUE MOON

BLUE
MOON

ELLA CAREY

CASTELUL *de lângă* LAC

Traducere din limba engleză
ANA-MARIA GONŢEA

LITERA
București

The House by the Lake

Ella Carey

Copyright © 2016 Ella Carey Pty Ltd.

Toate drepturile rezervate

Imagini copertă © Arcangel / Shutterstock

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: eontaet@litera.ro

www.litera.ro

Castelul de lângă lac

Ella Carey

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright si este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc,

fără consimțământul editorului, este strict interzisă.

Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Laura Runcanu

Corectori: Dorina Lipan, Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu-Popeseu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9692-2

ISBN EPUB 978-606-095-431-6

În amintirea părinților mei

CAPITOLUL 1

San Francisco, 2010

Hotărârea a fost luată în cafeneaua italiană de pe strada Chestnut. După aceea, Anna se întrebase dacă părerea ei contase în vreun fel. Lumea de dincolo de masa de la fereastră se transformase într-un vârtej indescifrabil. Nu mai era sigură decât de un singur lucru: schimbarea era pe cale să se producă, și nu oricum, ci cu viteză.

Mintea ei era asaltată de întrebări, însă dintre toate ieșea în evidență una: De ce în ziua aceea? De ce în dimineața aceea?

Se trezise ca de obicei, își pusese uniforma neagră, obișnuită de lucru și una dintre eșarfele preferate ale mamei ei, își udase grădina, îndepărtase frunzele moarte de pe trandafiri, ba chiar plătise și câteva facturi înainte de a ieși din casă. Nimic neobișnuit.

Acum, pe trotuarul spre care dădea fereastra, treceau în ambele direcții cumpărători care duceau coșuri din nuiele. Era sâmbătă dimineața și traficul era oprit pe strada aglomerată. Nu reușea decât să-l privească fix pe bunicul ei, Max, un bărbat în vârstă de 94 de ani, fără să știe ce să spună.

De s-ar fi întâmplat să o întrebe cineva dacă bunicul i-ar fi putut oferi vreodată revelația pe care tocmai i-o oferise, de bună seamă ar fi zis că persoana aceea era nebună. Max fusese cea mai mare sursă de consecvență și iubire în cei douăzeci și nouă de ani ai ei. Îi era devotată și îi fusese devotată întotdeauna.

Încercase de nenumărate ori să-l provoace să vorbească despre trecut. Și de tot atâtea ori el refuzase să o facă. Fusese un subiect sensibil, pe care Anna știa acum că nu-l putea atinge. Despre care știa că nu poate să pună întrebări. Habar n-avea ce i se întâmplase bunicului de nu dorise niciodată, dar niciodată să vorbească despre el.

Într-o zi, îl găsise în apartamentul său, ocupat cu tăiatul unor fotografii despre care-i spusese că proveneau din copilăria lui. Avea de gând să le ardă pe toate. Până atunci nu știuse că Max deținea fotografii de vreun fel.

Apoi ridicase privirea și o întrebase cum îi fusese ziua. O diversiune, ca de obicei. O îndepărtare de el. Și clar, de copilăria lui, de tinerețea petrecută în fosta Germanie de Est. Tot ce știa era că familia lui fusese obligată să fugă în momentul invaziei sovietice, că Max nu se mai întorsese, și că nu voia să vorbească niciodată, dar niciodată despre asta. Trecutul lui mocnise întotdeauna în imaginația Annei. În egală măsură însă îl și respinsese – i se păruse prea derutant, așa că-l abandonase, din respect și de dragul lui Max.

În dimineața aceea, de cum îl văzuse pe Max că se îndrepta în susul străzii, Anna plecase de la tejgheaua de sticlă, care se întindea pe lungimea unuia dintre pereții cafenelei. Își croise drum pe lângă toți clienții ei care stăteau la coadă pentru cele treizeci și patru de varietăți de sendvișuri, pentru sortimentele de șuncă de Parma și

de brânzeturi italiene – Rocca Reggiano, Parmigiano, Locatelli Pecorinos și Dry Jacks –, care-i aduseseră o oarecare faimă în Pacific Heights, ba chiar în tot orașul San Francisco. Trecu și pe lângă a doua coadă care se formase la produsele ei de panificație artizanală și la delicioasele prăjituri.

Își făcuse mulți clienți fideli, care reveneau mereu pentru amestecul magic de cafea perfecționat de ea. Cafeneaua ei italiană mirosea a cafeaua aceea, precum și a mirodenii, usturoi și a discrete efluvii de vin roșu. Clienții îi spuneau adesea că, dacă închideau ochii, își puteau imagina că sunt la Roma.

Cu o oră înainte de venirea bunicului, pusese unul dintre semnele mici și negre, de loc rezervat, pe masa la care acesta se așeza în diminețile de sâmbătă. Dacă n-ar fi făcut-o, cineva s-ar fi pus jos să citească ziarele și nu s-ar fi mișcat de acolo ore întregi.

Când îi deschise larg ușa ca el să intre, toate celelalte mese erau deja ocupate. Angajații de la tejghea se aflau într-un du-te-vino continuu, iar cafeneaua zumzăia de pălăvrăgeala reconfortantă a dimineții de sâmbătă.

Îl conduse pe Max prin mulțime, ghidându-i brațul subțire cu o mână. Apoi îl așeză la masă și se asigură că scaunul stătea în poziție perfectă, înainte să se ducă să-i prepare cafeaua.

Cass, partenera de afaceri a Annei, se ivi lângă ea.

– Pot să vă țin azi companie? Am mare nevoie să petrec un pic de timp cu Max.

– Ei bine, surâse Anna în timp ce-și scotea șorțul negru, poate că ai nevoie de un bărbat născut în 1930. Ce idee! Ai putea călători oricând în timp.

– Da, da, răspunse Cass.

Câțiva cârlionți scăpaseră încercării de a-i ține strânși într-un coc. În ziua aceea, părul lui Cass era roșu. Săptămâna următoare, ar fi putut fi mov. Indiferent de săptămână, Cass spera să cunoască un bărbat.

Anna era recunoscătoare pentru fiecare săptămână în care nu o făcea.

Dintr-un borcan de sticlă scoase un biscuit moale din făină de migdale pentru Max, și-l puse pe o farfurie. Simți că prietena ei o privea. Un bărbat absolut superb tocmai intrase în cafenea. Arăta de parcă-și petrecea tot timpul în sala de fitness, iar tricoul lui alb scotea în evidență cei mai încântători bicepși.

– Lasă-mă, mormăi Anna în timp ce-și ridică rapid privirea către prietena ei.

– Povestea asta devine un pic ridicolă, Anna, șopti Cass. Au trecut șase ani. Prea mulți.

– Ca să vezi! răspunse Anna, apoi îi zâmbi femeii care urma la rând.

După zece minute, îl pupa pe obraz pe bunicul ei, lua loc lângă el și Cass, își sprijinea spatele de scaun și-și întindea picioarele obosite. Își examină balerinii negri pe care-i purta zi de zi. Erau lustruiți; arătau bine. Trase de fusta conică, pe care o purta sub șorțul negru și care se ridicase ușor sub bluza neagră. Părul ei lung, de culoare închisă, era strâns într-o coadă de cal și-i evidenția ochii căprui, migdalați.

– Am adus asta, zise Max împingând pe masă un ziar.

Cass se aplecă înspre Anna și citi peste umărul ei.

– Un apartament în stil Belle Époque[1], în Paris, abandonat timp de șaptezeci de ani? Fascinant. Imaginează-ți câte fantome!

Anna se încruntă privind fotografiile din ziar. Un Mickey Mouse decolorat se sprijinea de un struț împăiat peste al cărui biet spate rigid atârna un șal cu model. Într-o fotografie se vedea un salonaș învechit, al cărui tapet se desprindea în fâșii

lungi. O alta prezenta o măsuță veche de toaletă, cu flaconașe din sticlă șlefuită în care se aflau rămășițele unor parfumuri de demult.

Nu-și putea însă desprinde privirea de pe ultima fotografie. În ea se afla un tablou cu o femeie. Părul ei închis la culoare era răvășit, iar fața îi era întoarsă într-o parte. Deși era elegantă și frumoasă, avea și ceva erotic. Rochia fusese pictată cu tușe atât de fine încât femeia părea diafană, dintr-o altă lume.

– Apartamentul era..., începu Max să spună, apoi făcu o pauză. Era plin de frumusețe odată.

Vocea lui avea inflexiuni care aminteau de vechiul Hollywood, îngemănate cu ușorul lui accent european. Împrumuta solemnitate tuturor vorbelor pe care le spunea.

Desigur, ceea ce Max voia să spună era că apartamentul *trebuie* să fi fost frumos odinioară. Anna îi zâmbi și adoptă o expresie pe care o afișa deseori zilele acelea în prezența bunicului ei. Cu o tresărire, resimți o tristețe interioară când se gândi la vârsta lui înaintată.

– Vezi, de asta vreau eu să merg la Paris, comentă Cass. Lucrurile astea nu le vedem niciodată aici. Dacă aș putea-o duce pe Anna acolo, poate că i-aș găsi un bărbat. E exact ce-i trebuie. Nu crezi, Max?

– Un concediu ar fi minunat, răspunse Max. Dacă Anna și-ar permite vreodată să lase în urmă trecutul.

Anna aproape că se înecă cu cafea.

– Mă scuzați... sunt lângă voi! comentă ea amuzată.

Max părea să stea pe gânduri și cele două așteptară.

– Draga mea Anna, nu te-am rugat să faci nimic pentru mine în ultima vreme.

– Dacă prin asta vrei să spui că nu m-ai rugat nimic *niciodată*...

– Nu te grăbi cu vorbele, spuse el cu o voce mai blândă.

Era ușor să și-l imagineze cum fusese odată: fermecător, tânăr, cu părul blond pieptănat către spate și cu ochii albaștri strălucitori, mândri. Bunica Annei ținuse fotografia de nuntă pe scrinul din casa ei. Anna o luase deseori în mână, întorcând-o de pe o parte pe alta.

Cass îl cercetă cu privirea.

– Da, Max, spune.

– Anna, tu n-ai fost niciodată în Berlin, se lansă el.

– Nu, zise ea și în stomac i se formă un nod.

Max se aplecă și scoase o bucată de hârtie din geanta de piele care era așezată pe jos, la picioarele lui. Până și Cass rămăsese tăcută în timp ce el despăturea hârtia și o întindea cu atenție pe masă cu degetele lui noduroase. Anna așeză cești le de cafea și farfuriile una peste alta și le dădu deoparte; abia observă când apăru un angajat și le luă.

Pe hârtia îngălbenită de vreme se afla planul interior al unei clădiri. Anna parcurse cu privirea rândurile de încăperi, toate aliniate în cerneală de culoare sepia. Pe fundal era schițată o ilustrație estompată a clădirii înfățișate pe plan. Turnulețe elegante și încântătoare ferestre cu zăbrele sugerau frumusețe, dincolo de diagrama prozaică.

Anna îl privi țintă.

– Schloss Siegel, zise Max în timp ce privirile li se intersectau.

– Vai! Cass se aplecă înspre hârtia veche, netezind pergamentul cu vârfurile degetelor. Ai luat asta dintr-un magazin de antichități, Max?

– Nu tocmai.

Anna rămase tăcută.

Max își înclină capul și împinse hârtia spre ea, invitând-o să se uite bine. Anna studie planșa. La parter se afla un vestibul imens. Un set de uși cu două canaturi se deschideau către o încăpere numită „salon de muzică", care ducea la rândul său spre o terasă cu vedere la parcul cu propriul lac.

Încăperile care se deschideau în vestibul erau marcate toate cu același scris de mână: fumoar, cameră de biliard, bibliotecă, toaletă pentru femei, camere de oaspeți, sufragerie mică și sufragerie mare, birouri, camerele lacheilor, camere individuale pentru valeți, ba chiar și o cameră pentru argintărie. La al doilea etaj, deasupra salonului, se aflau câteva dormitoare mari, precum și coridoare care duceau către încăperi mai mici marcate „pentru servitoare".

– Am lăsat ceva acolo, știi, zise Max.

Anna ridică privirea. Ochii ei se intersectară cu ai lui Max.

– Ceva de valoare, continuă el.

– Poftim? șopti Anna.

– M-ai auzit, draga mea. A fost… o altă viață.

Max fusese întotdeauna deschis cu privire la viața lui din America – cum ajunsese în San Francisco în anii '50, obținuse o diplomă în economie și lucrase din greu să-și construiască propria societate de investiții. Se căsătorise cu bunica americană a Annei, Jean, și avuseseră o căsătorie care păruse tolerabilă. Max nu vorbise despre soția lui de când aceasta murise. Era vorba însă de ceea ce văzuse Anna în timp ce creștea. Era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit pentru ea.

– Anna, zise Max cu vocea lui obișnuită, blândă, însă de data aceasta fermă.

Ei îi veni să se ridice în picioare. Își împinse scaunul ca să facă asta, apoi îl trase din nou în față. Era o perioadă în care totul în viața ei mergea ca pe roate. Sentimentul tulbure care i se strecurase în corp deveni și mai pronunțat.

– E vorba și de familia ta, Anna.

Ea inspiră adânc.

– La două ore de Berlin, înspre nord-est, în vechiul Brandenburg – Prusia. Păduri, lacuri, adăugă el și făcu o pauză. Atât de frumoasă… Vechea mea casă.

Privirea ei reveni la plan și îl studie mai repede de data asta: douăzeci și șase de camere la primul etaj, douăzeci și patru la al doilea; scări care duceau în jos la un alt nivel. Cu o săgeată erau marcate bucătării și camera de spălat vase – fără subsol, dar cu o serie de spații pentru pod. Deci patru etaje. Când se simțea copleșită, creierul i se refugia mereu în universul numerelor. Logica nu o trăda niciodată – și, cel mai important, era întotdeauna, dar întotdeauna prezentă.

– Vreau să te întorci acolo pentru mine, Anna. Vreau să găsești ceea ce am lăsat în urmă.

Voia ca ea să meargă acolo? La casa aceea de lângă lac… *Schloss*, cum îi spusese el?

– Vai! Cass se sprijini cu spatele de scaun și lăsă să-i scape una dintre șuierăturile ei obișnuite. Ți-am spus eu că aveam nevoie de o doză de Max. Nu-i așa? Ești un romantic, zise și se aplecă înspre el. Ce vrei să facă? Spune-ne! E exact ceea ce îi trebuie Annei, știi. Te pricepi.

Anna scutură din cap.

– Îmi pare rău. Nu cred că te înțeleg. Vrei să merg în Germania? Să recuperez ceva ce ai lăsat tu… când?

– În iunie 1940. Mă cam grăbeam.

Anna își sprijini spatele de scaun.

– Cele mai bune lucruri în viață sunt nebunești, draga mea, să știi. Se petrec instinctiv. Încă nu ai înțelegerea acestui lucru… Însă, în timp, o vei avea. Acolo se află magia. Iar asta, draga mea, îți lipsește ție din viață.

– Poftim?

Anna nu știa ce să spună. Max nu vorbise niciodată așa. Nu simțise niciodată o astfel de insistență presantă în vocea lui.

– Cât de adevărat! Cass bătu ușor și repetat cu pumnul în masă. Bravo, Max! E exact așa cum spui.

– Stai așa, spuse Anna. Vrei să spui că ai crescut într-un castel din fosta Germanie de Est, că vrei să mă duc acolo, singură, să caut ceva ce ai lăsat acum șaptezeci de ani? Am înțeles bine?

Max îi susținu privirea.

Nu avu nevoie de nimic în plus pentru confirmare.

– Dar prin castelul ăsta trebuie să fi trecut zeci de oameni – probabil că sovieticii l-au folosit pentru operațiuni militare sau ca spital. Și poate e locuit de o familie acum. Bunicule, sunt sigură că știi că nu există nici o posibilitate ca lucrurile pe care le-ai lăsat în urmă să fie tot acolo. Mi-ar părea rău să te văd dezamăgit. Mai ales acum. Iar eu mă simt zdruncinată de asta, zise ea și se uită din nou fix la plan.

Se lăsă tăcerea.

– Este foarte posibil să fie încă acolo, spuse el într-un sfârșit.

– O, fii serioasă, Anna! Cass se ridică în picioare. Nu poți să refuzi!

– Dar nici nu pot să fug la Berlin pur și simplu! Se întoarse către bunicul ei. Și nu-mi place să te las singur. În orice caz, cum ți-a venit ideea asta nebunească? Din cauza apartamentului abandonat din Paris? Pentru că e clar o situație năstrușnică. Nu cred că te aștepți ca… lucrurile tale să fie și ele acolo, rămase neatinse atâția ani…

Max își sprijini antebrațele pe masă.

Anna oftă.

– Am întrebări. Atât de multe întrebări, bunicule. În primul rând, ce vrei să recuperezi? În al doilea rând, nu am putea pur și simplu să le scriem proprietarilor și să-i rugăm să ne trimită orice ai vrea tu înapoi? Sunt convinsă că am putea găsi un mod mai simplu de a face asta. Și, în al treilea rând, trebuie să vorbim despre asta. Te rog…

– Ai putea lipsi luni la rând și afacerea tot ar merge, comentă Cass. Merge ca pe roate. Pot coordona totul de una singură.

– Deci am de-a face cu o conspirație.

– Nu, nu-i așa, vorbiră Cass și Max într-un glas.

Anna dorea să-și treacă degetele peste fiecare detaliu și să parcurgă fiecare încăpere de pe planul pe care îl avea în față. Mintea ei dorea să-și imagineze tot locul – să-l delimiteze. Un castel? Cine locuia acolo în acel moment? Cum o fi fost copilăria bunicului? Vrusese dintotdeauna să știe asta și avea nevoie să discute serios cu el. Nu avea ce face doar cu aceste indicii ambigue. Să-i ceară să plece și să aducă ceva? Ce însemna asta? De ce în acel moment?

– Va trebui să vorbim despre asta mai târziu, spuse ea cu blândețe.

Trebuia să se întoarcă la lucru. Frustrarea i se combina cu o dorință arzătoare de a ști totul.

Când Max răspunse, vocea lui sună ferm.

– Știu că ai vrea să mergi, Anna. În viață e bine să-ți urmezi instinctele. Crede-mă, am aflat-o pe pielea mea. N-ar trebui să dai cu piciorul lucrurilor, ocaziilor. Nu atunci când fiecare oscior îți spune ce vrei să faci. Nu lăsa frica să ți se pună în calea fericirii.

Anna îl privi din nou cu intensitate. De unde mai venea și asta? Omul acela nu era Max al ei! Nu reuși decât să clatine din cap.

De la tejghea se auzeau voci ridicate. Un client dificil îl mustra pe unul dintre angajați. Anna se ridică în picioare.

– Pe mai târziu, îi zise ea bunicului, apoi se aplecă și-l pupă pe obraz.

Când Anna intră în apartamentul lui Max în acea seară, acesta stătea așezat în fotoliul lui preferat. Anna se forțase să se concentreze toată după-amiaza asupra muncii, însă mintea îi zbura mereu în altă parte.

Voia să găsească cheia care deschidea trecutul lui Max. De ani de zile își dorise să o afle. Însă cum ar putea ea să se descurce cu organizarea a ceea ce-i ceruse? Ceva ascuns undeva în casa în care el copilărise? Oare la ce se gândea?

În după-amiaza aceea încercase să arunce pe furiș o privire pe internet în pauzele dintre perioadele aglomerate de la cafenea. Îi trebuiseră doar câteva secunde să găsească online o serie de fotografii vechi ale castelului, făcute pe vremea în care acesta era deținut de familia lui Max. Reușì cu greu să se smulgă de imaginile frumoasei clădiri vechi când fu nevoită să revină la lucru. Cu toate acestea, fotografiile alb-negru îi rămaseră în minte mult timp după ce oprise computerul.

Imaginile erau mai mult decât grăitoare. Erau uluitoare, o captivau și o făceau să se simtă atrasă de misterul copilăriei bunicului ei mai mult ca niciodată. În pofida detaliilor opulente – turnulețe și șiruri de lucarne –, clădirea părea mai degrabă o casă decât un castel.

Singurele informații pe care le putuse găsi online îi arătau că Schloss Siegel aparținuse familiei Albrecht până la ocupația sovietică. Nimic în plus. Absolut deloc. Locuia cineva acolo? Anna căută hoteluri în regiune. Nimic. Muzee? Nu era nici muzeu.

Îl pupă pe bunicul ei pe creștet și-și continuă drumul prin micuța cameră de zi, deschizând punga de hârtie în care adusese masa lui de seară. Scoase un recipient cu lasagna, o salată și o felie din prăjitura specială cu măr și caramel pe care avea să o încălzească și să i-o dea la desert. Îl urmări cu privirea pe Max în timp ce se ocupa de încălzirea mâncării în bucătăria modernă. Pe măsuța de sticlă din fața lui se aflau articolul despre apartamentul din Paris și planul castelului.

– Încă o zi plină, spuse Anna, simțind că nu era momentul să-l asalteze cu întrebări.

Puse lasagna și salata pe una dintre farfuriile albe, noi ale lui Max și i-o aduse. Anna luă loc în fața lui, pe canapeaua pe care el o cumpărase cu câțiva ani mai devreme, când se mutase în apartamentul mic și cochet. La el totul era mereu adus la zi cu meticulozitate. Întotdeauna arunca orice lucru care se învechea, triind fără preget mobilier, îmbrăcăminte, ba chiar vânzând din când în când câte un tablou rătăcit, pentru că, după cum îi era lui vorba, Anna nu avea să păstreze nimic din prostiile lui vechi după ce el nu va mai fi. De aceea se simțise mai mult decât tulburată atunci când îl văzuse cu fotografiile din copilărie.

– Așa e cel mai bine, draga mea, zise Max începând să mănânce. Să ai zile pline.

Își întoarse fața către ea doar după ce-și termină mâncarea și-și șterse mâinile încă elegante – mâinile unui aristocrat, se gândi Anna brusc – cu șervetul.

– Ești fericită, Anna?

Ce întrebare mai era și asta?

– N-am nici un plan să schimb ceva, răspunse ea.

– Mi-ar părea rău să văd că… renunți la iubire.

– Ah, hai să nu vorbim despre asta. Sincer.

Anna întinse mâna să ia farfuria, însă el o trase de mânecă.

– Ia loc din nou, draga mea. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Voia să stea de vorbă? Max pe care-l știa ea nu ar fi grăit niciodată acele cuvinte.

– Ce înseamnă toate astea? întrebă cu blândețe.

Max păru să stea pe gânduri o vreme.

– Am un regret, zise el strângând din buze. Are de-a face cu apartamentul acela din Paris.

Apartamentul din Paris.

– Știi, când am văzut fotografiile acestea, după atât de mult timp… Își îndreptă degetul către imaginile care-l bântuiau. Vederea acestor fotografii mi-a adus aminte de tot. De parcă s-ar fi întâmplat, cine știe, acum o lună, poate. Parcă și văd. Nu știu. Cred că regretul e cel mai trist lucru pe care poți să-l ai în viața asta… e vorba despre ceea ce ratăm, ceea ce nu facem… Și asta ne provoacă cea mai mare durere. Pentru că nu vom ști niciodată ce ar fi putut să fie. Ocaziile de care nu am profitat. Cât de diferite ne-ar fi fost viețile dacă am fi făcut alte alegeri. Nu vom ști niciodată dacă nu le facem, dacă nu acționăm.

– Chiar ai regrete atât de mari?

El trase de planul castelului Siegel. Mâinile începură să-i tremure. Anna îl ajută să întindă hârtia decolorată.

– Aici… Mâna lui, albastră din pricina venelor reliefate, parcurse calea până la etajul de sus al castelului. Aici era dormitorul meu.

Degetele îi zăboviră în dreptul celor două camere mari situate chiar deasupra salonului de primire. Deși puțin mai mici decât cele două camere centrale, erau totuși considerabil mai mari atunci când le comparai cu dormitoarele în care stăteau servitorii. Camera de lângă cea a lui Max era marcată cu „dădacă“ scris ordonat în italice, iar cea de lângă cu „guvernantă“.

– Va trebui să cauți sub scândurile din vechea mea cameră, spuse Max.

Avea un ton practic, de parcă îi ceruse să facă un lucru la fel de simplu ca aducerea ziarului din camera alăturată.

– Scândurile din cameră?

– Da.

Dacă nu ar fi părut atât de serios, Anna ar fi zis că Max nu se simțea bine. Pe obrajii lui palizi înfloriseră două pete luminoase de culoare și el părea brusc mai animat decât fusese în ultimii ani.

– Trebuie să-mi spui mai mult. Te rog.

Max se aplecă înspre ea și-și puse mâna peste a ei.

– Anna, zise el.

Anna nu se mișcă.

– Te rog, șopti el moale.

Voia să știe ce avea asta de-a face cu apartamentul din Paris. Voia să știe ce lăsase bunicul în dormitorul lui. Și, cel mai mult, voia să știe care era chestiunea aceea nefericită pe care el avea să o regrete întotdeauna.

Însă privirea lui părea pierdută. Max nu mai era cu gândul acolo. Privindu-l, ea înțelese un lucru: poate că Max nu vorbise niciodată despre asta, însă nu lăsase totul în urmă.

Paris, 1934

Bunica lui Isabelle de Florian, Marthe, stătea în locul ei preferat, lângă fereastră, când Isabelle reveni în apartamentul din Rue Blanche.

Marthe ceruse ca șezlongul ei scandalos să fie mutat în salonașul personal. De pe șezlongul acesta elegant, și cu toate acestea nerușinat, putea urmări tot ceea ce se întâmpla pe strada aflată sub ea. Chiar dacă arondismentul al nouălea nu mai semăna deloc cu cel de odinioară, Isabelle știa că privirile lungi aruncate peste drum îi ofereau bunicii un oarecare amuzant la cei șaptezeci de ani ai ei. În ziua aceea, Marthe părea să aibă nevoie de atenție.

– Din păcate, nu am chef de vorbă.

Isabelle lăsă la picioarele lui Marthe cele două sacoșe mici de cumpărături de la magazinul universal Printemps.

– Cât de plictisitoare! Sper că e ceva drăguț?

– Doar câteva eșarfe.

Se făcu liniște. Isabelle își dădea seama că bunica ei o studia în încercarea de a afla ce se întâmplase în după-amiaza aceea, însă era încă prea supărată ca să vorbească despre asta.

Merse către pianul ei și dibui câteva note de început înainte de a se lăsa absorbită de muzică, așa cum o făcea mereu.

Se lăsă mângâiată de notele lui Satie, le permise să o ducă pe un alt tărâm, departe de Paris. Avea nouăsprezece ani. Nu ar fi trebuit să fie o vârstă interesantă?

Isabelle termină bucata muzicală și-și opri mâinile chiar deasupra claviaturii timp de câteva secunde cruciale înainte de a întoarce taburetul de la pian pentru a o înfrunta pe Marthe – și realitatea.

– Deci nu a fost bine. Sau nu a fost așa cum ai sperat, ceea ce e același lucru, spuse Marthe în timp ce-și fixa privirea pe Isabelle.

Isabelle se ridică în picioare. Rochia cu floricele și pliseuri sub bust, pe care o îmbrăcase plină de speranțe cu câteva ore mai devreme, părea acum monotonă.

– O, a fost bine.

Era mai ușor să mintă. Nu era nimeni de vină. Nimeni în afară de societate în general, gândi Isabelle. Însă nu fusese în regulă. Deloc.

Faptul că *madame* Fatouche, mama celui mai recent iubit al lui Isabelle, alesese ceainăria din Printemps fusese un semn încurajator. Locul, decorat în stil modernist, cu covoare cu tipare geometrice și mobilier tubular elegant, nu era unul demodat.

Și i se păruse justificat să spere că *madame* Fatouche va fi la fel de modernă în viziunea ei precum era în alegerea cafenelei, acceptând o fată care se întâmpla să fie nepoata celei care fusese odinioară infama curtezană Marthe de Florian.

Doar erau anii 1930, pentru numele lui Dumnezeu. Toată lumea trecuse prin război. Iar chestiunea dreptului câștigat prin naștere fusese demontată de revoluții. Rusia. Evident…

Madame alesese o masă vizavi de intrarea în ceainărie, de unde o putea vedea pe Isabelle, care intrase grăbită – întârziase – pentru că fusese distrasă de niște panglici frumoase.

Judecând după aparențe, Pierre Fatouche sporovăia cu entuziasm… chiar dacă vorbea cam repede. Isabelle dădu la o parte gândul că iubitul ei ar fi putut fi afectat de un episod de neliniște. În mod sigur nu avea de ce să fie neliniștit.

Mama lui Pierre părea să-l ignore. Privirea ei era îndreptată direct către Isabelle.

– Ah, iat-o!

Pierre se ridică în picioare, se aplecă și o sărută pe Isabelle pe obraz. Simți căutătura ochilor lui deschiși la culoare care-i măsurau rochia subțire în timp ce el își aprindea o țigară.

Oare țesătura era transparentă? Alesese cumva o ținută nepotrivită? Nu, nu. Era chiar modernă. Iar modernă și distinsă erau calități perfect potrivite pentru Printemps. Și, la urma urmei, stilul rochiei purtate de *madame* era asemănător cu stilul rochiei lui Isabelle. Poșeta foarte la modă, din piele de șarpe, pe care o avea femeia mai în vârstă era așezată pe masă. Isabelle se pomeni că invidiază aerul de respectabilitate și siguranța de sine a acesteia.

Madame întinse o mână. Preț de o secundă, dinții albi se arătară în lumină, înainte ca ea să-și închidă gura perfect rujată și să-și sprijine din nou mâna pe masă.

– Maman…, începu Pierre.

– Mama mea a văzut-o pe bunica ta într-un spectacol, în anii '90. În Pigalle. Numele ei de scenă era Marthe de Florian, ca de altfel și numele pe care îl folosea… în general, nu-i așa? lungi *madame* cuvintele, ignorându-l pe fiul ei.

Isabelle nu făcuse decât să zâmbească.

După-amiaza se terminase înainte să înceapă.

Marthe nu zise nimic în timp ce Isabelle îi depăna povestea. Isabelle își trecu din nou degetele peste claviatură.

– Așteaptă, draga mea, spuse Marthe liniștită. Mă gândeam.

– Nimeni nu poate face nimic. Nu e vina nimănui.

– Ești sigură că un bărbat e ceea ce-ți dorești, Isabelle? Pentru că îți spun că nu ăsta e răspunsul.

Isabelle așteptă preț de un moment.

– E greșit să vreau iubire? Știi, nu am înțeles niciodată această parte din tine, bunico…

Isabelle se opri singură. Ce opțiuni avusese până la urmă bunica ei?

Marthe se ridică anevoie de pe șezlong, iar Isabelle merse să o ajute. Avea o admirație pentru ținuta dreaptă a bunicii ei, pentru zvelțețea ei, pentru acea calitate subtilă din ochii ei căprui și profunzi, care ademeniseră nenumărați bărbați puternici. Marthe avea o colecție de bijuterii care ar fi putut concura cu ale oricărei ducese, iar apartamentul ei era plin de cadouri exotice, mobilier și opere de artă invidiate de orice oaspete al salonului ei. Odată, bunica lui Isabelle fusese pariziană prin excelență. Oriunde se afla, era urmată de ceilalți.

Și totuși, la fel ca alte puține curtezane care avuseseră succes, existența lui Marthe nu ar fi putut fi niciodată aprobată fățiș. Nu în cercurile onorabile. Nu în societatea respectabilă.

Ce însemna asta pentru nepoata ei?

Isabelle oftă. Nu strica să asculte ce voia să spună bunica ei.

– La ce te gândeai?

– Nu tu ești problema, ci Parisul.

Marthe se duse către micul birou din lemn de nuc, un birou dăruit de un bărbat sau altul – unul dintre binefăcătorii ei, cum îi numea ea – cu treizeci de ani în urmă.

Mută niște hârtii dintr-un loc în altul, apoi îi dădu lui Isabelle o broșură.

– Lacul Geneva?

– Pentru vară.

– Doar noi două?

– Doar noi două.

Isabelle analiză fotografiile din fața ei – un hotel de basm care dădea înspre cea mai ispititoare apă albastră imaginabilă. O terasă lată, cu bougainvillea și trandafiri. Mese decorate cu lumânări rotunde și oameni îmbrăcați elegant, care dansau îmbrățișați.

Să o lase-ncolo pe *madame* Fatouche și mofturile ei.

– De ce nu? grăi Isabelle.

Marthe înaintă către ea și o îmbrățișă.

---

[1] Epoca dintre sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul Primului Război Mondial, perioadă marcată de progrese sociale, economice, tehnologice și politice (n.red.)

CAPITOLUL 2

Panta dealului era acoperită de podgorii – picături de apă zăboveau pe frunzele de un verde viu, lucind și scânteind în soarele după-amiezii. Isabelle se aplecă pe balconul din fier forjat din afara somptuoasei camere de hotel. După câteva momente de visare, își îndreptă atenția către iahturile care pluteau încoace și încolo pe lac, și către munții din depărtare.

Privirea ei alunecă dinspre frumusețea îndepărtată a naturii către scena de sub fereastra ei. Grupuri elegante stăteau pe terasă, delectându-se cu un ceai târziu, însoțit de plăcinte, bomboane de ciocolată elvețiene, cafea și șampanie. Pălăriile deschise la culoare ale bărbaților le umbreau chipurile în timp ce conversau cu femei frumos îmbrăcate, tolănite grațios și învești mântate în rochii crem.

– Coboară și simte-te bine, zise Marthe ieșind pe balcon, după ce terminase de supravegheat despachetatul în camera ei. Eu mă voi odihni o vreme după toată călătoria. Ne așteaptă o vară întreagă de care să ne bucurăm. Chiar sper ca toată relaxarea asta să nu fie prea obositoare pentru mine.

Isabelle se întoarse către bunica ei.

– Nu ai avut niciodată o vacanță ca la carte, bunico. Concediile n-au făcut parte din viața ta, nu-i așa?

– Așa e, recunosc. Marthe se așeză pe un scaun de nuiele. Poate că voi schimba lucrurile. Acum am pretextul perfect. Te am pe tine.

– Nu vreau să simți că trebuie să pleci din Paris din cauza mea. Isabelle își luă pălăria, o îndesă peste cârlionții închiși la culoare și zâmbi. Însă mi-a trebuit doar o zi aici să-mi dau seama că până și Parisul e doar o picătură de apă într-un ocean imens. O perlă, fără îndoială, însă nu tot șiragul.

– Gata cu filosofatul. Du-te și explorează!

Martha îi făcu semn cu mâna să plece.

– Nu voi sta mult.

– Stai cât îți place. Mă tem că eu nu sunt un companion prea bun pentru tine.

Isabelle o pupă pe obraz.

– Nu te-ar putea acuza nimeni niciodată de faptul că ai fi plictisitoare, bunico.

– Nu, asta nu se întâmpla înainte.

Isabelle coborî pe scara principală a hotelului către salon. Ventilatoare din lemn suspendate de tavan se roteau deasupra meselor din nuiele, dispuse meșteșugit pe pardoseala cu dale alb-negru. Palmieri în ghivece împrumutau încăperii un aspect de seră. Merse către ușile franțuzești care dădeau către terasă.

Ajunsă acolo, Isabelle ezită. Toți păreau atât de în largul lor. Bărbații tineri fumau și-și mijeau ochii uitându-se insistent la femei. Brusc, o străbătu un sentiment familiar de nesiguranță – era o intrusă și avea să rămână așa pentru totdeauna. Nu

aparţinea acelei lumi sofisticate. Însă dacă nu făcea parte din ea, atunci unde ar fi trebuit să fie?

Isabelle o adora pe bunica ei, care o crescuse după ce fusese dată la o parte de familia mamei ei, atunci când tatăl său, Henry, fiul lui Marthe, murise. Însă numele Marthe de Florian i-o lua înainte oriunde s-ar fi dus. Avea să rămână pentru veşnicie la periferie? Îi era imposibil să-şi imagineze altceva.

Isabelle intră pe terasă şi se duse către zidul jos, din piatră deschisă la culoare, care dădea înspre apă. De-a lungul lui, se întindea un şir de scaune din lemn. Se aşeză, fie doar pentru a se ascunde vederii celorlalţi oaspeţi. Însă acolo se mai afla o tânără, la fel de singură, aşezată cam la un metru distanţă de ea.

Fata părea să aibă mai mult decât cei nouăsprezece ani ai lui Isabelle; părul ei era de un blond alb, frapant. Spre surprinderea lui Isabelle, partenera ei în solitudine o privea fix. Fără urmă de timiditate, fără urmă de prietenie. Isabelle îndrăzni să zâmbească.

– E o după-amiază frumoasă, spuse ea în engleză.

– Cu siguranţă e. Accentul fetei nu era franţuzesc. Însă vorbea engleză cu încredere, sigură pe sine.

– Sunteţi aici ca să vă petreceţi vara?

– Da.

Isabelle îşi aşeză mâinile în poală.

– De-abia… aştept să mă familiarizez cu locurile.

– Aţi venit aici cu familia?

– Doar cu bunica. Eu sunt Isabelle. Isabelle de Florian.

Fata cea blondă se ridică în picioare. Era înaltă. Rochia ei elegantă era croită din mătase foarte fină, de culoare deschisă, adunată sub sâni. Efectul total – părul, ochii albaştri şi rochia – era aproape orbitor în lumina soarelui.

– Am venit aici ca să am intimitate. Vă rog să mă scuzaţi.

Isabelle simţi cum o cuprindea fierbinţeala.

Însă, după ce ezită preţ de o clipă, fata îi întinse o mână înmănuşată.

– Nadja Albrecht.

– Bună, Nadja.

– Sunt sigură că ne vom vedea prin împrejurimi. Tonul Nadjei părea în continuare unul de superioritate. Să ai o şedere liniştită, zise punând accentul pe cuvântul liniştită.

– Mulţumesc, răspunse Isabelle în timp ce Nadja se întorcea pentru a reintra în grabă în hotel.

Evident, fata era greu de intimidat, însă chiar nu dorea să fie plăcută?

I se păru mai simplu să nu discute despre acest interludiu cu Marthe.

Câteva ore mai târziu, Isabelle se găti cu atenţie pentru cină. Găteala reprezenta atât o distragere, cât şi un tonic pentru sufletul ei. Când era singură, putea gândi. Se putea confrunta cu lucrurile şi nu trebuia să se prefacă. Nu trebuia să joace un rol. Isabelle se simţea uşurată că nu mai era la Paris – poate că se simţea mai plină de speranţă decât o făcuse de multă vreme. Însă era în continuare uşor agitată. Dacă ar număra familiile care o respinseseră, ar trebui să se resemneze cu ideea că avea să devină guvernantă. Ce altă opţiune avea? Trebuia să facă ceva cu viaţa ei, însă părea să aibă foarte puţin control asupra oricărui aspect al acesteia.

La ora opt, Isabelle îi urmă pe Marthe şi pe şeful de sală, pe lângă mesele de pe terasă, care scânteiau din pricina tacâmurilor de argint şi a obiectelor de cristal. În

aerul cald pâlpâiau lumânări, umplând restaurantul cu sclipiri de lumină. Cupluri și grupuri mici vorbeau șoptit, intim. Ospătarul se opri în dreptul unei mese pentru doi, luă pelerina lui Marthe și le trase scaunele.

Isabelle își trecu o mână peste rochia ei de mătase.

– Ești frumoasă, draga mea, zâmbi Marthe.

– Ah, mulțumesc, răspunse Isabelle.

Însă simți că-și pierde culoarea din obraji când o văzu pe nemțoaică împreună cu un grup de tineri blonzi, diafani, care se așezau la masa vecină.

Și Nadja purta îmbrăcăminte din mătase, de culoare roz pal. Părul blond îi era strâns la ceafă. Isabelle simți mireasma delicată a parfumul celeilalte fete de unde se așezase.

O trupă de jazz începu să cânte.

Nadja o văzuse – Isabelle era sigură de asta –, însă nu o salutase. Isabelle nu voia să se zgâiască, însă era greu să nu se uite din când în când la cealaltă masă.

– Ce loc încântător! remarcă Marthe.

– Da.

Un tânăr stătea lângă Nadja. Avea părul blond pieptănat ordonat de pe frunte, într-o manieră care-i scotea în evidență ochii albaștri. Doi băieți care nu păreau să aibă mai mult de șaisprezece ani ședeau lângă el. O fată cu părul roșcat, îmbrăcată în verde închis, completa grupul.

Când oamenii începură să danseze pe terasă, Isabelle profită de ocazie.

– Cred că ești obosită, bunico. Nu ne întoarcem în camerele noastre?

– Bineînțeles că nu. Marthe începu să-și legene umerii în ritm cu muzica vioaie de jazz. Doar nu suntem niște fete bătrâne.

Cei din grupul de la masa vecină se ridicară în picioare, iar Isabelle răsuflă ușurată când îi văzu că mergeau pe ringul de dans. Se simțea stânjenită când se afla în apropierea lor.

– Vreau să rămân și să urmăresc dansul, insistă Marthe.

Isabelle își împături șervetul și-l puse pe farfurie.

– Sunt obosită…

– Fată bătrână, Isabelle?

– Nu am chef să dansez.

– Cum ai de gând să cunoști pe cineva?

Isabelle rămase tăcută.

– Nu am bătut atâta cale ca tu să te pitești într-un colț. Ești plină de contradicții. Ce ai pățit?

– Nu am pățit nimic. Poate că mi-ar plăcea să-mi petrec vara citind. Putem vizita împreună satele din împrejurimi. Mi-aș putea găsi un hobby.

Cum putuse fi atât de nesăbuită încât să creadă că geografia avea să conteze în vreun fel când era vorba de modul în care erau percepute? Indiferent de locul în care se afla, nu reușea să se integreze. Iar bunica ei avea dreptate. Era plină de contradicții. Știa ce voia, dar nu putea avea asta. Așa că nu era mai bine să evite pur și simplu problema și să facă altceva în schimb?

– Un hobby? Marthe își împinse scaunul atât de violent încât lângă ea se iviră doi ospătari. Foarte bine… Sunt bine, spuse ea în timp ce le făcea semn bărbaților să plece.

Isabelle își feri privirea. Marthe părea hotărâtă să facă o scenă.

– Dacă nu te invită nimeni la dans, nu trebuie să dansezi, zise Marthe cu o voce care suna ca un burete de sârmă frecat pe lemn. Însă dacă te invită cineva, pentru numele lui Dumnezeu, distrează-te. Nu te izola doar din cauza situației din Paris.

– Mă voi uita o vreme, răspunse Isabelle. Doar ca să-ți fac pe plac.

– Serios, Isabelle. Comportamentul tău nu are nici o noimă.

Până când traversară restaurantul, cei mai mulți dintre oaspeții hotelului dansau deja lângă lac. Un ospătar le escortă la o masă aflată pe marginea ringului de dans și le făcu cunoștință cu două femei în vârstă.

Împreună cu acestea, Marthe inițiе o conversație zgomotoasă și iritantă în limba engleză despre ospătarii moderni și, după câteva minute, Isabelle se simți tentată să iasă la o plimbare.

În seara aceea, zidul scund lângă care șezuse după-amiază era presărat cu lămpi, iar luna arunca o pată de lumină incandescentă pe suprafața lacului întunecat, care se lățea acolo unde întâlnea pragul hotelului.

Isabelle își trecu degetele peste partea de sus a zidului, permițând căldurii absorbite de piatră în timpul zilei să-i zăbovească pe degete, apoi să i se strecoare sub piele.

– N-am putut să nu te observ. Călătorești singură cu bunica ta? auzi ea o voce masculină în spatele ei, care i se adresa în franceză.

Isabelle se întoarse lent, în mod voit. Știa cine era acolo.

– Nadja mi-a spus că a făcut cunoștință cu tine. Privirea lui era caldă. A fost cumva nepoliticoasă?

– Bineînțeles că nu.

– În plus, n-am avut cum să nu observ că ești singură aici. Toți de la masa mea au un partener de conversație. *Mademoiselle* de Florian, nu-i așa?

Vocea lui era blândă, profundă.

– Isabelle.

– Numele meu este Max Albrecht, răspunse tânărul. Din fericire – sau poate că nu – sunt fratele Nadjei.

Isabelle întinse mâna, iar el o ținu preț de un moment.

– Știi, fiecare noapte a fost așa. Uluitoare. El privi înainte, către lac. Te-aș ruga să facem o plimbare împreună, însă presupun că bunica ta nu te-ar…

– Cel mai probabil, m-ar împinge în brațele tale, termină Isabelle fraza.

– Dar tu nu vrei să fii împinsă.

O explicație părea necesară.

– Cred că vrea doar să mă distrez. Dar distracția e mereu atât de efemeră. M-am plictisit de asta.

Dintr-un anumit motiv, Isabelle voia să-l provoace pe acest tânăr, însă, pe de altă parte, el părea sincer. Prietenos. Ea își mușcă buza de jos.

– Poate că din când în când ar fi bine să-i asculți sfaturile.

Vocea lui Max era catifelată și îl simți aproape, deși el se ținea la o distanță respectabilă.

– Nu văd rostul.

El își înclină capul într-o parte și o urmări.

– Hai să-ți propun ceva. Din întâmplare, ești liberă mâine?

– Mâine?

– Vom ieși în timpul zilei. Pentru o petrecere pe lac. Nimic formal. Nadja, prietena ei Sascha, cei doi frați mai mici ai mei, Didi și Jo… și eu.

– Ar fi de acord să vină și o străină?

– Dar nu ești o străină, nu-i așa?

Isabelle se uită la bunica ei. Marthe părea angajată într-o conversație captivantă cu celelalte două femei. Reveni la bărbatul aflat în fața ei.

– Ei bine, răspunse ea. Probabil că bunicii mele i-ar face plăcere.

– Excelent. O să o iau ca pe un răspuns afirmativ. Ne întâlnim la punctul de debarcare la zece și jumătate.

Isabelle zâmbi și privirea i se intersectă cu a lui Max, doar pentru o secundă. Nu se putea hotărî ce anume era mai puternic – dorința de a se uita în continuare în ochii lui sau impulsul de a se îndepărta.

San Francisco, 2010

Anna își târî valiza prin camera de zi până la ușa de la intrare, privind obiectele din încăperi în timp ce străbătea casa. Pernele moi de pe canapelele ei gri-albăstrui erau aranjate exact așa cum îi plăcea ei, iar pe măsuța de cafea își lăsase cărțile preferate. Cât i-ar fi plăcut să aibă timp să citească… Cu o noapte în urmă, frecase gresia alb-negru din baie, lustruise oglinda rotundă și ștersese praful din dormitorul alb, cu multe dulapuri încorporate, și uși cu geam dublu care dădeau înspre curtea mică, mărginită de bougainvillea și trandafiri.

Deschise ușa chiar atunci când Cass opri mașina în dreptul celor câteva trepte care duceau spre casă. Max era pe locul pasagerului și desena cercuri cu brațul într-o adaptare a unui salut regal. Cass claxonă.

– Ah, serios!

Anna trase de ușile din spate ale dubiței cafenelei, ca să le deschidă și să-și arunce valiza în spate, între rafturile pe care, de obicei, se afla pâine proaspătă. De parcă ar fi fost pe pilot automat, mintea Annei făcu un salt către ceea ce se întâmpla la cafenea – era prea devreme pentru aprovizionarea de după-amiază cu pâine, însă circuitul de dimineață ar fi trebuit să fie finalizat. Ce era cu ea de lăsa totul în urmă? Oare la ce se înhămase de bunăvoie? Și totuși, nu putea face altceva decât să-i îndeplinească dorința preaiubitului ei bunic.

Trânti ușa din spate a mașinii, însă mintea ei continua să manifeste o atenție exagerată pentru nimicuri.

Anna mai investigase, însă în cartea de telefoane germană nu apărea nici o informație referitoare la cei care dețineau Schloss Siegel. Căutările pe Google Maps îi arătaseră doar că acesta se afla la marginea unui sătuc, numit și el Siegel.

– Ești sigură că ești pregătită, draga mea? întrebă Max acum, în timp ce-și muta corpul împuținat pe locul din mijloc, pentru a-i face loc Annei.

Pregătită? Annei îi veni să râdă doar când se gândi. În schimb, întinse o mână pe care o puse peste a lui Max.

– Doar mă știi, glumi ea. Mereu pregătită.

Speră că vocea nu o trădase deloc.

Cel puțin știa încotro mergea. Adică în Germania. De la Berlin exista un tren direct către nord-est, la Siegel. Călătoria dura o oră și douăzeci de minute. Nu era foarte lungă.

– Excelent.

Max își încrucișă mâinile, dar părea ușor slăbit.

Anna privi pe geam în drum spre aeroport. Lumina strălucitoare a soarelui scânteia în golf. Avea să-și amintească cineva de bunicul ei atunci când ea va fi în Siegel?

Odată ce schimbă avionul în Los Angeles, urcându-se în cel de Berlin, nu mai izbuti să-și adune deloc gândurile. Încercă și nu reuși să se concentreze pe feluritele distracții oferite în avion. De fiecare dată când se străduia să-și îndrepte atenția către un film, mintea începea să-i fugă, revenind iar și iar la imaginile de basm ale castelului.

Când trenul opri pufăind în Siegel, Anna se simți epuizată. Se uită în jur pe peronul pustiu în timp ce cobora din tren. Gara, o clădire veche care părea să fi fost încântătoare odinioară, era acum decorată cu ferestre înrămate în aluminiu, acoperite de praf. Și totuși, în ciuda sentimentului de vechi și frumos aflat în dezacord cu funcționalitatea perioadei sovietice, prin simplul fapt că se afla acolo avu senzația că pășește într-un loc istoric. Se gândi la toate celelalte trenuri care opriseră în acea gară și la câte dintre ele îl duseseră pe bunicul ei și pe familia acestuia.

Își analizase bine traseul înainte să plece de acasă și știa că avea să dureze doar câteva minute să-și facă drum prin sătuc până la piața mare. Când porni, își ținu ochii fixați direct înainte și depuse eforturi să ignore senzația de agitație pe care o avea în stomac.

Era singura persoană care coborâse din tren. Valiza ei zdrăngăni în liniștea aceea în timp ce o târa în susul străzii care ducea în piață. Trecu pe lângă un șir de case cu aspect dărăpănat; de-a lungul fațadelor vechilor clădiri de piatră crescuse iarba înaltă. Apoi trecu pe lângă un mic magazin. În adierea vântului, deasupra ușii închise se bălăngănea un indicator vechi. Nu vedea absolut pe nimeni. Nu tu mașini, nu tu trafic, nu tu brutării. Nici o stație de alimentare, nici o casă care să pară că adăpostește vreo formă de viață. Unde erau cu toții?

Hotărî că era mai bine să meargă mai departe, deși tentația de a se opri și de a se zgâi era aproape copleșitoare. Vântul deveni mai puternic, iar liniștea sinistră care umpluse după-amiaza târzie fu înlocuită de scârțâituri și vaiete ciudate, inexplicabile. Era începutul primăverii, însă satul nu oferea nici o promisiune de reînnoire a vieții. Ca și cum trecutul se agăța de balamale, însă nu era sigur dacă-și mai avea locul acolo. Deci ce se întâmpla acolo? Își încheie nasturii jachetei negre, cu mâna pe care o avea liberă, luând curba pe drumul care ducea în piață – despre care presupunea că era inima a ceea ce fusese odinioară satul bunicului ei.

Se opri în fața bisericii. În mod straniu, clădirea părea să aibă un acoperiș de țiglă nouă, iar zidurile păreau vopsite recent. Era o biserică drăguță, cu un turn rotund, care se termina cu o giruetă aurie, în formă de cocoș. Lângă biserică se afla un mic magazin universal, iar înăuntru era aprinsă lumina.

Brusc, se simți lovită de epuizare, ceea ce o făcu să se legene pe picioare și aproape că-și scăpă bagajul chiar acolo, pe pavaj. Reușise. Era acolo. Călătorise aproape douăzeci și patru de ore ca să ajungă în locul acela în care nu mai fusese niciodată și de a cărui existență aflase cu doar câteva zile mai devreme. Deși satul i se părea străin, îi lăsa un sentiment de familiaritate. Câteva mese de lemn cu banchete lungi erau înșirate în curtea din față a clădirii de piatră, acoperite cu iederă, la care se uita. Semnul proaspăt vopsit anunța că ajunsese la destinație – Hotelul Goldenen Hahn. Păși hotărâtă înainte și împinse ușa din lemn.

Se pomeni înăuntru, printre șiruri de mese lungi și scaune din lemn, ce arătau de parcă ieșiseră în pas de dans direct dintr-o poezioară pentru copii. Era de parcă rătăcea într-o altă Germanie acum – una tradițională, plină de povești și de magie, și de tot felul de personaje minunate din cărțile copilăriei. De câte ori se plimbase oare bunicul ei chiar în acest loc? Oare băuse aici prima lui bere?

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă o fată în limba germană.

Părea normal să fie îmbrăcată într-un costum popular tradițional; își ținea părul șaten deschis prins la spate, într-un coc.

În timp ce fata o conducea pe Anna spre camera ei, trecură pe lângă un cuplu de vârstă mijlocie, care cobora scările. Îmbrăcați în haine moderne și ducând cu ei o hartă, păreau să fie perfect normali și să vină și din secolul potrivit. Anna simți cum se risipește o parte din tensiunea acumulată între umeri.

Camera ei era amenajată într-un mod încântător. O scară din lemn separa dormitorul de sus de o cameră mică de zi, personală, aflată în josul scării. O mică sală de baie cu un lavoar în formă de piedestal completa tabloul. Încăperea dădea înspre piața satului.

Despachetă, își atârnă hainele în șifonier, făcu un duș și se lăsă pe pat. Avea nevoie să tragă un pui de somn de după-amiază, voia ca ziua aceea interminabilă de călătorie să se încheie. Însă în același timp, voia și să se ridice în picioare. Să exploreze. Să afle. Dar cina nu avea să fie decât peste cel puțin patru ore. Trebuia să se odihnească; dacă nu, avea să se prăbușească.

După cincisprezece minute, Anna știu că ideea era una zadarnică. Nu-și putea opri gândurile. De cât timp rămăseseră lucrurile neschimbate aici?

Începea să simtă de parcă satul acela era și al ei. Rămase pe loc încă câteva momente. O simplă plimbare pe străzile din Siegel făcuse posibil lucrul acesta, faptul că văzuse piața pe jumătate pustie. I se păru deodată că trecutul și prezentul se îmbinau ca două bucăți dintr-un vas spart.

Pentru că în toți acești ani trăise cu gândul că nu avea un trecut. Însă avea; Max i-l oferise dintr-odată. Și iat-o, era chiar acolo. Dorința de a vedea castelul deveni copleșitoare. Voia să fie acolo chiar în momentul acela. Voia să vadă fantomele familiei ei, ale familiei ei pierdute, ale familiei pe care ar fi trebuit să o aibă, iar sentimentul acesta era atât de intens legat de iubirea ei pentru Max și de oboseala ei, de paragina în care se afla locul, încât trebuia să se ridice. Trebuia să meargă la castel chiar acum. Nu mai putea, nu mai voia să aștepte.

O femeie de vârstă mijlocie era de serviciu la recepție. Peste puloverul ei negru din cașmir strălucea un șirag de perle. Părul blond îi era aranjat cu grijă.

Anna se prezentă în engleză, în speranța că femeia avea să o înțeleagă.

– Vreau să întreb despre posibilitatea de a vizita Schloss Siegel. Am încercat să iau legătura cu proprietarul înainte de a pleca de acasă, însă…

– Nu ați primit răspuns.

Femeia începu să dea paginile din registrul ei de rezervări. Vorbea limba engleză la perfecție, însă își economisea cuvintele.

– Corect.

– Nu mă surprinde.

Anna așteptă preț de câteva momente.

– Aș putea lua legătura cu proprietarii? Am motive întemeiate să mă văd cu ei. O legătură personală, din trecut.

Femeia privi în sus, iar sprâncenele i se arcuiră sub forma a două semiluni negre, perfecte.

Nu avea altă soluție decât să continue.

– Am o legătură cu familia care locuia acolo înainte de…

– Venirea rușilor, rosti femeia parcă citindu-i gândurile.

– Da.

– Familia Albrecht.

– Corect.

Femeia își încrucișă brațele.

– Există niște poteci în apropierea hotelului. Sunt convinsă că vă vor face plăcere. Am o hartă pe care sunt prezentate alte atracții locale.

Anna își alese cu foarte mare atenție cuvintele.

– Îmi pare foarte rău, dar trebuie să vizitez castelul. De asta sunt aici. Vin tocmai din San Francisco.

Femeia se întoarse cu spatele la Anna. Alese câteva broșuri lucioase și o hartă din suportul din spatele biroului ei, apăsă pixul și, cu mișcări chibzuite, începu să deseneze cercuri roșii, mari în jurul atracțiilor turistice însemnate pe hartă. I le înmână Annei fără nici o vorbă, apoi reveni la computerul ei și începu să tasteze.

– Vă mulțumesc, spuse Anna.

Vorbise cu atenție, domol. Femeia n-o privi.

După două minute, Anna se trezi din nou în piața satului. Știa care era drumul către castel, studiase harta satului online de suficiente ori pentru a-și putea găsi calea fără ajutor. Părea că singurul lucru pe care-l putea face era să meargă și să afle singură, chiar dacă habar nu avea la ce să se aștepte. Mai făcuse asta înainte, în diferite momente ale vieții ei… bineînțeles că o făcuse.

O luă la dreapta și trecu pe lângă biserică, fără să cedeze tentației de a vedea dacă ușa era descuiată. Strămoșii ei se închinaseră în locul acela. Oare străbunicii ei se căsătoriseră în bisericuța aceea? Dar trebuia să-și vadă de drum.

Strada de după biserică avea să o ducă direct la Schloss Siegel. De câte ori se plimbase oare Max pe acolo în copilărie?

Anna scutură din cap și se concentră asupra împrejurimilor. Trecu pe lângă niște case noi, cu aspect utilitar, cu acoperișuri țuguiate și cu ferestre mici, despre care presupunea că fuseseră construite după căderea zidului Berlinului. Din unul dintre coșuri se ridica un rotocol de fum, iar sunetul făcut de cineva care tăia lemne într-o grădină răsuna în aer.

Continuă să meargă. După câteva minute, se ivi un peisaj rural neîngrădit, care mărginea drumul îngust. De o parte și de alta copacii aveau câte o frunză rătăcită, însă nu erau înfrunziți de tot, nu încă. La urma urmei, era doar luna martie. La scurtă vreme, totul deveni tăcut, cu excepția pașilor Annei.

Drumul coti și câteva acareturi vechi, grajduri probabil, se iviră la dreapta ei. Inima îi tresări. Se apropria de Schloss Siegel.

Un gard șubred de sârmă ghimpată ținea acareturile protejate de drum, în vreme ce iarba și buruienile se răspândeau către marginile clădirilor vechi. Ferestrele etajului de sus erau acoperite cu plăci din lemn, cenușii, traversate de scânduri în diagonală. La una dintre ferestre era prins un semn galben, strălucitor. Anna nu putea citi în germană, însă mesajul era clar.

Se cuprinse cu brațele și merse mai departe până când ajunse la porțile de intrare în castel.

CAPITOLUL 3

Lacul Geneva, 1934

Toți ospătarii ajunseseră să-i cânte în strună lui Marthe. Un grup de tineri o conducea pe fosta demimondenă la cea mai bună masă de lângă apă. Dacă cineva ar fi întrebat-o pe Isabelle de ce se întâmpla lucrul acesta de fiecare dată când mergea undeva cu bunica ei, ar fi răspuns că lucrurile nu se datorau doar farmecului personal firesc al lui Marthe, ci și faptului că bunica ei încă avea toate calitățile necesare pentru a capta atenția.

Dimineața era perfectă pentru o plimbare cu barca – aerul era curat, iar bâzâitul constant al greierilor era punctat de strigătul răzleț al vreunei păsări. Mesele de pe terasă erau acoperite cu fețe din in albe, curate, pentru micul-dejun. Cafeaua parfuma aerul.

Isabelle se trezi după un somn delicios. În timp ce aluneca în somn noaptea trecută, gândurile ei se învârtiseră plăcut în jurul lui Max. Chiar dacă vorbise cu el doar câteva minute, se simțise atât în siguranță, cât și emoționată.

În dimineața aceea, își pusese hainele pe ea cu și mai multă atenție. Rochia albă de zi era perfectă pentru o zi de vară petrecută pe lac. Își prinsese cu un ac pălăria de paie, astfel că aceasta stătea exact în unghiul potrivit, etalându-i la perfecție cârlionții strălucitori, închiși la culoare.

Marthe profită de numeroșii ospătari săritori care se roteau în jurul ei la micul-dejun, în timp ce le dădea ordine și insista să servească o gamă de produse de patiserie care ar fi fost mândria hotelului Ritz din Paris. În vreme ce Isabelle se reașeza pe unul dintre scaunele din nuiele, cu perniță, și-și vâra picioarele sub masă, simți și mai profund promisiunea zilei superbe care avea să vină.

Grupul lui Max nu venise încă la micul-dejun. Nu era un lucru surprinzător. Marthe fusese dintotdeauna o persoană matinală și, chiar dacă Isabelle avea deseori chef să doarmă până târziu, bunica ei insista să nu devină o leneșă.

– Aseară am cunoscut un alt oaspete, spuse Isabelle.

– Vorbeai cu un tânăr.

Marthe rupse un croasant, îl unse cu unt și luă o gură din cafea.

– Credeam că erai prea prinsă în conversația cu acele doamne ca să observi, râse Isabelle.

– Eu văd tot, zise Marthe. Și dacă nu văd, îmi dau seama singură de ce se întâmplă.

Isabelle își puse cuțitul pe farfuria de porțelan.

– Familia… aceasta m-a invitat să ies cu ei pe lac astăzi. Cu o barcă.

– Da, îmi imaginez că e nevoie de o barcă dacă vreți să ieșiți pe lac, remarcă Marthe. Chiar sper că nu veți înota. Dar am văzut că vorbeai cu un tânăr, nu cu toată familia.

– Călătorește cu familia.

– Dar nu-i cunoaștem.

Isabelle expiră.

– Credeam că mi-ai spus să nu stau pe loc, spuse ea, în timp ce-și ținea tonul vocii scăzut.

Marthe era mereu plină de contradicții. Își schimba părerea atunci când i se părea ei potrivit, în funcție de circumstanțe. Spunea când da ieșitului afară, când nu și, în schimb, se hotăra să rămână în apartament ca să citească o carte. Capriciile, mofturile ei căpătaseră faimă.

– N-am intenționat să spun că vreau să pleci o zi întreagă cu primul grup de străini de care dai. Nu ai putea să iei prânzul cu ei mâine în schimb? Astfel îi pot studia prin lornietă.

– Poftim, iar tu să-i examinezi împreună cu femeile pe care le-ai cunoscut aseară? Și să-i analizezi la nesfârșit?

– Femeile în vârstă trebuie să aibă o sursă de distracție, spuse Marthe. Și ce sursă mai bună decât ciudățeniile tineretului?

– Atunci ai face bine să investești într-un telescop în dimineața asta, mormăi Isabelle. Vei arăta suficient de ridicolă de pe țărm.

– Nu cred că este potrivit să accepți pur și simplu atât de ușor invitația acestui tânăr. Știi, chiar am niște standarde.

Isabelle înălță dintr-o sprânceană, apoi regretă imediat. Bunica era iubirea vieții ei. O primise la ea pe Isabelle după moartea tatălui, când familia mamei acesteia o respinsese, acuzând-o pe nepoțica lor că ar fi fost progenitura fiului unei curtezane. Isabelle le-ar fi mânjit perfecta reputație de clasă de mijloc dacă ei ar fi ales să aibă vreo legătură cu ea. Marthe râsese de convingerile lor meschine. Și făcuse ceea ce făcea mereu. Găsise o soluție și supraviețuise.

– Nu înțeleg care este problema, zise Isabelle.

– La Paris am încredere. Acolo, toată lumea cunoaște pe toată lumea. Tot ceea ce te rog este să ajungi să-i cunoști ceva mai bine pe acești oameni înainte să pleci cu ei o zi întreagă. Dacă tu și tânărul acela ați rămâne neînsoțiți? Ce s-ar întâmpla atunci?

Grija exagerată a lui Marthe nu era aproape deloc surprinzătoare. Când avea vârsta lui Isabelle fusese disperată, trăise în sărăcie și avusese o slujbă de cusătoreasă în incintele lipsite de aer ale dărăpănatului cartier parizian de confecții. Până să împlinească douăzeci de ani, Marthe avusese deja doi copii cu doi bărbați diferiți. Locuia cu chirie într-o casă de raport sărăcăcioasă și cosea nasturi ca să-și câștige traiul, în timp ce-și lăsa copilașii în grija proprietarei, o femeie aspră, despre care bănuia că nu le dădea deloc atenție. În mod remarcabil, viața îi fusese schimbată de o întâlnire accidentală.

– Nu-mi dau seama ce s-ar putea întâmpla! Îmi imaginez că nimic, spuse Isabelle.

Ceva o distrase, iar ea își întoarse capul, ușurată de diversiune.

Pe terasă apăruse o tânără. Părea să plutească înspre masa vecină cu masa lor. Trei ospătari îi dădură târcoale. Marthe avea concurență.

– O apariție, spuse Marthe luându-și lornieta.

– Pare să fie singură și să supraviețuiască, răspunse Isabelle aproape mormăind.

– Am observat.

Fata vorbi cu ospătarii, comandând un suc.

– Americancă, spuse Marthe.

– Bunico, dacă ai de gând să-ți petreci toată vara făcându-ți griji din cauza străinilor, atunci mai bine ne întoarcem la Paris.

– Parisul e plin de parizieni, grăi Marthe. M-am plictisit de toți de acolo.

Isabelle își îndreptă privirea către fata blondă de la masa vecină. Era înaltă, elegantă fără să facă nici un efort, iar rochia roz pal pe care o purta îi accentua perfect tenul. Era superbă; nici o îndoială în această privință. Indiferent că era americancă sau nu.

– Bună! Te-am văzut aseară! strigă fata în engleză, uitându-se la Isabelle. Vorbeai cu tânărul acela divin, Max Albrecht. Îl cunoști? Ce familie! Din nobilimea germană. Cred că dețin jumătatea din Prusia sau așa ceva. Știai?

Marthe își lăsă cu mare atenție ceașca de cafea pe masă și o privi insistent pe fată.

– Virginia Brooke, continuă fata și se întoarse către Marthe. Îmi pare rău, nu m-am prezentat înainte să vorbesc cu dumneavoastră. Dar asta nu prea mai contează în zilele astea.

Nu avea aerul că i-ar fi părut rău câtuși de puțin.

– Ei bine, răspunse Marthe, vorbind tremurat în engleza pe care o studiase în anii ei de primă curtezană. Ne face plăcere că vorbești cu noi. E destul de amuzant pentru ora aceasta a dimineții.

Isabelle simți ceva ce semăna cu ușurarea. Marthe nu avea să facă vreo scenă.

– Numele meu este Isabelle de Florian, spuse ea. Iar ea este bunica mea, *madame* de Florian.

Cât de încurajator să poată rosti cuvintele acelea fără să se teamă de o retragere, de o încordare de umeri, o mișcare politicoasă a capului, apoi de un salut de la revedere.

Era clar că Virginia Brooke habar nu avea cine erau ele.

– Ei bine, încântată de cunoștință! Urmă o pauză. Cred că am putea fi chiar prietene.

Marthe nu-și găsea astâmpăr cu șervetul ei. Era tulburată. Isabelle trebui să-și muște buza pentru a se opri din chicotit.

Virginia Brooke nu păru să observe nimic din toate aceste lucruri – iar dacă le observase, le ignoră.

– Nu am putut să nu vă aud adineauri… ascultam conversația dumneavoastră simpatică în limba franceză în timp ce mă îndreptam să iau loc. Am auzit că vrei să ieși pe lac împreună cu Max și familia lui. Știi, chiar vei fi în siguranță.

– Poftim? întrebă Marthe.

Isabelle strânse din buze.

– Da. *Madame* de Florian, dacă doriți, aș putea merge oricând cu Isabelle. Ca însoțitoare.

– Înțeleg!

Marthe avea o mină consternată. Însă Virginia o privi cu calm pe femeia mai în vârstă.

– Călătorești singură, domnișoară Brooke? întrebă Marthe.

– Ah, da. Însă am cunoscut oameni foarte interesanți, răspunse Virginia. Sunt din Boston. Evadez.

Marthe păru să ia în calcul această informație.

Isabelle rămase tăcută. Inima îi dădea ghes pur și simplu să plece pentru restul zilei cu grupul Albrecht, însă Virginia îi trezea interesul. Evada? De unde?

– Ai fost invitată să ieşi cu germanii, domnişoară Brooke? vru să afle Marthe şi îi aruncă Virginiei una dintre privirile ei întrebătoare.

– Ah, cerule! Nu contează. Pur şi simplu le voi spune că vreau să vin. Şi, vă rog, spuneţi-mi Virginia.

Marthe puse şervetul jos.

– Bine atunci. Poate că, după ce „vei vorbi cu ei", ne poţi trimite un mesaj şi vom vedea.

– Ei bine, iată! Iată-i chiar acum! zise Virginia îndreptând ceaşca de cafea către grup.

Max purta un costum deschis la culoare, aproape de aceeaşi nuanţă ca rochia lui Isabelle. Ochii li se intersectară exact în momentul în care Isabelle îl privi. Ea se uită din nou la farfuria ei, însă nu se putu abţine şi un zâmbet i se formă pe buze.

– Vă puteţi bizui pe mine.

Virginia se ridică în picioare, merse direct la grupul german, o pupă pe Nadja pe obraz şi începu să stea de vorbă cu ei.

Max se uită din nou la Isabelle, înălţând o sprânceană. Isabelle îi răspunse cu un zâmbet. După două minute, Virginia îşi croi drum către ele.

– E stabilit, spuse ea. Ne întâlnim la zece şi jumătate aici, pe debarcader. Barca cu motor ne va lua la unsprezece fără un sfert şi ne va duce la un loc de picnic, ceva mai departe pe lac. Merg să exploreze nu ştiu ce sat. Hotelul asigură prânzul şi vom fi toţi acolo. S-a făcut.

Virginia luă loc şi închină spre Marthe cu ceaşca de cafea.

– Înţeleg, zise Marthe. Bine atunci.

Îi studie pe cei din familia Albrecht care, în momentul acela, râdeau. Părea că unul dintre gemeni făcuse o farsă.

Marthe îşi înclină capul într-o parte.

– Înţeleg că aş părea necioplită dacă nu te-aş lăsa să mergi.

– Se va distra de minune, zâmbi Virginia.

Marthe se ridică în picioare, iar Isabelle o urmă, însă Virginia o privi în ochi în timp ce pleca, iar ceva scânteie între ele. Isabelle se abţinu să se întoarcă. Era surprinzător să simtă o conexiune cu o persoană pe care aproape că nu o cunoştea. Ce să mai spună de faptul că era vorba despre cineva atât de străin. Însă se pomeni atrasă de această tânără încrezătoare. Poate că nu era nevoie să ştie de ce.

– E motovelierul perfect.

La două ore după aceea, Max se afla în spatele lui Isabelle, iar ea se uita de pe doc la ambarcaţiune. Corpul acesteia era vopsit în alb, avea un şir de hublouri şi o cabină din lemn deasupra. Lacul care acoperea lemnul era lustruit perfect. Echipajul în uniformă amplasase o mică pasarelă sprijinită de ţărm, iar Virginia o traversase deja pe jumătate.

– E frumoasă. Isabelle zâmbi. Era foarte conştientă de prezenţa lui Max în spatele ei. Crezi că vor întinde velele? întrebă şi se întoarse cu faţa la el.

– Sper, zise el cu voce liniştită, adâncă. Haide.

Întinse mâna pentru a o ajuta să păşească de pe debarcader pe scândura de lemn.

– Da, haide.

Isabelle zâmbi şi-şi puse degetele în palma lui.

Siegel, 2010

Urme de vopsea neagră, persistentă se iţeau din rugina care acoperea porţile de fier forjat ale intrării în Schloss Siegel. Însă petele aprinse, brun-arămii, nu puteau ascunde spiralele şi rotocoalele minuţioase care trebuie să fi fost scânteietoare odinioară. Anna îşi trecu degetele peste unul dintre modele. Problema urgentă nu era rugina, ci lacătul enorm care ţinea porţile bine legate.

Dincolo de ele, o alee privată era mărginită la dreapta de pădure şi la stânga de rămăşiţele neregulate ale unei peluze, presărate cu mănunchiuri înalte de iarbă, care se legăna în linişte. Nu se mai vedea nimic altceva.

Anna îşi încrucişă braţele în dreptul pieptului.

Porţile erau prea înalte ca să se poată căţăra pe ele. Poate că exista o altă intrare, în altă parte.

Hotărî să mai exploreze şi merse spre stânga, urmând zidul gros de piatră care se întindea dincolo de porţi. Zidul se ridica mai sus decât capul ei şi un rând de sârmă ghimpată ruginită era desfăşurat deasupra.

Între zid şi drum se afla o potecă înierbată, suficient de lată ca Anna să poată păşi. Dacă trebuia să alcătuiască un circuit al întregii proprietăţi pentru a identifica o cale de a intra, atunci asta avea să facă. Merse mai departe preţ de câteva minute, admirând coroanele copacilor înalţi care se puteau zări deasupra pietrei bătrâne. Anna ascultă, însă nu detectă nici un sunet de dincolo de zid.

Expiră şi lăsă să-i scape un tremur din tot corpul. După-amiaza se întuneca uşor, iar ea simţi că locul părea şi mai singuratic ca înainte. În acelaşi timp însă se simţea atrasă de el. În ea începea să pătrundă un sentiment de… Oare de ce? De acasă?

După câteva sute de metri coti la dreapta, urmând zidul impenetrabil până când drumul se opri într-o altă pereche de porţi.

Acestea nu erau la fel de sofisticate ca primele – de fapt, arătau de parcă ar fi ţinut de o fermă modestă.

Văzu un alt rând de acareturi la stânga ei. Imediat după ele se iţea o casă mică, dărăpănată, cu ferestre acoperite cu scânduri, cu buruieni agăţate de ziduri. Deşi nu văzuse aceste clădiri pe planul lui Max, păreau să facă parte din moşie. Poate fuseseră spălătorii? Oare în acea casă locuise odinioară un îngrijitor?

Merse până la cele două porţi modeste şi-şi întinse gâtul ca să poată vedea deasupra lor. Suficient cât să întrezărească un grup de copaci, o peluză în pantă şi… îşi ţinu respiraţia.

Schloss Siegel era chiar acolo.

Se uita la o latură a castelului, încă impunător în pofida vârstei şi a urmelor abuzurilor lăsate de războaie, administraţii, răsturnări şi schimbări de proprietate. La vederea vechiului castel, aşezat ca o epavă neclintită, inima ei se cutremură. Zidul era presărat cu găuri făcute de gloanţe, de parcă ar fi fost ciupit de o boală molipsitoare.

Ferestrele erau acoperite cu scânduri. Buruieni şi felurite tipuri de ferigi se căţărau pe ziduri. Mai multe fragmente de fier de forme neidentificabile zăceau pe lângă casă – relicve din epoca sovietică sau, poate, vechi unelte agricole de… dinainte de acea eră.

Această poartă nu era doar încuiată cu lacăt, ci şi traversată în lung şi-n lat de sârmă ghimpată pentru a garanta că nimeni nu putea intra.

Anna se gândi cu oroare la ce ar fi putut simţi Max dacă ar fi stat acolo şi ar fi privit la ce privea ea. Era ca şi cum toată copilăria lui, fosta lui viaţă fuseseră lăsate să putrezească.

Oare ce putea să facă ea acum?

Continuă să se zgâiască la partea de casă pe care o putea vedea. Prin minte îi trecu fugară imaginea unui Max tânăr, care alerga prin grădini până la întinderea de apă despre care ea știa că se afla dincolo de castel. Apoi imaginea tânărului Max, gânditor, aflat într-o plimbare până la lac. Poate cu o carte în mână, poate mergând să vâslească singur. Aproape că se simți de parcă ar fi fost acolo, de parcă îl cunoscuse pe Max în trecut. Se simți mai afectată de vederea proprietății dărăpănate decât își imaginase vreodată c-ar fi putut fi. La urma urmei, nu se gândise niciodată prea mult la trecut – însă casa aceea și tot ceea ce suferise amenințau să o copleșească.

Familia ei, familia lui Max pierduse totul. Încercă să-și imagineze cum se simțiseră atunci când și-au părăsit casa, un loc încărcat de secole de amintiri și povești de familie.

Și totuși, fusese drept ca ei să fi avut toate acestea?

Anna scutură din cap și se întoarse cu spatele. Tot ce știa în momentul acela era că nu avea să obțină nici un răspuns dacă stătea acolo. Castelul și parcul erau de nepătruns. Trebuia să găsească un alt mod de a ajunge înăuntru.

Ar fi fost un miracol dacă lucrul ascuns de Max sub pardoseala din camera lui în 1940 supraviețuise anilor de tulburări politice, împușcăturilor și hoțiilor – ca să nu mai vorbească de proprietarii actuali, care poate că scoseseră tot ce era de valoare și lăsaseră restul să putrezească.

Însă trebuia să afle. Anna se forță să se întoarcă în sat.

Pe drumul înapoi în orășel, în minte începu să i se contureze un plan. Trebuia să existe un fel de oficiu civil pe care să-l poată vizita. Dacă nu acolo, poate că era cineva cu care ar putea vorbi într-un oraș din apropiere. Cineva trebuia să știe cine deținea Siegel Schloss, și ea trebuia să intre în contact cu acel cineva.

Merse în jurul pieței satului, însă acolo nu se afla nimic în afară de magazin, hotel, biserică și câteva case particulare, aflate într-o stare precară, pe cealaltă parte. O luă pe prima stradă la care ajunse și găsi doar alte câteva căsuțe.

Nu putu să nu-și imagineze cum trebuia să fi fost odată. Satul plin de viață, de copii, de voci și râsete, de familii și vânzători, de zgomot. Faptul că hotelierii purtau costum tradițional făcea ca totul să pară într-un fel chiar mai tulburător.

Ca și cum locul acesta, ascuns în pădure, imobilizat de trecutul recent, fusese uitat acum, așa cum erau uitate atâtea odată ce dispăreau. Odată ce totul era sfârșit.

Dar de ce trebuie să se sfârșească?

Anna se întoarse în piață, mergând pe următorul drum. După câteva minute, se înapoie. Trecuse pe lângă stafia unui oficiu poștal și atât. Norii deveniseră de un cenușiu închis – se plimbase cel puțin o oră și era aproape șase. Nu se zărea nici un semn de viață în sat în afară de hotel – și de magazin.

Bineînțeles. Încă era deschis. Dar pentru cine?

Anna împinse ușa și o deschise. Îi era foame și își simțea ochii obosiți. O cuprinse din nou amețeala, de parcă podeaua de sub picioarele ei se învârtea.

O femeie în vârstă stătea la tejghea, dar se ridică în picioare când Anna intră și se întoarse ca să se ocupe de rafturile cu țigări din spatele casei de marcat. Anna urmări cu coada ochiului în timp ce bătrâna scotea câteva pachete și le sorta oarecum fără tragere de inimă.

Aruncă o privire prin magazin. Era de parcă lucrurile nu se schimbaseră prea mult o vreme îndelungată. Marfa, în general articole ambalate, era dispusă pe trei culoare,

iar într-un frigider din spatele magazinului se aflau câteva sortimente de fructe și legume.

Anna hotărî că ar da dovadă de tact dacă ar cumpăra ceva înainte de a o aborda pe proprietara magazinului. Hoinări, fascinată de biscuiții germani, de borcanele cu varză murată și de pachetele cu cârnați din raionul cu produse congelate, atrasă de culorile ambalajelor și de potențialul unor ingrediente noi. Se scutură ca să revină în prezent.

În sfârșit, alese un pachet de fursecuri cu ciocolată. Avea nevoie de ei. După ce trase de timp preț de câteva secunde, pentru a-și face un plan în legătură cu ce să-i spună femeii de la tejghea, se îndreptă către casa de marcat.

– *Guten tag*, salută ea tresărind din pricina celui mai prost accent german auzit probabil vreodată de femeia aceea.

– Bună ziua, răspunse femeia în engleză, fără să zâmbească, ținând mâna întinsă ca să ia fursecurile.

Însă Anna nu avea de gând să dea înapoi.

– Mă întrebam… mi-ați putea spune unde l-aș putea găsi pe primar?

Femeia scană fursecurile Annei și introduse cu lentoare prețul în casa de marcat. Anna își mușcă buza și plăti pentru mica ei achiziție.

Femeia o studie din cap până-n picioare de parcă ar fi evaluat-o.

– Eu sunt primarul orașului. Dacă aveți întrebări, cu mine trebuie să vorbiți.

CAPITOLUL 4

Lacul Geneva, 1934

Ceva din ieșirea pe apă îi vorbea despre libertate, extravaganță și exaltare, toate îmbinate într-un melanj care o amețea. Privind la întinderea de un albastru intens și la lumina strălucitoare a soarelui, cu Max sprijinit de latura ambarcațiunii, lângă ea, pe Isabelle o cuprinse o senzație de speranță și de fericire pe care nu o mai simțise de când era copil.

Chiar dacă ziua aceea era doar o rătăcire, ar fi putut să se hrănească luni întregi cu ceea ce trăia acum. Avea o imaginație dezvoltată, însă spera că nu avea să fie nevoie să se folosească de ea. În adâncul sufletului, spera să trăiască astfel, și să se simtă așa pentru totdeauna.

Max îi arătă câteva orașe pline de culoare în timp ce continuau să alunece pe apă, dezvăluindu-i care din ele vindeau cele mai bune bomboane de ciocolată elvețiene, care aveau cele mai pitorești piețe de weekend, cele mai pline de viață restaurante și cafenele, chiar și care din ele erau cele mai bune pentru cumpărături de articole vestimentare.

Isabelle simți că i se taie respirația când își croiră drum pe lângă proprietățile de lângă țărm, cu grădini imaculate, care înconjurau case cu fronton triunghiular, cu foișoare, cu bărci cu motor și iahturi acostate la cheiuri private. Însă, după cum sublinie Max, lacul își avea și partea lui sălbatică. Munți de nepătruns, cu vârfuri acoperite ici și colo de zăpadă, se întrevedeau în spatele pădurilor deasupra unor plaje pustii, cu prundiș.

– Am ajuns la Saint-Prex, spuse Max, în timp ce ambarcațiunea încetinea și întorcea spre țărm.

Didi și Jo vorbeau cu vocile nestăpânite, încântate, pe care le au de obicei tinerii. Virginia își scosese pălăria și-și întorsese fața către briză. Nadja stătea pe unul dintre locurile din șipci de lemn aflate în fața ambarcațiunii și vorbea cu prietena ei Sascha.

Când barca se opri în fața unui chei mic de la marginea orașului, Max se întoarse către Isabelle și o întrebă:

– Ai vrea să te plimbi cu mine? Mi-ar face plăcere să-ți arăt orașul, dacă vrei.

– Sună perfect, răspunse Isabelle cu un zâmbet.

– Vreau să merg cu Isabelle la o plimbare, îi anunță Max pe ceilalți din grup, în timp ce echipajul lega barca la chei.

În spatele țărmului se afla un parc fermecător, iar străzile înguste se pierdeau în ceea ce părea să fie un oraș elvețian medieval.

– Mergeți, râse Virginia cu o expresie șireată. Dacă nu cumva crezi că ai nevoie de o însoțitoare, draga mea.

Isabelle simți că se îmbujorează, însă nu făcu decât să clatine din cap.

Echipajul le ajută pe Isabelle, Nadja, Sascha și Virginia să coboare din barcă. Urmară Didi și Jo care fugiră către marginea apei.

– Ne vom întoarce la timp pentru prânz, spuse Max în timp ce-i urma pe toți ceilalți și cobora și el de pe barcă.

Pe Isabelle o încercă un sentiment de dezamăgire. Nu voia să se întoarcă la prânz. Prefera să petreacă toată ziua cu Max. Însă era ridicol. Își luă la revedere de la Virginia.

Virginia îi făcu și ea un semn de salut.

– Voi fi aici, în parc, împreună cu Nadja și Sascha. Vom avea o conversație savuroasă.

Virginia nu părea deloc descurajată de manierele reci ale Nadjei. Isabelle se întrebă dacă pe noua ei prietenă din America o îngrijora ceva vreodată.

Max își întinse brațul către Isabelle.

– Mergem?

Isabelle își strecură brațul pe lângă al lui, dându-și seama că se simțea ca niciodată înainte.

S-ar fi putut pierde cu ușurință pe străzile pavate din Saint-Prex. Multe dintre casele cu fronton triunghiular erau acoperite de verdeață cățărătoare, iar jardinierele de la ferestre izbucneau într-o abundență de culori estivale. După o jumătate de oră de mers la întâmplare și de conversație ușoară, Max se oferi să o ducă la o cafenea, ca să servească un pahar de băutură rece.

Însă i se păru ezitant, observând-o în timp ce-i aștepta răspunsul.

Ce anume anticipa? Se aștepta ca ea să fie jenată de ideea de a sta singură într-o cafenea necunoscută cu un bărbat necunoscut într-o țară străină? Adevărul era că nu simțea nici un fel de jenă. În mod straniu, se simțea mult mai în largul ei acolo decât o făcea adesea la Paris.

– Deci, spuse Max încrețindu-și ușor pleoapele și oferindu-i un loc sub veranda unei cafenele încântătoare. Acum îmi cunoști familia.

Isabelle așteptă preț de un moment. Voia să-l întrebe despre părinții lui. Însă acesta era mereu un subiect delicat. Războiul… Tatăl lui.

Dar Max păru să-și dea seama de gândurile ei.

– Vara asta, părinții mei găzduiesc… oaspeți. Cam așa ceva. Tatăl meu nu a vrut să îi lase singuri pe bărbații care locuiesc la noi în luna august. Vin din taberele de antrenament aflate la sud de Berlin.

– Ah, spuse Isabelle. Tabere de antrenament. Ideea o făcu să se cutremure. Cred că e interesant pentru voi… să-i aveți acolo, în casă.

Max râse pe înfundate.

– Ești foarte plină de tact. Părinții mei au propriile lor opinii politice. Au loc mișcări și la Paris. Dar sunt sigur că ești conștientă de asta.

Isabelle se încordă. Răzmerițele comuniste și fasciste din Paris, care avuseseră loc pe la începutul anului, erau încă amintiri recente. Însă nu-și putea imagina cum trebuia să fie să locuiești într-o țară în care celelalte partide politice erau interzise, ce să mai spună de proteste. Pur și simplu, Hitler își dăduse singur putere absolută. Citise despre eforturile SS de a distruge orice fel de opoziție din cadrul partidului nazist, în iunie. Habar nu avea ce să spună.

Se lăsă tăcerea.

– Părinții mei vor să mă înscriu în partidul nazist, zise Max. Însă dacă Hitler este capabil să le comande trupelor SS să ucidă oameni care i-au fost apropiați, cum aș

putea concepe să mă alătur lor? Ca să nu mai vorbim că nu vreau să le permit unora ca frații mei mai mici să i se alăture. Oamenii spun că este necesar, că pentru a merge înainte a fost nevoie de sacrificii. Toți știm că Germania are nevoie de un viitor nou și că singurul mod de a avansa este împreună cu Hitler. Nu știu care este soluția, Isabelle, dar știu că părinții mei insistă să mă înscriu în partidul nazist.

Mai mulți copii alergau în cercuri în scuarul de lângă cafenea. Culorile, jardinierele, chelnerițele care purtau șorțuri în carouri în timp ce duceau carafe cu limonadă – nimic din toate acestea nu părea să se încadreze în lumea pe care o crea Hitler.

– Eu sunt cel mai în vârstă în familie, continuă Max. Știi, indiferent ce anume voi face, voi fi luat drept model de frații mei, de săteni… și pur și simplu nu știu.

Apoi se aplecă în față și-și sprijini pe masă mâna bronzată.

Isabelle își dori să-și întindă și ea mâna. Aproape că o făcu din instinct. Dar ceva o opri. De-abia făcuse cunoștință cu Max. Nu știa cine era el. Și totuși, nu doar că simțea că-l avea în față pe unul dintre cei mai interesanți bărbați pe care-i cunoscuse, ci știa că în fața ei stătea un om bun, un om care se gândea cu grijă la lumea din jurul lui. Înainte ca ea să-și facă cunoscute gândurile, voia să știe mai multe.

Siegel, 2010

Anna se simți ciudat de inconfortabil sub privirea primăriței. Era neobișnuită să fie intimidată. La cafenea avea de-a face cu publicul în fiecare zi.

Să-i spună primăriței povestea ei sau pur și simplu să explice că avea nevoie de acces la castel, cu un motiv întemeiat? Dacă nu ar fi dezvăluit nimic, atunci în mod sigur femeia ar fi devenit și mai neîncrezătoare decât părea să fie deja. Dacă ar fi spus prea multe, s-ar fi putut ca primăriței să i se pară ridicol obiectivul Annei. Să recupereze ceva sentimental lăsat acolo în 1940? Femeia aceea avea să creadă că era nebună! Iar de fiecare dată când Anna îl îndemnase pe bunicul ei să-i spună adevărul despre ceea ce căuta, el o expediase. Îi spusese că era dificil să vorbească despre aceste lucruri. Însă odată ce ea avea să fie acolo, spusese el, odată ce ea avea să fie în Germania, ar fi fost mai ușor să vorbească. La telefon. Nu față în față.

Acum, Anna era față în față cu primărița.

– Mă numesc Anna Young, începu ea. Bunicul meu este Max Albrecht.

Femeia rămase absolut nemișcată.

– De ce ai venit?

– Familia bunicului meu…

– Cunoaștem familia Albrecht, zise femeia.

– Bineînțeles. Ei bine, bunicul meu, Max, m-a rugat să vin aici. M-a rugat să merg la castel în numele lui. Știți, are nouăzeci și patru de ani.

– Eu sunt Agatha Engel.

Anna întinse o mână. *Frau* Engel dădu mâna cu ea, dar nu-i zâmbi Annei.

– Ce dorește?

– E o poveste lungă. Dar… vrea ca eu să…

Se gândi că nu ar fi fost prudent să dezvăluie prezența a ceva ascuns sub pardoseala din castel. Dacă o persoană din sat ar fi avut într-adevăr o cheie, ar fi putut fi tentată să meargă în căutarea bunurilor personale ale lui Max, pentru propriul folos.

Anna începu din nou.

– E un om bătrân. Vrea să iau câteva fotografii din casa în care a copilărit, pentru generațiile viitoare ale familiei. Cred că înțelegeți.

După o vreme care i se păru o eră, *Frau* Engel își sprijini mâinile mari pe tejghea.

– Nu am cheie, domnișoară Young. Întoarce-te în America și uită de Schloss Siegel. Bunicul tău ar trebui să uite de trecut. Nu te pot ajuta. Nimeni de aici nu va fi interesat de dorința ta de a lua fotografii.

Anna își luă fursecurile. Femeia o privi cu brațele încrucișate. Anna încuviință din cap. Aici nu mai putea avansa. Mai ales acum. Îi mulțumi lui *Frau* Engel și ieși din magazin.

Afară, aerul se răcorise, iar peste sat se așternuse o tăcere de după-amiază târzie. Atmosfera părea atemporală. Ca și cum satul ar fi revenit la o epocă pierdută. Din hornul hotelului se rostogolea fum.

Era într-adevăr tentant să se întoarcă acasă, în San Francisco – era cu siguranță un loc mult mai vesel decât Siegel. Însă nu putea face asta. Nu încă, în orice caz. Și avea două motive.

În primul rând, știa că nu s-ar fi putut suporta pe sine dacă s-ar fi întors acasă fără ca măcar să fi încercat cum trebuie să intre în castel și, în al doilea rând, devenise atașată de locul acela. După ce se plimbase în jurul perimetrului castelului – și întrezărise o parte, fie ea și minusculă, din trecutul lui Max, din locul acela despre care el nu vorbise niciodată – nu putea pleca fără să caute mai bine. Și nu ar fi putut da niciodată ochii cu Max dacă nu ar fi făcut acum tot ce-i stătea în putință.

Se întoarse la hotel. De data asta, în restaurant o întâmpină o scenă diferită. În uriașul cămin vechi din spatele încăperii intime trosnea focul. Trei oameni stăteau la barul din stânga, un cuplu de vârstă mijlocie care conversa în engleză și un om singur – poate un localnic. Șapca lui de tweed ședea pe tejghea, lângă el.

Pe fundal se auzea muzică. Schubert, și anume *Lieder*, un cântec săltăreț pe care Max îl asculta cu plăcere. Faptul că-și amintise de Max nu-i fu de ajutor. Se duse la bar și se cocoță pe unul dintre cele trei scaune înalte, libere. Din motive pe care nu le înțelegea prea bine, se simțea agitată. Nu-i stătea în fire – de obicei era atât de încrezătoare și de capabilă. Își purtase singură de grijă ani de zile, își pornise propria afacere, se îngrijise de Max, își construise o viață pentru sine, deci ce motiv avea să se simtă atât de tulburată? Se concentră pe ce avea să facă în continuare. Care naiba avea să fie următoarea mișcare?

Bărbatul așezat în apropiere se întoarse către ea și făcu semn cu capul, iar femeia de lângă el îi zâmbi Annei.

– Bună, salută femeia cu un accent britanic.

Părea prietenoasă.

– Eu sunt Anna, răspunse fata zâmbind. Încântată de cunoștință!

– Flora Miles, răspunse femeia. Iar el este soțul meu, Doug. Călătorim pentru două săptămâni. E o zonă fascinantă, nu-i așa?

– Da, fascinantă.

Barmanul o întrebă ce voia să bea. Anna comandă un Riesling german. Nu ar fi putut tolera berea.

– Azi am venit din Berlin. Mâine ne vom îndrepta spre Polonia.

Flora părea dispusă să pălăvrăgească.

– Ah?

– Da. O luăm pas cu pas. Fără grabă.

– O manieră bună de a călători, spuse Anna.

– Acesta e un hotel simpatic, nu-i așa? Ai plecat în drumeție prin Europa?

– Nu, râse Anna. Am venit aici din niște motive mai… personale.

Bărbatul de cealaltă parte a Annei se agită. Ea simți că el se uita la ea, însă nu-i întâlni privirea.

– Familia mea își are originile aici, zise Anna, vorbind suficient de tare ca să o audă bărbatul, în speranța că acesta vorbea și engleză. Erau proprietarii castelului de la marginea satului. Nu știu dacă l-ați văzut.

– Familia Albrecht, spuse bărbatul din senin, în engleză. Nu s-au întors niciodată.

– Nu s-au întors niciodată? întrebă Anna.

Nu voia cumva să spună că au fost forțați să plece?

Cei doi de lângă ea rămaseră tăcuți. Anna le mulțumi în gând.

– Guvernul s-a arătat dispus să lase familiile să-și răscumpere casele în anii 1990, însă cei din familia Albrecht nu au fost interesați. Nu s-au întors niciodată în Siegel, deci castelul a fost scos la vânzare.

Nu au fost interesați?

– Și știți cine e proprietar acum? întrebă Anna în timp ce-și învârtea paharul cu vin, ținându-l de picior.

– Nu știu care mare companie. Bărbatul ridică din umeri. Avocatul ei a venit odată aici ca să examineze locul.

– Știți cine este avocatul? întrebă, încercând să pară nonșalantă.

Bărbatul își puse atent cana cu bere pe bar.

– Când a fost aici, avocatul s-a întâlnit cu primărița. Asta e tot ce știu.

– Vă mulțumesc, spuse Anna. Mi-ați fost de mare ajutor.

Când Anna reveni grăbită la magazin, *Frau* Engel întorcea semnul roșu de la ușă ca să indice „Închis" în loc de „Deschis". Deși înțelegea importanța acestor semne și știa cât de greu era atunci când cineva implora să intre atunci când tu terminai ziua, totuși o făcu, pentru Max. Așa că afișă cel mai dulce zâmbet și o abordă cu atenție pe femeia mai în vârstă.

– Da, zise *Frau* Engel fără să se întoarcă spre Anna atunci când vorbi.

– Am vorbit cu unul din localnici, zise Anna. Mi-a spus că v-ați întâlnit cu avocatul care-i reprezintă pe proprietarii castelului. M-aș gândi că avocatul are acces la o cheie. Știu ce spuneți despre trecut, credeți-mă, dar…

Femeia se întoarse dintr-odată.

– Aveți vreo idee despre asta, domnișoară Young?

– Credeți-mă, chiar înțeleg. Nu fac asta pentru mine. E vorba despre bunicul meu. E atât de bătrân, știți, iar amintirile lui despre locul acesta trebuie să fie atât de intense încât… Anna încercă o altă abordare. Uitați. Nu vreau decât să-mi ajut bunicul. El își dorește doar să arunc o privire prin vechea lui casă. Atât.

Frau Engel pufni.

– Mi-a ordonat practic să vin aici. E prea bătrân ca să vină chiar el. Vă rog, *Frau* Engel.

– Nu cred că te aștepți ca un avocat din Berlin să-i facă pe plac bunicului tău și să-i îndeplinească dorința de a lua niște fotografii din vechea lui casă. Nu ți se pare că planul tău este ridicol? Vrei să irosești timpul valoros al oamenilor?

Anna aștepta în pragul ușii. După ce *Frau* Engel se opri din vorbit, piața satului reveni la tăcere absolută.

– Închid magazinul, domnișoară Young.

– Vin tocmai din San Francisco. Vă rog să vă mai gândiți.

– Ați făcut un gest nebunesc.

– Iar unele dintre cele mai importante lucruri în viață sunt exact așa, spuse Anna. Nebunești.

Acum îl cita pe Max! Scutură din cap când rosti cuvintele.

– La revedere!

Frau Engel dădu din cap în direcția Annei și închise ușa magazinului.

După ce se întoarse în camera ei de hotel, Anna știu că trebuia să-și facă un plan. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era să-l îngrijoreze pe Max, însă trebuia să-i spună că nu avea să renunțe. Siegel se degrada de decenii întregi. Părea să existe o cantitate limitată de informații pe care toți erau dispuși să o ofere, și cam atât.

Cineva trebuia să cedeze.

Se părea că o singură persoană avea cheia de intrare în vechiul castel, iar aceea era avocatul din Berlin. Anna trebuia să ia cumva legătura cu acesta, însă mai întâi voia să vorbească cu Max. Ca să reușească să convingă un avocat îndărătnic de faptul că ea avea nevoie să intre în castelul acela, ar fi fost cu siguranță util dacă ar fi știut ce anume trebuia să recupereze. Își luă telefonul de pe noptieră și merse la canapeaua în carouri, așezându-se într-un colț, cu picioarele strânse.

– Bunicule, spuse ea.

– Anna!

Max părea departe, dar era încântat să-i audă vocea.

Anna pălăvrăgi cu bunicul despre sănătatea lui, despre zborul ei și despre sosirea ei, timp de câteva minute înainte să pună întrebările care-i înfierbântau mintea; îi dădu informațiile pe care le adunase până la momentul acela.

– Bunicule. Știi… Ai vreo idee despre starea în care se află satul?

Se lăsă o liniște care nu ar fi putut fi mai asurzitoare nici dacă Max ar fi cântat într-o fanfară la telefon.

– Nu am mai auzit nimic de aproape douăzeci de ani, spuse el. În anii 1990, am avut o oarecare… legătură cu un vechi prieten, un vecin. M-a avertizat că situația nu era bună.

– Mă tem că de atunci nu a existat nici o investiție, nici în proprietate, nici în sat. Hotelul este funcțional și se pare că biserica a fost întreținută bine, dar cam atât. Nu am știut cum să-ți spun de castel, că nu…

– Înțeleg, o întrerupse el.

Anna își dori să fie lângă el, să-l poată îmbrățișa.

– Singura persoană care are o cheie de intrare în castel este un avocat din Berlin, care-l reprezintă pe proprietarul actual. Habar nu am cine este proprietarul, însă se pare că e vorba de o companie. Mă tem că avocatul va dori un motiv întemeiat ca să mă lase să intru pe proprietate. Îmi poți da unul convingător ca să-mi dea voie să intru? Făcu o pauză preț de o clipă înainte de a continua. Nici măcar nu știu ce să caut când ajung acolo.

– Totul devine mai greu… și mai ușor, în egală măsură, cu cât îmbătrânești, oftă Max. De fapt, înțelegi cât de ușoare ar fi putut fi lucrurile. Cât de simple și directe ar fi trebuit să fie, dacă ai fi luat de la bun început hotărârile corecte. La momentul respectiv pare mereu mai greu decât este de fapt, Anna. Îmi doresc să fi știut asta atunci când eram tânăr.

Anna se sprijini de spătarul canapelei.

– Dar este cel mai bine să lași trecutul în plata viselor, Anna. Eu vreau doar micul meu vestigiu. Atât.

Anna păstră o voce calmă.

– Îmi poți spune ce anume cauți?

– Anna. Te rog.

– Problema noastră, bunicule, este că motivele tale par sentimentale. E vorba despre un avocat aici. Avocații nu tind să acționeze cu sentimentalitate.

– Anna.

Nu mai ajunsese niciodată atât de aproape de punctul în care să se certe cu Max. Sentimentul era straniu și incomod și totuși simțea ceva crescând în pieptul ei, ceva ce cu greu mai putea ignora.

Într-un fel, trecutul lui Max era și al ei. Avea dreptul să știe despre înaintașii ei. Cine erau surorile și frații lui Max? În mod sigur nu fusese singur la părinți. Ce anume nu ar vrea el să știe ea? Chestiunea încrederii, credinței lui în relația lor continua să-i clocotească în minte, dar, la urma urmei, era vorba despre un război. Încercase să se pună în locul lui, indiferent cât de dificil era să facă asta uneori. Nu o mințise, însă nu-i spusese nimic decenii întregi.

– Gândești prea mult, îi întrerupse Max șirul gândurilor. Te cunosc prea bine, draga mea.

– Locul ăsta mă bântuie, deși nici măcar nu am intrat în castelul acela încă. Nu voi pleca înainte să obțin ceea ce vrei. Dar trebuie să mă ajuți. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să conving un avocat că am un motiv întemeiat să vreau să intru pe proprietatea aceea. Pentru moment, nu pot să o conving nici măcar pe proprietara magazinului local să mă lase să trec de gardul de sârmă ghimpată.

– Anna, zise el. Draga mea. E în regulă.

– În regulă?

– Da, răspunse el. În regulă.

Anna își sprijini capul de pernă. Era epuizată de diferența de fus orar, de aerul proaspăt și de faptul că nu mâncase. Va trebui să coboare și să mănânce ceva la restaurant în curând; dacă nu, va leșina. La telefon se lăsă o liniște îndelungată. Însă când Max vorbi în sfârșit, vocea îi suna de parcă era în camera vecină.

– Are de-a face cu apartamentul acela din Paris, spuse el. Când eram tânăr, am cunoscut-o pe fata care locuia acolo.

– Nu aparținea unei curtezane?

– Da, Anna, și am cunoscut-o. Însă eu o… iubeam pe nepoata ei.

– Ah.

Max rămase tăcut.

– Așteaptă, dar nu era nepoata cea care a încuiat apartamentul timp de șaptezeci de ani și nu s-a întors niciodată?

Se lăsă tăcerea.

– Iar tu ai avut o aventură sentimentală cu ea?

Anna se ridică în picioare și făcu pași prin cameră.

– Nu a fost doar o aventură, draga mea. A fost ceva adevărat. Știi atunci când ceva este adevărat.

Anna se simți neliniștită. Merse la fereastră. Afară se întunecase și câteva lămpi stradale fuseseră aprinse în scuar.

– O poveste pariziană de dragoste?

– A început la Lacul Geneva. Am știut din prima clipă în care i-am vorbit. Numele ei era Isabelle de Florian.

– Lacul Geneva?

– Ne petreceam vacanța acolo, spuse el.

– Ah!

– Nu trebuie să pari atât de surprinsă.

– Și ce s-a întâmplat? De ce s-a… sfârșit?

Max tăcu din nou.

– S-au întâmplat prea multe. Mult prea multe.

Anna simți că totul se învârtea cu ea. Poate că i-ar fi putut spune avocatului despre apartamentul din Paris, despre povestea de dragoste, despre nevoia lui Max de a recupera ceva. Dacă ar putea obține un exemplar al articolului despre apartamentul abandonat și i l-ar arăta?

Dar mai avea întrebări.

– Totuși, ce s-a întâmplat? Ce ai făcut? De ce ai regrete?

Cuvintele ei sunară aproape strident.

– Sub pardoseala din dormitorul meu am ascuns un inel de logodnă.

Max tăcu din nou. Tuși.

Avea o voce epuizată. Cât de curajos încercase să lase deoparte gândurile care l-ar fi purtat către o eră pe care avea nevoie să o uite.

Dar mintea Annei fu invadată de întrebări. Relația lui cu bunica ei, Jean? Nu păruseră niciodată foarte fericiți împreună. Întotdeauna păreau că se descurcă, și atât. Max era deseori retras în preajma soției lui americane. Iar ea fusese dintotdeauna atât de pragmatică. Max preferase mai degrabă compania Annei. Îl compătimise mereu, iar acum el îi spunea că trăise o pasiune intensă alături de o femeie care părea să fi fugit la rândul ei de trecut, dintr-un motiv necunoscut nimănui?

Anna își lovi fruntea cu podul palmei. Însă Max păru că vrea să vorbească din nou… chiar dacă în cimilituri.

– Din trecut nu rămân decât rămășițele din mințile noastre, Anna, și nu putem face decât să le privim din când în când. Să le scoatem la lumină, să le curățăm de praf, să le luăm în mână până când putem completa cercul, ca să revenim la prezent. Iar atunci când revenim aici, încercăm să ne trăim viețile cât de bine putem… din nou.

– Mare filosof ești, spuse Anna, dar aproape că se înecă în propriile cuvinte.

– Așa trebuie să fie omul. La revedere, draga mea!

La revedere? Anna voia să strige că avea mult mai multe întrebări de pus. Dar nu voia să-l mai forțeze. Nu acum. Era atât de… vulnerabil în multe feluri, chiar dacă în același timp părea formidabil în convingerile lui.

Încercă să fie prudentă.

– Voi afla numele avocatului și, bunicule, indiferent de cât de mult va trebui să lupt pentru asta, voi face tot ce-mi va sta în putință să pun mâna pe inelul acela.

După ce-și luă la revedere și închise telefonul, Anna se prăbuși din nou pe patul din camera de hotel.

Frau Engel lua cina în restaurantul hotelului când Anna coborî câteva minute mai târziu. Stătea la masă cu femeia care lucrase la hotel mai devreme, împreună cu un bărbat de vârstă mijlocie, pe care Anna nu-l mai văzuse înainte. Purta o cămașă de culoare roz pal, pantaloni crem și pantofi din piele, de culoare cafenie. *Frau* Engel se schimbase într-un costum bleumarin, strâns pe corp. Pe jachetă, în dreptul pieptului, avea prinsă o broșă. Ambele femei îi aruncară o privire Annei și apoi, repede, își întoarseră fețele.

Anna se simți și mai nepoftită decât în magazin. Și totuși trebuia să abordeze grupul din fața ei și trebuia să o facă repede. Dacă tot erau acolo, putea să profite de prezența lor ca să mai obțină niște răspunsuri.

Lângă ea se ivi o chelneriță care o conduse la o masă. Cei doi englezi pe care-i cunoscuse în acea după-amiază erau așezați într-un colț opus, însă nu ridicară privirile când Anna intră. Câteva dintre mesele lungi erau ocupate, iar la bar se afla un grup mic.

Dacă nu o putea face pe primăriță să-i spună numele avocatului care se ocupa de proprietate, trebuia să stea de vorbă cu oamenii de la bar, în speranța că erau localnici. Nu-i stătea în fire să urmărească niște străini, însă ce mai conta? Era la mare depărtare de casă și trebuia să fie creativă. În caz contrar, avea să fie nevoită să găsească sediile consiliilor locale. Primărița trebuia să aibă un birou undeva. Nu putea administra districtul din magazin, nu?

Anna luă meniul de la chelneriță, ascultând doar pe jumătate în timp ce fata enumera specialitățile. Comandă *buletten* – o specialitate de chiftele – și un pahar cu vin ca să prindă curaj.

După plecarea chelneriței, Anna își împinse scaunul și se ridică în picioare. Era momentul să acționeze, în timp ce primărița și prietenii ei erau încă acolo.

– *Guten abend*, salută Anna și se opri la masa primăriței.

Cele două femei se uitară la ea de parcă le insultase. Bărbatul salută din cap, însă *Frau* Engel rămase țintuită locului și o privi printre gene.

– Îmi pare rău că vă întrerup, continuă Anna. Nu vă voi lua prea mult timp.

– Te rog, lasă-ne să ne bucurăm de seara asta, răspunse *Frau* Engel cu voce rece.

Anna se ținu pe poziții.

– Nu v-am spus toată povestea. Știți, bunicul meu are regrete mari cu privire la trecut.

Simți o schimbare în atitudinea femeilor. Bărbatul îmbrăcat cu o cămașă roz își puse pe masă paharul cu bere și o studie pe Anna.

Chiar și așa, Anna hotărî că nu avea să dezvăluie prea multe. În mintea ei prinse contur o idee.

– Cei din familia Albrecht, familia mea, au fost o parte importantă a acestui sat secole întregi, cred. Vă întreb doar care este numele avocatului. Atât.

Frau Engel reveni la mâncarea ei, însă bărbatul de la masă vorbi tare.

– Satul se află în starea asta din cauza bunicului tău, Max Albrecht. Dacă nu am fi fost eu și soția mea – dacă noi nu am fi renovat și salvat hotelul acesta –, nu ar fi rămas nimic din Siegel. Ar fi un oraș-fantomă. Așa că, iartă-ne, dar nu putem fi înduioșați de necazul tău.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Anna. Cum ați putea arunca vina pentru starea unui sat întreg asupra unei singure persoane… asupra bunicului meu? Nici măcar nu-l cunoașteți!

Simți că i se înfierbânta gâtul și inspiră adânc. Era necesar să se stăpânească.

Urmă o pauză. Femeia păru să stea pe gânduri.

– Numele avocatului este Wil Jager, spuse ea. Lucrează la o firmă care se numește Lang Meisner, în Berlin. Nu știu dacă va vrea să te ajute.

Chiar atunci, mâncarea îi fu adusă la masă. Era înfometată. Se întoarse să plece împotrivindu-se impulsului de a se apleca și a o pupa pe obraz pe femeia care-i vorbise.

– Mulțumesc, spuse ea. Apreciez ajutorul.

Voia să întrebe mai multe, dar conversația părea încheiată.

În secunda în care luă loc își scoase telefonul și adăugă denumirea firmei și numele avocatului la lista pe care o crease pentru călătoria ei. Apoi gândurile ei prinseră propria viață.

Părea brutal de incorect să dai vina pe familia lui Max, în mod special pe el, pentru starea de ruină a localității. Familia Albrecht fusese forțată să fugă din propria casă. Nu avusese de ales și trebuise să plece. Annei îi displăcea profund să se gândească la amărăciunea, la incorectitudinea aceea dirijată spre bărbatul la care ținea cel mai mult. Singurul bărbat pe care-l iubea pe lumea asta.

Își servi cina metodic. Chiftelele erau delicioase și, dintr-o izbucnire de îndărătnicie, pentru că nu voia ca persoanele de la cealaltă masă să creadă că o intimidaseră și o făcuseră să plece, comandă la desert o prăjitură cu lămâie.

Primul pas era să vorbească cu avocatul acela. Putea găsi un mod de a-l convinge să o lase să recupereze inelul lui Max. Iar acum avea o misiune suplimentară – să-i repare reputația în sat. Deși nu-și dăduse inițial seama că asta făcea parte din planul ei, în momentul acela i se revelă ca un motiv esențial pentru care se afla acolo.

Anna termină ultima firimitură din desertul ei. Ceru ca plata să fie trecută pe nota camerei și se ridică în picioare. Avea să sune la biroul avocatului dimineață, la prima oră, și să facă o programare ca să se vadă cu el la Berlin.

CAPITOLUL 5

Anna sună la Berlin ținând mobilul la ureche cu o mână, iar cu cealaltă își făcea valiza. Obținuse o întrevedere în după-amiaza aceea. Una dintre întâlnirile lui Wil Jager fusese anulată, un fapt deosebit de neobișnuit. Exista posibilitatea să nu mai aibă o altă ocazie să se vadă cu el timp de câteva săptămâni.

Se foise în pat cea mai mare parte din noapte. Diferența de fus orar combinată cu supărarea o ținuseră trează. Își pusese în mod repetat aceleași întrebări. Ce se întâmplase cu Max în urmă cu șaptezeci de ani? Ce-l făcuse să întoarcă spatele întregului trecut și de ce îl învinuiau sătenii pentru decăderea localității? Și mai era și povestea de dragoste cu Isabelle de Florian. Ce anume reprezenta cel mai mare regret al vieții lui?

Când Anna părăsi hotelul, recepționista de serviciu era una dintre chelnerițele care lucraseră în restaurant în seara de dinainte.

Sunetul roților valizei ei rostogolindu-se pe drum era singurul lucru care întrerupea liniștea din piața satului. Avea impresia că locul acesta îi vorbea. Legătura pe care o simțea era indefinibilă, dar puternică. Biserica se afla acolo, binevoitoare, dominând scena, așa cum o făcea probabil de secole întregi. Îi era ușor să-și imagineze sătenii întâlnindu-se acolo și pălăvrăgind afară, în piață. Iar familia ei, familia Annei, făcuse parte din toate acestea. Probabil că îi cunoscuseră pe toți cei de acolo, probabil fuseseră membri ai unei comunități apropiate. Însă ea nu știuse niciodată despre ei, iar atunci când se gândea la asta și, în plus, la faptul că nu avusese niciodată o familie propriu-zisă – nu după ce mama ei murise când ea avea doisprezece ani, nu după ce tatăl ei plecase, nu dacă nu-l lua în calcul pe Max – i se părea și mai greu de înțeles respingerea pe care el o manifestase față de trecut. Dar acum îi explicase clar că și el pierduse multe lucruri care contaseră.

Se opri la marginea pieței, chiar înainte de a se întoarce în direcția gării. Trăncănitul valizei se opri brusc, asemenea huruitului unui tren pe o linie aflată în punctul ei final. Soarele strălucea peste clădirile vechi, punându-le în evidență semnele de dărăpănare, vârsta, frumusețea.

Cineva trebuia să le readucă la viață.

*

După câteva ore, Anna ieși din hotelul ei din Berlin, situat la câteva străzi în interiorul vechiului Berlin de Est, direct în spatele Porții Brandenburg. Magazine și restaurante elegante mărgineau strada la ieșirea din hotel. Fațadele lor de sticlă și vitrinele atrăgătoare vorbeau despre prosperitate și succes, iar trotuarele recent pavate erau pline de cumpărători, funcționari, și turiști care mânuiau aparate de fotografiat.

Vechiul Berlin de Est fusese dat uitării, era clar, însă Anna îi simțea încă prezența dedesubtul suprafeței scânteietoare. Cumva, trecutul i se strecura în oase și aici, așa cum o făcuse și în Siegel. Merse mai departe prin bătrânul oraș și ajunse pe o stradă îngustă, trecând pe lângă două spații goale unde odată se aflaseră probabil clădiri.

Firma avocatului era situată pe o stradă mai largă, din apropiere, cu clădiri frumos renovate și construcții noi, scânteietoare. Se opri lângă o construcție ultramodernă din sticlă și oțel inoxidabil.

Ușile transparente se deschiseră în fața ei și păși într-un atrium înalt. Avu imediat un sentiment de calm. Locul lăsa o impresie de lux și succes.

Repetase în minte câteva posibile cuvinte introductive până când, în sfârșit, se hotărî asupra câtorva. Nimeni nu putea ști cum avea să reacționeze avocatul.

Când ieși din lift la etajul al paisprezecelea, fu copleșită de foaierul strălucitor. Un spațiu vast, cu podele de marmură lucioase și ferestre din podea până în tavan, care dominau peisajul citadin.

Inspiră adânc și se îndreptă către femeia bine îngrijită așezată la biroul de la recepție. După ce aceasta introduse numele Annei în computer, încuviință din cap și o rugă să ia loc în zona de așteptare.

– Doriți o cafea?

Lângă umărul Annei apăruse o altă femeie.

– Ah, mulțumesc, spuse Anna.

Îi displăcea enorm gândul la cât avea să coste această mică vizită.

După zece minute, Anna încerca să înțeleagă o revistă financiară în germană când o voce masculină îi strigă numele. Ridică privirea și puse revista deoparte.

– Anna Young. Bărbatul care stătea în fața ei îi spusese numele pe un ton suficient de agreabil. Numele meu este Wil Jager.

Merse către ea și întinse o mână, iar Anna dădu mâna cu el. Primul lucru pe care-l remarcă fură ochii lui de un verde marin. Dacă s-ar fi uitat doar la culoarea pielii, ar fi zis că avea ochii căprui, așa că verdele fu atât neașteptat, cât și foarte încântător. Anna se controlă. Ce naiba îi venise? Nu se afla acolo ca să analizeze bărbați germani, ce să mai vorbim de unul de care avea nevoie pentru a-i pune o singură întrebare – una pe care el, desigur, avea să o considere absurdă.

Anna își feri privirea. Oare își dăduse seama la ce se gândea ea? El îi făcu semn să-l urmeze. Era bucuroasă că știa să vorbească în engleză.

– Ați venit aici din SUA? întrebă el.

– Am sosit în Germania ieri și am venit din Siegel în dimineața aceasta.

Wil Jager se opri la capătul unuia dintre coridoarele aflate în spatele biroului de recepție. Stătea cu spatele la ea și-și trecu o mână peste bărbie înainte de a se întoarce.

– Siegel?

– Da.

– Ah.

– Da, răspunse Anna. Despre asta am venit să vorbim.

Se gândise toată dimineața cum să abordeze subiectul. Cel mai bine părea să spună totul direct.

Wil se mișcă din nou. Merse către capătul holului bine aerisit și-i deschise ultima ușă de pe dreapta. Fu tentată să se oprească și să admire priveliștea de la ferestrele mari aflate la capătul coridorului, însă nu voia să pară prea impresionată de biroul

lui Wil. În plus, era foarte conștientă de faptul că nu trebuia să irosească nici măcar o secundă din timpul lui costisitor de consultant juridic.

– Intrați, spuse el, de data asta cu voce precaută.

Și acest birou era încadrat cu sticlă din podea până în tavan. Deasupra orașului erau suspendate câteva macarale; iar de acolo se vedea priveliștea uluitoare a Palatului Regal aflat în reconstrucție și vechea parte imperială a orașului.

Anna se forță să-și întoarcă privirea și să-l privească pe Wil. Însă el era chiar în spatele ei și aproape că se ciocniră.

– Scuzați-mă, spuse ea. Priveliștea…

– Știu, spuse el. Acum o privea, iar pe fața lui se ivise o ușoară încruntătură. Însă apoi și-o îndepărtă și îi ceru să ia loc. Cu ce vă pot ajuta? întrebă el.

– O să sune ușor straniu.

– Vă rog, spuneți mai departe.

– În regulă.

Anna se foi pe scaunul din piele.

Gura lui se arcui pe jumătate în sus. Părea să fi abandonat mirarea anterioară la auzul denumirii de Siegel.

Anna interpretă asta ca pe o încurajare.

– Familia bunicului meu deținea Schloss Siegel. Numele lui este Max Albrecht.

Wil se sprijini cu spatele de spătar. Ochii aceia verzi se îngustară, iar zâmbetul dispăru.

– Serios? spuse el cu o voce calmă.

Anna continuă:

– Înțeleg că noii proprietari sunt clienții dumneavoastră.

Se lăsă tăcerea.

– În regulă. Anna își drese glasul. De ce îi venea atât de greu? De ce răspundea toată lumea atât de reticent la această informație? Cel mai bine era să-i dea înainte. Știți, bunicul m-a rugat să bat toată distanța asta pentru că a lăsat ceva în castel. În 1940, se pare. Evident, a trecut mult timp. Suna absolut nebunește. Și dorește – are nevoie – să recupereze lucrul acela. Destul de repede.

– 1940?

– Da.

Wil ridică o sprânceană.

– Mă întrebam dacă proprietarii ar fi dispuși să mă lase înăuntru ca să-i recuperez acel obiect. Nu ar trebui să dureze mult.

Wil clătină din cap și aproape pufni în râs. Dar apoi își luă din nou o înfățișare serioasă.

– Proprietarii nu v-ar lăsa niciodată înăuntru. Iar eu nu le-aș recomanda să o facă.

Anna era pregătită pentru asta.

– Bunicul meu are nouăzeci și patru de ani. Lucrul acesta contează mult pentru el. Speram că ați putea fi de ajutor. Nu cere să i se dea nimic – trecutul e trecut –, însă are o singură dorință.

Wil clătină din cap.

– Vreți să-mi spuneți că ați bătut atâta cale pentru asta?

Anna îi susținu privirea.

– Max vrea să-și… recupereze… obiectul.

– Am stabilit asta deja, spuse Wil. Însă sunt sută la sută sigur că clientul meu nu vă va lăsa înăuntru. Regret. Nu vă pot ajuta.

– M-ar putea însoți cineva în castel, ca să iau acel obiect?

Wil râse pe înfundate.

Asta o enervă și mai mult pe Anna, însă aşteptă ca el să-i răspundă.

– Nu prezintă siguranță. Castelul este abandonat. Pustiu.

În momentul acela se aplecă în față, cu mâinile strânse una în cealaltă pe birou. Se uită fix la Anna, de parcă ar fi fost pregătit de o dezbatere.

– Deci cum pot obține lucrul acesta pentru bunicul meu? întrebă Anna, păstrându-și vocea calmă.

– Nu-mi dau seama cum ați putea-o face.

Anna își stăpâni râsul batjocoritor care i se forma în gât.

– Mi-ați putea spune numele proprietarului, vă rog? Cred că ar trebui să iau legătura direct cu el.

Poate că acesta va fi mai rezonabil decât avocatul său. Tot ce putea face era să spere. Sigur, proprietarul avea să înțeleagă că nu voia să-și bage nasul – voia doar să îndeplinească dorința unui bătrân.

– Nu pot dezvălui numele clienților mei, domnișoară Young.

– Mă cheamă Anna. Sunteți singurul avocat care se ocupă de interesele acestui client?

Poate că exista cineva într-o poziție mai înaltă, care ar fi putut s-o ajute. Dar Wil era asociat în cadrul firmei.

– Anna, eu însumi mă ocup de acest client.

Wil se uită la ceas.

– Însă proprietatea din Siegel a aparținut bunicului meu. Sunt convinsă că nu puteți respinge asta pur și simplu.

Wil continuă să rămână nemișcat.

– I-a aparținut odată. Nu și acum.

– Ah, dar dacă a lăsat un obiect acolo, oare nu-i aparține încă…?

Anna se opri. Nu voia să arate că era afectată. Părea un aspect important, în cazul în care exista vreo speranță că el avea să-i ia în serios cererea. Aproape că zări o sclipire în ochii lui Wil.

– La ce s-a gândit bunicul dumneavoastră?

– Nu mi-a mai cerut niciodată să fac ceva și…

Se opri. Nu voia să dezvăluie prea multe despre Max. Bărbatul din fața ei era expert în scoaterea lucrurilor la lumină. Probabil va vrea să știe toate detaliile, apoi să le noteze și să le țină la dosar, în cazul în care bunicul ei s-ar fi hotărât să-i scrie lui și să continue să forțeze chestiunea. Trebuia să fie atentă la ceea ce spunea. Își duse o mână la frunte.

Nu voia să aibă de-a face cu aceste complicații, și nu le ceruse, era adevărat, însă era vorba de preaiubitul ei bunic și n-avea de gând să meargă acasă fără să-și realizeze obiectivul.

Wil se ridică în picioare. Întinse o mână.

– E imposibil. Nu mă îndoiesc că știați asta.

Anna se ridică la rândul ei în picioare, însă atunci îi sună telefonul. Pe ecran apăru numărul lui Cass. Lăsă apelul să intre în căsuța vocală, însă în San Francisco era foarte devreme. Uneori, Anna mergea dis-de-dimineață la cafenea ca să ajute cu ceea ce era de copt, dar Cass…

Își adună gândurile.

– Nu ați putea măcar să-i sunați pe proprietari și să le cereți permisiunea? La urma urmei, e proprietatea lor – hotărârea lor. Dacă ar ști că e vorba despre un membru al familiei care vrea să intre, sunt convinsă că ar fi rezonabili.

Telefonul sună din nou. Anna se uită la el preț de o secundă, cu degetul deasupra tastaturii.

– Cineva vrea să dea de dumneavoastră, spuse Wil.

Anna clătină din cap.

– Vă rog, răspundeți.

– Doar un moment.

Anna răspunse la telefon și se duse la fereastră.

– Anna…, rosti Cass.

Două minute mai târziu, Anna se prăbuși la loc în scaunul din fața biroului lui Wil Jager. Știa că amorțeala care îi cuprinsese corpul era efectul șocului. Mintea îi era plină de întrebări. Max fusese întotdeauna atât de sănătos – de ce trebuia să se întâmple asta chiar când ea era plecată? Apoi deveni nervoasă – atât pe ea însăși, cât și pe Max. De ce o trimisese departe? De ce se lăsase păcălită de planul nebunesc al bunicului ei, fără să se gândească la ce însemna să-l lase singur când el era atât de bătrân?

Se abținu să nu plângă. Era incredibil. Nu plânsese de ani de zile. De fapt, se mândrea cu faptul că era capabilă să-și stăpânească emoțiile. Ce avea să creadă avocatul acela îndărătnic? Își duse o mână la ochi, inspiră adânc.

De îndată ce Cass îi spusese că Max era în spital, Anna se gândise la un infarct sau la un atac cerebral. Îi luase câteva clipe să asimileze informația că bunicul ei căzuse în bucătărie în timp ce pregătea cina. Ea îl vizita mereu în acel moment al zilei. De ce nu vorbise cu cineva să-i țină locul cât era plecată? De ce se gândise că un om de nouăzeci și patru de ani va fi bine cât timp ea nu se afla în țară? Bineînțeles, îi umpluse frigiderul și cămara cu mâncare cât să-i ajungă pentru o lună și aranjase livrări de fructe și legume proaspete. Wil Jager avea dreptate. Fusese atrasă într-un plan smintit, imposibil. Și, în plus, Max avea probleme reale și era singur.

– Vă simțiți bine?

Anna era conștientă de faptul că Wil se sprijinea de biroul din fața ei. Era conștientă de vocea lui, însă încăperea devenise cețoasă și fluidă, fremătând de mișcare.

– Îmi cer scuze, spuse ea.

– Stați acolo o clipă. Nu vă mișcați, zise el și ieși din încăpere.

Anna își sprijini spatele de scaun. Chiar se simțea amețită. Care erau implicațiile unei fracturi de umăr la nouăzeci și patru de ani? Aparent, încă nu se știa dacă Max va avea nevoie de operație. Doctorul evalua situația și, de îndată ce calmantele îșivor fi făcut efectul, urma să-i facă o radiografie. Care erau riscurile dacă lui Max îi trebuia o intervenție chirurgicală?

– Încercați să vă relaxați. Respirați, spuse Wil atunci când reapăru cu un pahar cu apă.

– Mulțumesc. Sunt bine.

Luă o gură, însă încăperea continua să se învârtă.

– Asta ar putea fi de folos. Personalul nostru de la bucătărie a crezut…

Wil păru oarecum jenat. Îi dădu un prosop mic, cald.

– Ah, mulțumesc.

Anna îl duse la față. Era parfumat cu ceva familiar – apă de colonie. Max obișnuia să o cumpere pentru bunica ei.

Anna se forță să-și îndepărteze gândul și privi în sus la bărbatul care stătea lângă ea. Trebuia să se calmeze. Avusese întotdeauna mare grijă să ducă o viață ordonată, însă totul părea să-i scape complet de sub control. Îi permitea Germaniei să o doboare. Trebuia să se adune.

– Bunicul meu a avut un accident. E în spital. Ar fi trebuit să fiu acolo. Doar atât, zise și așeză prosopul în poală.

– Îmi pare rău să aud asta.

Simți că el o privea.

– E grav? întrebă el.

– Fractură la umăr. S-ar putea să aibă nevoie de o operație, dar la nouăzeci și patru de ani…

Wil tăcea din nou. Când vorbi, vocea lui era mai blândă.

– V-am adus și astea. S-ar putea să vă facă să vă simțiți mai bine.

Anna ridică privirea. Wil ținea o cutie mică, albă. Scosese capacul; în interior erau cuibărite câteva bomboane de ciocolată perfecte.

– Le face o clientă. S-a mutat recent în Berlin, iar noi comandăm mereu. Sunt chiar bune. Dacă vreți una…

Anna întinse mâna și, în ciuda tuturor lucrurilor, reuși să zâmbească.

– Mulțumesc, spuse ea.

Din nu știu ce motiv, era curioasă în legătură cu ciocolata germană și se simțea surprinsă de o loialitate față de Germania pe care nu o mai simțise niciodată până atunci. Începea oare să se simtă ușor în largul ei în țara predecesorilor ei… dar și confuză și disperat de exclusă? Puse trufa în gură și o lăsă să-i alunece delicat pe limbă.

– Cred că acest mic episod mă costă o avere, spuse ea, în timp ce în gât i se ridica un râset înăbușit.

– Nu percep tarif pentru leșin… sau bomboane de ciocolată.

În ochii lui sclipi ceva.

Anna simți cum în ea se instala o hotărâre revigorată. Avea să încerce în continuare.

– Știu că dorința lui Max e nebunească, dar credeți că nu există nici o șansă să-l ajutăm cât de cât? La vârsta lui…

Wil luă un pix auriu și-l învârti între degete, răsucindu-l atât de repede încât deveni o imagine ștearsă.

– Mă ametește, spuse Anna aproape râzând.

– Îmi pare rău. Mă ajută să gândesc.

Deci se gândea la asta. Anna nu spuse nimic.

– Ați putea oricând să intrați cu forța, cu o lanternă la dumneavoastră, spuse el în cele din urmă.

– Aș putea. Mi-am dorit întotdeauna să fiu arestată într-o țară străină. Anna începea să-și revină în simțiri. Însă cred că m-aș prinde în sârma ghimpată.

Wil ridică o sprânceană.

– Știți ce vrea bunicul dumneavoastră? Întreb fără să cred că există vreo șansă ca clienții mei să vă lase înăuntru.

Anna întinse cutia cu bomboane de ciocolată și îi oferi lui Wil. El luă una. Ea se gândi. Dacă voia ca Wil să o ajute, poate că trebuia să explice. Ar fi trebuit să fie

obligat de vreo clauză de confidențialitate – nu ar fi trebuit să nu spună nimic? Câtă vreme nu le spunea proprietarilor…

– Anna.

Vocea lui Wil îi întrerupse șirul gândurilor.

– Mă gândeam.

– Îmi puteți spune, zise el. Nu voi dezvălui nimănui informația. Nici măcar proprietarului. Tot ceea ce se spune aici este confidențial. Mereu. Nu aș spune niciodată nimic din ceea ce dumneavoastră nu ați vrea să fie repetat.

– Bine atunci, grăi ea într-un final. Max m-a rugat să recuperez un inel de logodnă… Nu i l-a dat niciodată unei persoane. În 1940, se pare. Îmi spune că a fost cel mai mare regret al vieții lui. Iar acum îl vrea înapoi. Uite-așa.

– Glumiți.

Anna clătină din cap.

Wil se duse din nou să se așeze la birou.

– În regulă. Știți unde l-a lăsat?

– În dormitorul lui. Am un plan fotocopiat al castelului. Și știu care era camera lui. Aș putea găsi camera imediat, dacă m-ați lăsa să intru.

El se uită la ea și Anna își întoarse privirea. Nu știa de ce, dar se simțea obligată să se uite în altă parte oricând privirea i se intersecta cu a lui. Probabil că se simțea vulnerabilă după șocul suferit la aflarea veștilor despre Max. Asta trebuie să fie.

– Înțeleg că ascunzișul este absolut secret?

– Max așa speră.

– Hmm.

Anna își mușcă buza. Gustul de ciocolată persista, delicios.

– Deci există vreo șansă să vă schimbați părerea și să mă lăsați înăuntru?

Wil își înclină capul.

– Am intrat în castel. O singură dată.

– Mi-a spus primărița.

Wil rămase tăcut.

– Cum a fost?

– Uluitor, răspunse el în timp ce-și punea pixul auriu la loc în tocul lui. Frumos. Intact – ceea ce e mai la obiect. Chiar dacă este… așa cum este.

– Imaginați-vă cum o fi fost să trebuiască să plecați de acolo.

– Da. Imaginați-vă, zise el tastând ceva la computer.

– Mi-ar plăcea să văd interiorul, cu sau fără inelul de logodnă, spuse Anna. Nu am știut nimic despre el până săptămâna trecută, înțelegeți.

Wil ridică privirea.

– Bunicul dumneavoastră nu v-a povestit niciodată despre Siegel?

Anna clătină din nou din cap.

El se sprijini de spătar și o studie iar.

– Familia dumneavoastră a fost cel mai mare proprietar din vechea Prusie. Aveau colecții de artă inestimabile, finanțau războaie – campanii europene precum războaiele napoleoniene. Erau bancheri. Unele dintre tablourile familiei au ajuns în galerii importante de peste tot din lume după ocupația sovietică. Bunicul dumneavoastră trebuie să fi avut un stil de viață incredibil până când…

Anna trase brusc aer în piept.

– Atunci poate că e de înțeles de ce nu a vorbit niciodată despre asta! Pierderea…

Wil rămase tăcut.

– Mai aveți cheia? întrebă ea.

Wil se uită din nou la computer.

– Nu fac decât să mă uit la întrevederile pe care le am programate.

Anna rămase tăcută. Părea momentul nepotrivit să mai insiste pe lângă el.

– Anna, nu pot să cred că spun asta și, ca să fiu sincer, nu știu de ce o fac, dar pot încerca să-mi amân angajamentele pentru mâine, să mergem la Siegel de dimineață. Vă pot duce înăuntru. Și, dacă vom recupera inelul, poate că proprietarii nici nu trebuie să știe că am fost acolo. Dar trebuie să înțelegeți că nu trebuie să spuneți absolut nimic nimănui. Iar eu nu fac niciodată astfel de lucruri. Doar că…

– În regulă, spuse ea. Ar fi… foarte bun.

Foarte bun? Noroc că engleza nu era limba maternă a lui Wil!

Dar el se prinsese.

– Foarte bun? zâmbi el cu ochi jucăuși.

– Spuneți-mi doar când să fiu pregătită. Și e fantastic, adăugă ea în mare grabă. Mulțumesc.

El ținu pasul cu ea.

– Mâine, la ora nouă. Aici. E bine pentru dumneavoastră?

– Da.

Anna se ridică în picioare. Deodată se simți mult mai bine. Era convinsă că veștile ei aveau să-l înveselească pe bietul Max. Tot ce putea face era să spere că găsirea inelului demult pierdut îi va da puterea să se recupereze.

Lacul Geneva, 1934

Dacă cineva i-ar fi spus lui Isabelle înainte de a ajunge la Lacul Geneva că se va simți așa cum se simțea acum, i-ar fi zis că e nebun. În acel moment însă, așezată pe o peluză care ducea spre o plajă izolată pe malul unui lac, a cărui apă strălucea cu un fel de lumină magică, ce apărea doar la sfârșitul după-amiezii și, se pare, doar în Elveția, Isabelle știu că nu putea decât să accepte ideea. De ce s-ar împotrivi cineva vreodată perfecțiunii? Pentru ce motiv renunțase ea la speranța că aceasta exista?

Prietenia pe care o formase cu Virginia Brooke devenise un soi de afecțiune îngăduitoare, pe care nu o cunoscuse niciodată alături de prietenele ei din Paris. Isabelle știa că Virginia o înțelege. Virginia era amuzantă, deschisă și absolut autentică. Nu avea nici un sâmbure de prefăcătorie. Fusese destul de explicită cu privire la faptul că dorea să evite genul de viață pe care familia ei îl plănuise pentru ea. De aceea alesese să călătorească, folosindu-se de o moștenire pe care o primise de la bunicul ei când atinsese vârsta majoratului.

Virginia o încuraja și pe Isabelle să fie ea însăși. Se obișnuiseră să petreacă majoritatea zilelor împreună, deși într-un grup mare, format din Max și familia lui, împreună cu alți câțiva tineri de la hotel, care li se alăturau în ieșirile zilnice.

Dar Virginia o făcea mereu să râdă pe Isabelle. Asemenea lui Max, părea să simtă când era tăcută sau retrasă, când aluneca în gândurile care obișnuiau să o chinuie constant la Paris. Încotro i se îndrepta viața? Va fi oare acceptată vreodată nepoata uneia dintre cele mai cunoscute demimondene din Paris, a unei prostituate? Virginiei nu părea să-i pese deloc de lucrurile acelea. Când, într-o seară, Isabelle îi spusese în sfârșit prietenei sale adevărul despre Marthe, Virginia se uitase la ea, îi întinsese o mână, apoi râsese. Pe urmă își ceruse scuze… crezuse că urma să fie vorba despre ceva cu mult mai îngrozitor decât ceea ce-i spusese.

După aceea, Isabelle se simțise mai confortabil ca oricând în prezența Virginiei. Vorbeau liber despre politică, modă, bărbați, Paris, artă, viitor și despre sentimentele ei pentru Max. Dar o întrebare îi atârna deasupra capului ca o sabie. Ce s-ar întâmpla dacă i-ar spune lui Max adevărul despre bunica ei?

El provenea dintr-o familie nobilă. Cu greu aveau să o întâmpine cu drag în rândul lor pe nepoata unei curtezane.

Iar acum se apropia momentul în care Max trebuia să plece, Isabelle trebuia să se întoarcă la Paris și toată magia trebuia să se sfârșească.

Singura consolare o găsea în faptul că Virginia se întorcea la Paris să rămână. Era nespus de entuziasmată de perspectiva de a-și petrece toamna în cel mai romantic oraș din lume.

Gândul de a-l părăsi pe Max îi strângea stomacul și amenința să-i dea peste cap ultimele zile alături de el. În momentul acela, stătea întins lângă ea pe covorașul de picnic pe care personalul hotelului îl împachetase pentru cea mai recentă ieșire a lor. Se sprijinea într-un cot, cu ochii fixați relaxat pe Didi și Jo, care pescuiau la margine de lac. Pălăria lui de paie stătea strâmbă. O mână i se odihnea în mâna ei.

Când Max o sărutase pentru prima oară, lui Isabelle i se înmuiaseră picioarele. Dansau pe terasă când se simțiseră atrași unul de celălalt. După dans, se îndreptaseră către un loc liniștit pe marginea lacului; degetele lui Max erau lejer întrepătrunse cu ale ei, într-un gest cât se poate de firesc.

Era una dintre acele seri de vis în care apusul roz pierea încet-încet în lumina catifelată a lunii, reținând doar cele mai adânci promisiuni și secrete. Max se oprise, o întorsese cu fața la el și îi cuprinsese bărbia în mâinile lui. Când buzele lui le atinseseră pe ale ei, sentimentele care pâlpâiau în ea de când vorbise prima dată cu el deveniseră mai puternice, înflorind în ceva atât de magnific încât se simțise cu totul răvășită. Un lucru fusese sigur – în acel moment, nimic altceva nu mai conta.

De atunci, Isabelle se luptase cu ea însăși, încercând să se amăgească și să spere că totul va fi bine, că va fi capabilă să se întoarcă la vechea ei viață atunci când se va întoarce la Paris. În cele din urmă, renunțase. Nu putea face nimic în privința sentimentelor ei pentru Max.

Marthe știa că Isabelle și Max deveniseră buni prieteni, dar Isabelle nu-i mărturisise bunicii sale că se îndrăgostise. Bărbații fuseseră dintotdeauna o marfă pentru aceasta. În vreme ce Marthe preferase întotdeauna compania bărbaților în detrimentul femeilor, Isabelle era destul de sigură că nu o lăsase niciodată pe vreuna dintre ele să-i fie confidentă – și cu siguranță nu se lăsase niciodată prinsă în mrejele iubirii.

Chiar dacă Isabelle încercase să îi dea de înțeles bunicii sale că era mai puțin temerară decât ea, Marthe îi recomandase întotdeauna independența mai presus de orice. Isabelle nu trebuia să-și facă griji în privința banilor, deoarece avea să moștenească apartamentul din Paris, cu tot mobilierul său exotic și colecția de bijuterii rafinate ale lui Marthe. Aceste daruri de la clienții obișnuiți ai bunicii – unii dintre cei mai importanți și mai puternici bărbați din Europa sfârșitului de secol XIX – valorau deja o mică avere, iar valoarea lor nu putea decât să crească. Chiar dacă Marthe sprijinise incursiunile lui Isabelle în lumea bărbaților tineri, îi spusese mereu să-și păstreze cumpătul – să nu-și permită niciodată să se îndrăgostească până peste cap.

Iar acum se întâmplase.

Isabelle iubea tăria de caracter a bunicii sale și spiritul ei independent, bineînțeles. Dar cum putea ea să-i explice ce se întâmpla cu Max? În plus, cum putea să-i explice lui Max ce era cu Marthe?

Isabelle se ridică și oftă. Mâna ei alunecă din cea a lui Max. Se ridică și el, încruntat.

– Ce e? o întrebă.

Isabelle închise ochii. De multe ori se întreba dacă nu cumva el îi ghicea gândurile.

– Nimic, răspunse ea.

Dar Max nu se lăsă păcălit.

– Spune-mi.

Isabelle se ridică în picioare și se îndreptă spre mal. O văzu pe Virginia sprijinită de o stâncă, citind un roman al unui scriitor american – unul dintre noii membri ai avangardei care părea să fi pus stăpânire pe malul stâng. Marthe râdea mereu de ei, ironizându-le dorința de a trăi în mizerie în timp ce pretindeau că sunt intelectuali. Își jelea vremurile, începutul de secol și anii de dinainte, când viața scânteiase de un farmec imposibil și de un strop de teatralitate devastatoare, când Montmartre fusese centrul a toate, când stăpâne fuseseră saloanele de dans, teatrele și circurile. Regreta o perioadă în care orașul fusese plin de imagini ale demimondenelor, ale curtezanelor pariziene afișate pe panouri la fiecare colț de stradă, când totul părea modern și incitant, iar posibilitățile erau nelimitate, până când venise războiul, până când se scufundase *Titanicul*, până când toate lucrurile în care crezuse generația lui Marthe fuseseră date peste cap.

Dar apoi Max îi povestise lui Isabelle despre viața lui. Despre viața lui în Germania, care era atât de diferită de lumea despre care vorbea Marthe. Ideea căminului pe care Max îl avea în Germania o atrăgea atât de mult pe Isabelle, încât abia îndrăznea să spere sau să recunoască în sinea ei cât de mult i-ar fi plăcut ca într-o zi să facă parte din toate acestea. El povestea despre gustări servite în după-amiezi de iarnă – cu pâine de secară coaptă în casă și gem, și prăjitură cu felii de mere – în biblioteca de la Schloss Siegel, împreună cu tatăl său, căruia îi spunea *vati*, și despre discuțiile liniștite cu mama sa în camera de scris, cu vedere la lac și la parcul cu cerbi de dincolo de acesta. Descria jocuri de biliard distractive cu Didi, Jo și verișorii săi, bătăi cu bulgări de zăpadă, nopți petrecute în jurul focurilor de tabără în parc, plimbări cu sania în pădurea liniștită, dansuri în marele salon cu muzicieni de la Filarmonica din Berlin care cântau din Strauss și Schubert pentru toți oaspeții lor, picnicuri de familie pe malul lacului în timpul verii, expediții călare de la vechiul grajd unde erau ținute trăsurile familiei, târgul anual al satului și patinaj. Lui Isabelle mai că nu-i venea să creadă că nu asculta un basm. Și mai era și munca lui Max, căci învăța cum să administreze moșia, lucra cu sătenii, avea grijă de familie și de afacerile acesteia, se îngrijea de castel. Și visurile sale de a avea propria familie, într-o zi, într-o țară care era împăcată nu numai cu ea însăși, ci și cu vecinii săi. Isabelle nu făcea decât să asculte plină de admirație uimită. Pentru ea, totul era un rai.

Însă până în momentul acela, Max presupusese mereu că lucrurile aveau să rămână neschimbate. Tradițiile urmau să rămână la locul lor și viața să continue așa cum o făcuse vreme de sute de ani, în ciuda pierderilor din ultimul război. Însă se pomenise că tot ce-i era mai drag era brusc amenințat.

– Mergem la plimbare? întrebă Max.

Se ridică în picioare și-și netezi cu mâinile pantalonii de culoare crem. Își lăsase cămașa să-i iasă din aceștia.

Isabelle o strigă pe Virginia și-i spuse că nu aveau să se îndepărteze prea mult. Hohotele lui Didi și Jo răsunară de-a lungul plajei. Nadja plecase cu Sascha la cumpărături în ziua aceea.

Max tăcu în timp ce se plimbau de-a lungul golfulețului stâncos. Se îndreptară spre capătul plajei, unde nu existau șanse ca discuția lor să fie auzită. Max se opri când ajunseră la stâncile mari și plate care se aflau în fața unui grup de stânci înalte. Plaja cotise, iar ei erau în siguranță, departe de privirile celorlalți.

Acum Isabelle avea un avans ușor față de Max. Se aplecă să ridice o piatră de formă neobișnuită, care se înfipsese într-un ochi de apă.

Max se opri lângă ea, întorcând-o cu fața la el, privind-o în ochi.

– Ce este?

Isabelle ezită. Nu venise încă momentul să-i spună lui Max adevărul despre Marthe.

– Te îngrijorează viitorul, ce se va întâmpla după sfârșitul verii? întrebă el.

Isabelle se cuprinse cu brațele.

– Trebuie să stabilim cum și când ne vom întâlni, spuse Max, luându-i o șuviță de păr și ducându-i-o după ureche.

Isabelle oftă. Fiecare părticică din ea trăia pentru momentele pe care le petrecea cu Max acum. Se simțea mai vie când era cu el, când vorbea cu el, decât atunci când făcea orice altceva.

– Trebuie să vorbim cu bunica ta, dar ar trebui să facem un plan mai întâi, continuă Max. Făcu din nou, un pas mai aproape de ea. Mă gândeam, tu și Virginia ați vrea… crezi că bunica ta ar putea să se lipsească de voi două de Crăciun anul acesta? Nu voi lucra atunci, castelul este frumos iarna și toată familia mea va fi acolo.

– Mi-ar plăcea să o întreb pe bunica și cred că și Virginiei i-ar plăcea să vină, dacă aș putea să o scot din Paris și din vârtejul emoțiilor și senzațiilor tari. Nimic din toate acele lucruri nu contează pentru mine, știi.

– Știu, răspunse Max cuprinzându-i bărbia în mână.

Isabelle se aplecă.

– Nu-mi place să-ți faci griji, zise el. Vocea lui Max era doar un murmur acum, dar pentru Isabelle era la fel de clară de parcă ar fi vorbit complet normal. Hai să stabilim ce vom face de Crăciun.

După câteva clipe, el coborî spre apă. Luă o piatră plată și o aruncă în lac, făcând-o să salte de mai multe ori pe suprafață.

Isabelle rămase unde era.

Max continuă să privească lacul neted.

– Sper că acestea nu vor fi ultimele sărbători de Crăciun pe care le vom petrece așa cum ne-am obișnuit la Siegel.

Isabelle simți că indignarea o cuprinde ca un șarpe.

– Sper că nu. Nu e chiar atât de rău, cu siguranță?

– Părinții mei vor să-mi… asum obligațiile.

Max se încruntă. Felul în care se purta era mândru, atât de demn. Isabelle ura să-și imagineze că el va trebui să lupte alături de partidul nazist. Ura ideea unui alt război. Oricine putea vedea că era un tânăr integru, care voia să facă ceea ce era corect, că avea convingeri puternice. Era unul dintre lucrurile pe care le adora la el.

– Știu.

Isabelle merse să stea lângă el. Calmul senin al apei părea să ia în derâdere faptul că Isabelle era pe cale să fie despărțită de bărbatul pe care îl iubea. Iată. Își

recunoscuse sieși ce simțea.

– Gândește-te doar la milioanele de germani care erau șomeri anul trecut. Este mai derutant decât s-ar crede – la urma urmei, naziștii fac multe pentru a reduce șomajul și pentru a le oferi oamenilor un loc de muncă și un motiv de speranță pentru viitor. Fac mult mai mult decât a făcut Republica de la Weimar. Și chiar obțin rezultate.

Isabelle simți că i se usucă gâtul.

– Dar acțiunile lor…

Vocea lui Max sună obiectiv.

– Avem trei probleme în Germania – în primul rând, vinovăția pe care o simțim în legătură cu războiul; în al doilea rând, reparațiile enorme pe care suntem obligați să le plătim; și în al treilea rând, limitările severe ale armatei noastre, impuse prin Tratatul de la Versailles. Și avem nevoie de un guvern dispus să se ocupe de aceste lucruri.

– Cât de rău e să fii acolo?

Isabelle simți o schimbare în propriile sentimente. Simți, cumva, că această relație devenea mai matură. Chiar atunci, acolo, lângă lac.

Max clătină din cap.

– Oamenii au ajuns să sufere de foame după ce Kaiserul a fugit. A existat multă ură îndreptată împotriva noului guvern, din cauza semnării armistițiului. Rezultatul a venit sub forma unor revolte violente, apoi asasinări teroriste ale politicienilor guvernamentali, inclusiv a ministrului de externe, o grevă generală, hiperinflație, amenințări din partea comuniștilor.

Isabelle încuviință din cap. Însă acum toate protestele fuseseră interzise…

– Cât despre cum a fost să trăiești acolo, continuă Max, am un prieten din satul nostru, cineva cu care am crescut, care nu-și găsește de lucru în Germania. Nu-mi place să mă gândesc la ce se va întâmpla cu el și mă întreb dacă va putea vreodată să se întoarcă acasă. Un alt prieten de familie, un bărbat de patruzeci de ani, nu-și poate întreține cei patru copii de când și-a pierdut locul de muncă într-un oraș din apropiere. Abia după ce și-a cheltuit toate economiile și risca să îndure foamea a venit la noi pentru ajutor. Dar unde se va termina ciclul acesta? Ce va fi cu milioanele de oameni care trăiesc așa? Sunt în măsură să fac o schimbare, Isabelle. Nu pot sta pur și simplu fără să fac nimic. Înțelegi?

– Da.

Isabelle simți o greutate instalându-se în piept.

Max tăcu din nou preț de un moment înainte de a vorbi.

– Trebuie să cred în ceva. Părinții mei au dreptate. Am o responsabilitate față de familia mea, față de satul meu și față de Germania. Gata cu statul deoparte. Dacă naziștii sunt singura soluție pentru a aduce speranță în țara mea și pentru a asigura un viitor stabil pentru familia mea și pentru satul meu, atunci cum aș putea spune nu?

Isabelle își încrucișă brațele în jurul corpului. El avea dreptate. Trebuia să facă ceva. Trebuia să ia atitudine. Dar…

Max vorbi acum cu voce joasă. Dacă după-amiaza nu ar fi fost atât de liniștită, cuvintele lui s-ar fi putut pierde în cea mai mică adiere de vânt.

– Hitler promite că anii tulburi s-au încheiat, că odată cu el se va decide modul de viață al germanilor pentru următoarea mie de ani. Promite un sistem național de sănătate, școlarizare guvernamentală, parteneriate între guvern și întreprinderi.

Spune că va direcționa fonduri guvernamentale în asistența socială și în sectorul industrial, precum și în armată. Promite că nu va aduce războiul în Europa, că singurul mod în care s-ar putea întâmpla asta ar fi dacă un conflict ar fi provocat de comuniști. Zice că ne va proteja pe noi și nevoia noastră de pace, că ne va scoate din criza națională profundă. Avem nevoie de forță.

Isabelle trebuia să spună ceva.

– Sunt de acord că un lider puternic într-o perioadă de criză este esențial, spuse ea. Făcu câțiva pași spre apă, apoi se întoarse spre Max. Era absolut necesar să vorbească cu el despre asta. Dar există zvonuri care circulă în toată Europa cu privire la modul în care îi tratează pe evrei – ce crezi despre asta, Max?

– Ți-am spus că nu mi-a fost ușor să iau hotărârea. Însă atunci când este vorba despre familia mea – trebuie să mă gândesc în primul rând la viitorul ei. Trebuie să lucrez împreună cu părinții mei pentru a face lucrurile mai bune pentru toți cei din jurul nostru. Dacă mă întorc împotriva lor, atunci va fi haos pentru familia mea și pentru toți oamenii pe care îi sprijinim. Ar trebui să le întorc spatele părinților mei și guvernului nostru doar din cauza unor zvonuri nefondate?

Isabelle voia să întindă mâna și să-l ia în brațe.

– Părinții mei vor ca eu să merg la adunările de la Nürnberg. Cel puțin cred că ar trebui să mă duc să-l aud pe Hitler vorbind. Are vreo logică, Isabelle?

Ea se mișcă și veni lângă el. Iar el se întinse luându-i mâna, ținând-o aproape de inima lui. Se înclină spre el simțindu-se mai acasă decât oriunde altundeva în lume.

Trei zile mai târziu, Isabelle stătea cu Virginia pe malul apei, cu valizele așezate lângă ele pe debarcader. Vaporul cu zbaturi care urma să le ducă la gara din Geneva avansă impunător spre ele.

– Te pricepi să ții secrete, îi spuse ea Virginiei din senin.

– Am învățat să țin lucrurile pentru mine.

Virginia arăta strălucitoare în ziua aceea. Părul ei blond era dat pe spate într-un coc îngrijit sub pălăria mică. Purta un costum cu talie înaltă, de un albastru pal, care îi scotea în evidență silueta subțire.

– Îți admir independența, zise Isabelle trăgând de mănușile albe.

– Dar nu e ceea ce îți dorești pentru tine.

Virginia privi fix înainte.

– Cu siguranță o familie și o gândire independentă nu ar trebui să se excludă reciproc. Nu și dacă ești cu un bărbat care te iubește și pe care îl iubești la rândul tău…

Isabelle privi vaporul care se apropia.

Virginia întinse o mână.

– Îți iubesc idealismul. Și partea amuzantă este că, pe lângă asta, nu vrei să o șochezi pe bunica ta cu speranța la o viață de familie perfectă. E atât de ieșit din comun.

– Presupun că este, spuse Isabelle.

Nu-i povestise Virginiei despre conversația ei cu Max – ieșit din comun era un mod de a descrie lumea în care trăiau acum.

– În ceea ce o privește pe Marthe, vrei să pretinzi că cei din familia Albrecht sunt doar niște prieteni, continuă Virginia. Dar crezi sincer că ai reușit să păstrezi secretul față de ea?

– Nu vreau să o rănesc pe *grand-mère*. Dacă vei veni cu mine la Siegel iarna asta, va părea destul de logic, Virginia. La urma urmei, am ieșit cu familia Albrecht

aproape în fiecare zi vara asta. Cea mai mare parte din ceea ce s-a întâmplat între mine şi Max a avut loc în plecările din acest hotel. Ne-am comportat perfect în timp ce bunica a fost de faţă.

Virginia zâmbi şi clătină din cap.

– Tu, Isabelle de Florian, eşti mai profundă decât îşi dau seama cei mai mulţi. Normal că-ţi voi păstra secretul.

– E necesar deocamdată. Nu ar înţelege nicicând.

Marthe se apropie de ele.

– De-abia aştept să văd Parisul, spuse Virginia în timp ce se apleca pentru a o pupa pe obraz pe femeia mai în vârstă.

Marthe mângâie uşor braţul Virginiei.

– Iar noi abia aşteptăm să ţi-l arătăm, răspunse ea.

Un bărbat în uniformă anunţă că vaporul era gata de îmbarcare. Isabelle se mişcă în direcţia lui fără să se uite înapoi la hotel. Avea senzaţia că vara aceea fusese o diversiune frumoasă, pe care nu o va mai putea recupera vreodată.

CAPITOLUL 6

Paris, 1934

Isabelle era pregătită pentru reacția Virginiei la vederea apartamentului bunicii ei. Unii oameni știau despre *les demimondaines*, cele mai apreciate curtezane din Belle Époque, dar puțini păreau să înțeleagă cât de cuprinzător fusese acest rol.

Nimeni nu părea să-și dea seama că bunica ei își trăise fiecare aspect al vieții ca fiind altcineva decât ea însăși. Da, dăduse spectacole în cele mai vestite săli de dans din Paris. Da, îi întreținuse pe cei mai distinși bărbați în cele mai elegante locuri. Dar asta însemna că nu putea redeveni niciodată persoana care fusese înainte de a deveni celebra Marthe de Florian și că nu putea scăpa niciodată de fațada pe care o adoptase – nici măcar, și mai ales, nu acasă.

Chiar dacă avea șaptezeci de ani, Marthe nu renunțase la nimic din ceea ce i se dăruise în perioada în care fusese curtezană. Tot apartamentul ei era un vestigiu perfect conservat al epocii frumoase, Belle Époque. Oare se temea că dacă ar fi vândut o singură piesă de mobilier, un singur cadou învechit, cu margini aurite, dacă ar fi ars o singură scrisoare de dragoste veche de zeci de ani sau dacă ar fi renunțat chiar și la una dintre rochiile ei de seară fabuloase și învechite, imaginea ei atent îngrijită s-ar fi destrămat? Credea cumva că, asemenea Cenușăresei, se va întoarce acasă de la bal cu hainele zdrențuite? Că va fi ea din nou doar Mathilde Heloise Beaugiron?

Marthe insistase nu doar să păstreze, ci și să folosească *acel* șezlong. Chiar și Isabelle știa că acea piesă unică de mobilier fusese subiectul unui număr infinit de conversații purtate în șoaptă la mesele de seară în anii 1890.

Un struț împăiat îi întâmpina pe vizitatori la intrarea în salon. Nenumărate seturi de vaze și pahare de cristal minuțios executate umpleau fiecare dulap din cameră, în timp ce argintăria expusă în dulapuri era suficient de grandioasă pentru a deservi o familie regală. Sute de creații delicate din cele mai fine porțelanuri îi fuseseră dăruite lui Marthe de iluștrii ei clienți – se pare că aceștia concurau între ei atât pentru a atrage atenția frumoasei tinere, cât și pentru a o răsfăța. Colecția era expusă doar parțial pe pereții din sufragerie. Celelalte articole erau înghesuite pe mesele laterale, pe șeminee, oriunde puteau fi văzute și, mai ales, unde admiratorii lui Marthe puteau să-și vadă expuse propriile cadouri. Acesta fusese modul în care Marthe își asigurase loialitatea acestor bărbați, folosindu-se de mândria lor.

Isabelle o privi pe Virginia intrând în salon. Părea uluită de toate. Se opri la fereastră, unde își scoase mănușile și i le înmână cameristei, Camille. Apoi își desprinse pălăria cu o mână și o trecu pe cealaltă peste perdelele verzi și vaporoase care atârnau până la podea.

După o vreme, Isabelle își duse prietena să vadă restul apartamentului. Virginia părea vrăjită de salonul lui Marthe. Se agăță de mâna lui Isabelle, exclamând la vederea tapetului franțuzesc acoperit cu trandafiri mici, roz și verzi, cu frunzele lor împletite ca niște îndrăgostiți care dansau în modele frumoase pe perete. Părea că vrea să atingă totul. Pianul cu coadă, de o culoare neagră, mătăsoasă, era acoperit nu cu fotografii de familie, așa cum s-ar fi găsit în casele celor mai mulți oameni, ci cu cele mai frumoase dintre micile cadouri: cutii de țigări gravate, un întreg set de voiaj pentru doamne, din argint și sticlă, cu propriul mâner de aur și perii gravate cu inițialele *MdeF*. Erau expuse poșete de mătase și batiste brodate, flacoane de parfum vechi și casete de bijuterii din argint, acum fără obiectele lor. Marthe își ținea numeroasele bijuterii prețioase închise într-un seif, undeva în garderobă.

Isabelle o conduse pe Virginia în dormitorul lui Marthe. Camera era potrivită pentru o prințesă. Patul cu baldachin, acoperit cu o cuvertură de un roșu intens, ostentativ, era împodobit cu un munte de perne obișnuite și perne artizanale moi, aurii, de culoarea chihlimbarului și a mahonului. De o parte și de alta a patului uriaș, lămpi ornamentate cu franjuri ședeau pe noptiere fantastice, ale căror picioare erau modelate sub forma labei unor animale imaginare. Pe aceste mese se afla și colecția de clopote rafinate din argint, de la cei mai buni argintari din Europa.

Dar Isabelle știa ce avea să-i stârnească cea mai vie reacție prietenei sale. Așteptă în tăcere până când ochii Virginiei se îndreptară spre portretul lui Marthe în tinerețe, aflat pe peretele din fața patului ei. Tabloul era pictat de vreun artist celebru, iar Marthe nu spusese niciodată dacă fusese unul dintre numeroșii ei iubiți. Își ținea capul întors într-o parte și o mână pe decolteu, iar degetele i se odihneau ușor pe acea parte a ei pe care o atinseseră atâția bărbați.

Dacă Isabelle nu și-ar fi cunoscut prietena, i-ar fi putut interpreta tăcerea drept dezaprobare. Dar Isabelle știa mai bine. Pur și simplu își ținu degetele întrepătrunse cu ale Virginiei și trecu în camera următoare.

– E prea mult, rosti Virginia pe nerăsuflate.

Se opri brusc la intrarea în garderoba frumoasă și delicată. Aici se pregătise Marthe înainte de a se întâlni cu clientela ei în salon. Prin ochii prietenei sale, Isabelle își aminti încă o dată de trecutul extraordinar al lui Marthe. Fusese mereu caldă, sinceră și iubitoare cu Isabelle, manipulând în același timp bărbații și părând atât de singură pe lume. Marthe o asigurase pe Isabelle că nici unul dintre aceștia nu fusese lăsat să intre în dormitor. Dar Isabelle se întreba dacă vreunul dintre iubiții ei ajunsese să o înțeleagă pe Marthe, sau mai exact, dacă Marthe se îndrăgostise vreodată de vreunul dintre ei.

Isabelle deschise ușa următoare, conducând-o pe Virginia într-o altă încăpere, una care fusese decorată cu numai paisprezece ani în urmă, când o fetiță derutată ajunsese acasă la bunica ei. Își pierduse ambii părinți în urma epidemiei de gripă spaniolă care se abătuse asupra Europei.

Când intrară în încăpere, Camille le despacheta valizele. Le aranjase rochiile de vară pe cele două paturi de o persoană, lucrând în liniște, cum îi stătea în fire, netezind piesele vestimentare și atârnându-le cu mare grijă pe umerașe căptușite. Urma să pună deoparte pălăriile, mănușile și bluzele din șifon moale, care se asortau cu fustele elegante, cu talie înaltă ale fetelor.

Isabelle se simți oarecum ușurată să se întoarcă în camera ei, în spațiul ei. Întotdeauna se simțea împăcată aici.

– Cred că e timpul să servim un ceai, zise ea zâmbind.

Erau la Paris și urmau să mănânce produse de patiserie.

Marthe era deja așezată într-unul din scaunele Ludovic al XV-lea aranjate în salon, turnând cafeaua pe care Camille o pregătise înainte de a se ocupa de despachetare.

– Virginia, faci parte dintr-un val întreg de americani care vin în pelerinaj la Paris, spuse Marthe. Le înmână fetelor o farfurie cu margini aurite, plină cu prăjituri delicate – de la creații cu lapte, care se unduiau gelatinoase pe farfurie, până la mici *gateaux*[2] de ciocolată și tarte luxuriante cu fructe de pădure, de culoare mov închis. Prezența lor ar trebui să te facă să te simți în largul tău aici.

Virginia luă o *tarte-tatin*[3] în miniatură și o puse pe farfurie.

După o jumătate de ceas, Isabelle își așeză ceașca de cafea.

– Virginia, cred că ar trebui să facem o plimbare, spuse ea, aplecându-se și pupând-o pe bunica ei, care era evident obosită după călătoria spre casă.

– Nu mi-ai povestit niciodată despre cât de multe sunt aici, spuse Virginia, după ce-și puseseră pălăriile și coborau treptele spre holul de la intrare.

– Nu știu niciodată cât de multe să povestesc, ridică Isabelle din umeri.

Virginia o luă de braț pe Isabelle și se uită la fațada elegantă a clădirii lui Marthe. Fierăria strălucitoare se desfăcea ca un evantai deasupra ușii din față, iar ferestrele arcuite erau lustruite intens.

Isabelle își duse prietena pe Rue Blanche, apoi o luă pe Rue Saint-Lazare. După timpul petrecut la Lacul Geneva, agitația de pe străzi fu un adevărat șoc chiar și pentru ea. Un vânzător de sendvișuri, care își scosese șapca în încercarea de a le atrage, le abordă imediat pe fete.

– Nu, mulțumesc, spuse Isabelle în timp ce o trăgea pe Virginia după ea.

Dar zgomotul le împiedica să discute prea mult. Aerul era plin de sunetele cântăreților ambulanți, de șuierăturile unui înghițitor de flăcări și de strigătele prestidigitatorilor care-și chemau publicul să le urmărească trucurile. Alții implorau în stânga și-n dreapta să le fie cumpărate șireturile sau cravatele, iar unii dintre vânzători își etalau marfa în umbrele răsturnate. Isabelle se feri din calea unui înghițitor de săbii, în timp ce Virginia se întoarse pur și simplu ca să privească.

Când sunetul unei procesiuni umplu aerul, Isabelle își dădu ochii peste cap și o trase pe Virginia la o parte.

– Studenții din Cartierul Latin, spuse ea. Își varsă ofurile.

– Vai! exclamă Virginia.

Isabelle o observă pe prietena ei, care întâlnise privirea unui tânăr student chipeș. Virginia îi zâmbi băiatului, complet lipsită de inhibiții.

– Așa mai vii de-acasă, chicoti Isabelle.

– Ah, nu asta m-a terminat, spuse Virginia. Ci păcătosul ăla de apartament.

Merseră un pic mai departe, spre Sena, braț la braț.

– Știu, zise Isabelle. Te superi dacă nu vorbim despre asta?

Virginia se opri.

– Doar nu-ți este rușine?

– Nu, dar sunt resemnată. Pur și simplu mă limitează. Mi-a pus stăpânire pe viață, pe felul în care sunt percepută. Hotărăște unde sunt acceptată, cine îmi vorbește, cine mă recunoaște și mă acceptă, dat fiind numele meu. Înțelegi?

– Deci chiar a fost atât de faimoasă?

– Da, răspunse Isabelle. Una dintre cele mai apreciate din tot Parisul.

Deși era clar că pe buzele Virginiei se formase un zâmbet, o strânse mai tare de braț pe Isabelle.

– Dar încă nu i-ai spus lui Max.

– Nu. Isabelle simți cum îi dispare buna dispoziție. Nu i-am spus lui Max.

– Fermecător, remarcă Virginia. Abia aștept să văd ce părere va avea familia lui despre asta. Dar apoi se opri din nou, se uită direct în ochii lui Isabelle. Dacă vor fi probleme, vor avea de-a face cu mine, să știi.

Isabelle clătină din cap. Cât de mult le spusese Max părinților lui despre ea?

– Excelent, murmură ea și își trase prietena mai departe pe stradă.

Germania, 2010

Starea de spirit a lui Wil Jager părea cu totul diferită de cea din ziua precedentă. Nu o privi în ochi pe Anna când aceasta ajunse în holul clădirii sale de birouri și rămase tăcut în timp ce o conducea către o mașină parcată chiar în dreptul ușilor din față ale clădirii.

Anna se împotrivi tuturor instinctelor pe care le avea pentru a rămâne și ea tăcută – voia să pună întrebări, să afle ce știa el despre Schloss Siegel. De ce îl lăsaseră proprietarii să se năruie? Aveau planuri pentru viitor? Și dacă da, care erau acestea?

Traficul primelor ore ale dimineții se domolise și nu dură mult până când ajunseră pe șoseaua Berliner Ring și se îndreptară spre Siegel. După ce traversară două orașe mai mari, terenul se deschise în câmpuri plate, pline de culturi de un verde intens, iar apoi făcu loc unei păduri dese. Drumul străbătea mai multe sate. Când trecură pe lângă niște porți sofisticate, din fier negru ondulat în modele delicate, Anna își înclină capul pentru a întrevedea un acoperiș cu turle – un alt castel, amplasat într-un peisaj neted și împădurit, care amintea de basme. Spera că vechiul cămin al predecesorilor ei avea să aibă într-o zi propriul final fericit.

– Îmi pare rău, Anna. Am multe pe cap. Probabil crezi că sunt foarte nepoliticos. Cum se simte bunicul tău astăzi?

– Va fi operat la umăr. Am vorbit puțin cu el de dimineață. Nu părea să fie prea… demoralizat. De fapt, a încercat să schimbe subiectul.

Tipic pentru Max, zâmbi Anna. A ținut să mă asigure că vrea să stau aici, în Germania, că mă aflu în locul potrivit.

Îi aruncă o privire lui Wil. El își ținu ochii la drum, dar îl văzu zâmbind.

– Max pare să fie foarte important pentru tine.

– Este.

Avea atât de multe amintiri cu Max. Obișnuia să o scoată adesea în oraș la un milkshake, după școală. Îi plăcea să stea de vorbă cu ea despre întâmplările petrecute cu prietenele ei, despre tot ce se întâmpla la școală. Se apropiase de el ca de nimeni altcineva – reușise să-i vorbească despre moartea mamei, despre decizia unui tată distant de a începe o nouă viață în Canada, cu cea de-a doua soție a sa, și despre hotărârea ei de a rămâne în San Francisco, alături de bunici. Acum își dădea seama cât de greu trebuie să-i fi fost lui Max să-și îngroape trecutul, să nu mai vorbească niciodată despre el, după ce lăsase toate acestea în urmă. Oare-i va dezvălui vreodată motivul?

Wil încetini pe măsură ce se apropiau de castel și Anna se simți recunoscătoare că erau aproape de destinație. Zona rurală nu făcea decât să îi inducă alte gânduri îngrijorătoare despre Max. Abia reușise să doarmă cu o noapte înainte de cât se frământase pentru el.

Când Wil opri la prima pereche de porți și coborî din mașină, ea îl urmă.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă ea, bucuroasă să iasă din mașină.

– Mulțumesc, răspunse Wil.

Însă părea că se retrăsese și mai mult în sine. Descuie apoi lacătul care ținea în loc fierul forjat.

Anna împinse una dintre porțile grele și Wil se ocupă de cealaltă. Descoperi că poarta era înțepenită pe pământ în unele locuri și reuși s-o ridice cu greu. Se urcară din nou în mașină și o luară pe aleea plină de gropi.

Pe măsură ce Wil continua să înainteze pe aleea care ducea la castel, celălalt capăt al clădirii deveni vizibil, cel pe care nu-l putuse vedea înainte, iar la dreapta pădurea se deschidea într-un parc mare, presărat cu arbori bătrâni și măreți. Rămase mută de uimire.

– Mergem la o plimbare în jurul întregii case, spuse Wil. Intrarea principală se află de cealaltă parte a castelului. A fost concepută astfel încât zonele protocolare de locuit să se deschidă spre terasa cu vedere spre lac.

Anna își delectă în felul ei metodic privirea cu tot ce vedea dincolo de geamul mașinii. În primul rând, parcul aflat în dreapta. Rămășițele unei vechi grădini se zăreau în apropierea casei. Tufe de trandafiri bătrâni mărgineau încă vestigiile a ceva ce amintea de o grădină ornamentală. Tulpinile vechilor plante erau noduroase, iar măceșele cărnoase, ca niște mere, stăteau încă vitejește la locul lor. Dincolo de grădină, peluza imensă era presărată cu copaci.

O cărare veche, mărginită de stufărișuri, se întrezărea coborând spre lac, unde nuferii se roteau încet pe suprafața apei. Se trezi imaginându-și petreceri ținute pe malul lacului – femei îmbrăcate în alb, umbrele de soare, șampanie. O ruină veche și venerabilă, acoperită de iederă, se afla pe malul celălalt, iar în apă se întindea un mic debarcader, balansându-se pe niște picioare șubrede. Chiar în mijlocul lacului se ridica o insulă.

Wil opri mașina.

– Vrei să ne oprim aici și să aruncăm o privire mai de aproape? întrebă el cu voce neașteptat de blândă.

Anna încuviință din cap. Se concentră asupra grădinii pentru încă o clipă înainte de a se întoarce să se uite la clădire.

Când o făcu, simți o asemenea izbucnire de iubire din interior încât se pomeni paralizată. Erau atâtea rămășițe din vremuri deznădăjduite. Găuri făcute de gloanțe împânzeau pereții vechi ai clădirii, unele dintre ele deschizându-se în tăieturi adânci. Anna se gândi că puteau fi reparate. Dar nu se putea abține să nu simtă că a vedea castelul în această stare era ca și cum s-ar fi uitat la mormintele strămoșilor distruse iremediabil.

Ferestrele nu erau acoperite cu obloane, însă multe dădeau impresia că sunt acoperite cu ziare. Erau atât de mari încât păreau să se întindă din podea până în tavan, acoperind întreaga fațadă, până la terasă.

Anna se întoarse cu fața către Wil.

– Mergem?

Wil încuviință din cap. Porni motorul mașinii și ocoli până la intrarea principală, aflată în cealaltă parte a clădirii.

Schloss Siegel, decembrie 1934

Isabelle nu avea să uite niciodată ziua în care a ajuns la castelul de basm pentru Crăciunul pe care se înțelesese să-l petreacă alături de Max și de familia acestuia.

Când coborî din sanie pe aleea înghețată, nu știa unde să se uite mai întâi. Drumul de la gară prin satul acoperit de zăpadă fusese una dintre cele mai romantice experiențe din viața ei. Max îi descrisese casa în numeroasele scrisori pe care i le trimisese de când plecaseră din Elveția, dar nimic din ceea ce îi spusese nu ar fi putut să o pregătească pentru această primă vedere a castelului Siegel. Nu reușea decât să se holbeze la clădirea superbă din fața ei.

O coroniță de Crăciun încărcată cu fructe de pădure vesele și iederă atârna pe ușa albă cu două canaturi. Intrarea principală avea o verandă cu dale albe și negre și era flancată de doi stâlpi albi. De o parte și de alta a ușii, vitralii lăsau să se întrevadă licăriri de lumină galbenă spre întunericul de afară.

Isabelle își puse mâna înmănușată în mâna lui Max și urcă treptele din față. La capătul acestora se întoarse și privi peisajul de vis din fața castelului. Terenul acoperit de zăpadă se întindea până la zidul de piatră care înconjura parcul. Fiecare copac era împovărat de gheață; urme de lemn închis la culoare abia se vedeau prin marea de alb.

Hans, valetul lui Max, era la datorie, supraveghind lacheii care apăruseră ca prin minune pentru a descărca sania. Dădu instrucțiuni în germană și o salută cu o mișcare a capului pe Isabelle, aruncându-i o privire de sus până jos într-un fel care nu era tocmai lipsit de respect, dar care o făcea să se întrebe dacă știa ce se întâmpla între ea și Max. Poate că era confidentul lui Max – cine știe?

Unul dintre lachei deschise cu zgomot ușile de la intrare, lăsând lumina să evadeze în după-amiaza semi-întunecată, aducându-i în prim plan pe servitorii care se agitau pe verandă.

După ce o sărută pe obraz și îi strânse mâna în a lui, Max se dădu la o parte pentru ca Isabelle și Virginia să intre. Deși era obișnuită cu farmecul aparte al locuinței bunicii ei, Isabelle fu pur și simplu uimită de grandoarea care o întâmpina aici. Podele de marmură în carouri gri și alb se întindeau de-a lungul vastului hol de intrare, susținute de o masă de marmură cu margini aurite, înfrumusețată cu un buchet splendid de flori de seră.

O servitoare își făcu apariția și se așeză în genunchi la picioarele lui Isabelle și ale Virginiei, scoțându-le cizmele de blană pe care le primiseră pentru plimbarea cu sania.

– Noi le spunem copite de elefant, zâmbi Max în timp ce Isabelle îi arunca o privire. Evident, nu avem nevoie de ele înăuntru.

În timp ce servitoarea în uniformă le scotea încălțămintea călduroasă, Isabelle profită de ocazie pentru a-și desfăta ochii. Vizavi de ea, două urne enorme flancau un al doilea set de uși duble, care le imitau pe cele de la intrarea în castel. Aceste uși albe erau larg deschise și prin ele se întrezărea o cameră de proporții elegante. Isabelle știa că acesta era un salon de muzică. Max îi descrisese casa în scrisorile sale din ultimele luni, în timp ce ea tânjea după el în Paris.

În stânga ușilor duble, o scară principală urca până la etajele de sus ale castelului. Isabelle se opri deodată și privi înainte. Ochii i se intersectară cu cei ai femeii aflate pe scări, însă atenția nu-i fusese captată de chipul Nadjei, ci de ceea ce purta. Rochia roșie ca sângele era ultimul răcnet în materie de modă și se mula ca o mănușă pe corpul zvelt al tinerei. Părul ei blond era prins într-un *chignon* franțuzesc sofisticat; un șirag de perle îi înconjura gâtul subțire.

Între ea și sora lui Max persista un sentiment stânjenitor și rece. Fusese prezent de când se cunoscuseră. Isabelle încercase să converseze cu ea, dar Nadja o respingea

mereu. De fiecare dată când Isabelle o întâlnea, i se părea că fata era fie profund preocupată, fie purta o conversație intensă cu altcineva.

Isabelle se întoarse, distrasă de sosirea unei alte sănii afară.

– *Vati* și *mutti*, spuse Max.

O conduse pe Isabelle înapoi spre ușa de la intrare.

Servitorii ieșiră în întâmpinarea părinților lui Max.

– Te vor iubi, îi murmură Max la ureche.

Isabelle se încordă, rugându-se în gând ca mama lui Max să nu fi făcut verificări în legătură cu trecutul familiei ei. Oare cât de multe știau despre relația ei cu Max? Nu se simțise în largul ei să-l întrebe asta în scrisori. Ce aveau să creadă despre ea?

Când ea sosi, cu haina de blană atârnându-i în urmă, toată lumea parcă se grăbi să-i acorde atenție – cu excepția lui Didi și a lui Jo, care se sprijineau de balustradă ca o pereche de frumoși adonișii. Isabelle le simți privirile îndreptate asupra ei – înainte să treacă mai departe, la evaluarea Virginiei. În trei luni de zile, copilăria părea să fi dispărut de pe fețele lor. Erau plini de acel gen de aroganță pe care numai tinerețea o poate avea.

Virginia era calmă, fără îndoială. Se duse spre mama lui Max, cu mâna întinsă – un zâmbet superb luminându-i trăsăturile clasice.

– Încântată de cunoștință, *Frau* Albrecht, spuse Virginia. Max ne-a povestit atât de multe despre dumneavoastră.

Isabelle se minuna de capacitatea Virginiei de a stăpâni o situație cu ajutorul unor lingușeli, care erau de fapt autentice.

Mama lui Max își scoase pălăria de blană. O servitoare luă haina elegantei femei blonde. Această acțiune păru să o transforme pe *Frau* Albrecht într-o persoană cu totul diferită – asprimea dispăruse, iar femeia care se afla în fața lui Isabelle arăta dintr-odată mult mai puțin intimidantă. Isabelle știa că, dintre toate relațiile din lume, cea dintre partenera unui bărbat și mama acestuia putea fi cea mai fragilă. Simți că i se relaxează umerii.

Mama lui Max luă mâna Virginiei și îi murmură ceva de bun-venit. Când se întoarse către Isabelle, zâmbi. Nu exista nici urmă de analiză în privirea ei, nici o crispare a obrajilor într-un zâmbet fals și absolut nici o reacție la numele de Florian. După câteva clipe, vocea lui Max se auzi din spate, iar Isabelle se întoarse să îi zâmbească.

– Tatăl meu vorbește cu valetul lui afară, dar de-abia așteaptă să te cunoască, spuse el.

Isabelle sesiză nuanța de amuzament ascunsă în vocea lui. O observă pe Virginia cum se duce să-i salute pe Didi și pe Jo, care erau amândoi cu cel puțin un cap mai înalți decât ea, și care păreau să facă față manierelor ei directe cu mult mai mult aplomb decât o făcuseră cu câteva luni mai devreme, în timpul expedițiilor pe lac.

Tatăl lui Max i se păru un om hotărât. Îi dădu valetului pălăria, își scoase mănușile de piele și își dădu jos haina cu ușurința unui om obișnuit să aibă mereu pe cineva la dispoziție, să prindă orice alegea el să arunce.

– *Vati*, zise Max, ea este Isabelle de Florian.

Râsetul Virginiei răsună în încăpere.

– Isabelle, spuse tatăl lui Max. Încântat de cunoștință! Vorbea engleză fără urmă de accent. Sper să te simți ca acasă aici. Așteptâm cu nerăbdare să discutăm mai multe diseară, la cină.

Isabelle îi întâlni cu un zâmbet privirea albastră, ca a lui Max.

– Încântată de cunoștință! spuse Isabelle, vorbind în engleză în timp ce gândurile i se agitau în minte în franceză.

– Cred că Isabelle și Virginia vor să urce să se aranjeze, spuse *Frau* Albrecht. Berthe vă va duce la camerele voastre.

O servitoare tânără se apropie și întinse o mână pentru a le indica oaspeților să urce la etaj.

Isabelle simți cum Virginia o ia de braț.

– Haide, draga mea, spuse ea. De-abia aștept să văd locul ăsta. Gândește-te la cât ne vom distra!

Schloss Siegel, 2010

Cizmele Annei scrâșniră pe noroiul întărit din fața intrării în castel. Când puse piciorul pe prima treaptă deteriorată, strâmbă din nas la vederea balustradei utilitare care fusese fixată lângă scări. Ca multe alte vestigii postbelice, arăta ca și cum ar fi fost aruncată acolo asemenea unui gând urât și întârziat. Doar câteva dale rămăseseră intacte pe podeaua verandei de la intrare – cele îndărătnice, care supraviețuiseră succesiunilor de trupe, oficiali și altor lovituri primite de-a lungul deceniilor. Dalele rămase erau sparte și crăpate, iar în unele locuri se vedea doar conturul unui model gravat în ciment.

Anna se îndreptă spre ușa de la intrare, vopsită într-un alb mat și estompat. Crăpături uriașe despicau lemnul pe alocuri, iar urme de murdărie știrbeau mânerele simple din oțel. Forma mânerelor vechi era încă imprimată în vopsea, iar acolo unde odinioară trebuie să fi fost inelul cu care se bătea la ușă se găsea o urmă rotundă.

Wil era aproape în spatele ei. Ținea cheia în mână.

– Pregătește-te. S-ar putea să ai un șoc, îi spuse el.

Anna încuviință din cap.

Wil învârti cheia în broască și împinse ușa veche. Apoi se dădu la o parte și o lăsă pe Anna să intre prima.

Rămase în interiorul vastului hol de intrare, cu ochii rătăcind încolo și încoace ca niște proiectoare în întuneric. I se păru că lucrurile erau, într-un mod bizar, normale. Simțea că ceea ce o înconjura reprezenta produsul fiecărui an, al fiecărei persoane care pășise în acest loc vechi și magnific.

Dar oare ce supraviețuise? Esența lui. Aceasta era încă vie.

Nici un general de armată, nici un politician, nici un administrator al regimurilor politice din secolul XX, care veniseră și plecaseră, încercând să găsească soluții la toate bolile sociale posibile din lume, nu reușiseră să distrugă viziunea originală a arhitectului care imaginase această casă frumoasă.

Trecutul plutea în atmosferă. Nu conta că podeaua din holul răsunător de la intrare era ascunsă sub un strat de linoleum standard, îmbâcsit de praf și de frunze rătăcite, împrăștiate ca niște resturi pe o plajă. Anna vedea dincolo de excrementele de șoareci și de becul solitar care se legăna, aproape obraznic, în briza care pătrundea prin ușile deschise din față.

Se îndreptă spre ușile închise care, după cum știa, duceau la ceea ce fusese salonul de muzică, cu Wil în spatele ei.

Se întoarse spre el înainte de a atinge alte mânere ieftine din oțel șlefuit.

– Te superi dacă arunc o privire înainte de a urca la etaj…

Cuvintele ei se pierdură într-un murmur.

– E în regulă, zise el. Știu că e greu. Nu te grăbi.

Ea încuviință din cap și se întoarse ca să deschidă ușile.

Schloss Siegel, decembrie 1934

În timp ce Berthe urca rapid scara principală a castelului, Isabelle simți nevoia să se întoarcă și să privească holul de jos. Virginia își scosese pălăria și mănușile și urca scările de parcă s-ar fi născut pentru a trăi într-un astfel de loc. Când ajunseră în vârful scării, văzură un palier mare, care părea să aibă coridoare nesfârșite spre stânga și spre dreapta. Pereții erau vopsiți în culoarea albastră a oului de rață. Covoare persane groase încălzeau podeaua, iar pe pereți erau atârnate tablouri frumoase.

Berthe o luă la dreapta, trecând pe lângă secțiunea centrală a casei, pe lângă câteva uși închise, până când holul se îngustă puțin, dând spre o altă porțiune lungă.

În timp ce Berthe le conducea pe holul întins, Virginia îi șopti lui Isabelle:

– Mi se pare că sunt niște părinți de vis…

– Sunt sigură că sunt.

Isabelle zâmbi.

Max părea în largul lui în după-amiaza aceea.

– Tatăl lui Max are atât de multă… Nu știu cum să-i spun… Prestanță, râse Virginia. Arată pur și simplu ca un aristocrat chipeș dintr-un film de la Hollywood. Iar ea este atât de uimitoare încât ai putea să o pui într-o revistă de modă chiar acum și ar stârni o reacție extraordinară. Pe deasupra pare și amabilă.

– Ah, Virginia, râse și Isabelle. Ești atât de amuzantă.

– Aceasta este camera dumneavoastră, *Fräulein*, zise servitoarea și se dădu la o parte.

Isabelle intră cu nerăbdarea unui copil la un bâlci. Casa ei din deplasare era divină. Avea un pat cu baldachin, plin de perne din mătase albastru pal, o masă de toaletă șlefuită, un dulap, un covor delicat pe podeaua de lemn lustruit. Se uită la soba sofisticată cu faianță albastră și albă din colț.

– Aceasta este o *Kachelofen*[4], explică Berthe. Încălzește bine camera. Și aici am pus un urcior cu apă pentru ca aerul din încăpere să nu se usuce.

Berthe vorbea într-o engleză ezitantă, dar inteligibilă. Deschise apoi o ușă ornamentală din fața sobei.

– Aici vă vom pune noaptea buiote, pe care să le aveți în pat pentru a vă încălzi.

– Ah, minunat, zise Virginia.

Isabelle merse să stea lângă fereastră și privi peisajul alb de afară. Fereastra era încadrată cu perdele de catifea crem care atârnau până la podea și dădea spre lacul înghețat. De la înălțime, putea vedea dincolo de el pădurea deasă, dar despuiată.

– Camera dumneavoastră e pe aici, *Fräulein*, zise Berthe deschizând o ușă către camera alăturată pentru Virginia.

Isabelle mai privi câteva clipe pe fereastră. Simți că, în sfârșit, ajunsese acasă.

Schloss Siegel, 2010

Anna se oprise în dreptul unei ferestre de la etajul de sus al castelului și privea spre parc. Vechea cameră a lui Max era următoarea, iar ea era intens conștientă de faptul că Wil trebuia să se întoarcă în curând la lucru. Nu avea de gând să-i răsplătească amabilitatea ținându-l pe loc. Trecuse prin încăperile degradate și distruse ale

castelului cât de repede putuse, făcând fotografii, stăpânindu-și orice supărare cu fermitatea expertă pe care și-o perfecționase ani de zile.

Ceea ce o frâmânta acum era ce naiba avea să-i spună lui Max. Fiecare cameră părea să fie o copie fidelă a celei precedente. Pe podele fusese fixat bine linoleum, cu excepția holurilor, ale căror pardoseli erau goale, prăfuite și putrezite pe alocuri. Din tavane atârnau urmele a ceea ce fuseseră cândva niște corpuri de iluminat sofisticate, frumos concepute. Fiecare fereastră, fie că era peticită cu ziare sau nu, era lipsită de orice fel de perdea sau jaluzele. Lumina pătrundea pe unde putea, fluturând prin praf, răspândind modele punctate pe pereții peticiți.

Îi era imposibil să nu rătăcească în trecut, să nu se gândească cum trebuie să fi fost odinioară aceste camere. Oare Max distrusese toate fotografiile sale de la castel?

Bunica americană a Annei, Jean, mereu practică, îi spusese că atunci când familia fugise înainte de venirea rușilor, luaseră doar vechea trăsură a școlii din sat, umplând-o cu tot ce putuseră lua.

Anna intră în fosta cameră a lui Max. Un șemineu acoperit cu scânduri era construit în peretele din dreapta al camerei goale. Oricât de mult încercă, Annei îi fu imposibil să simtă că Max fusese vreodată acolo.

Însă trebuia să se concentreze pe ce avea de făcut. Trebuia să găsească inelul lui Max. Dar după ce își rupse trei unghii încercând să tragă de linoleum, iritarea începu să i se accentueze. Era nevoită să-l întrebe pe Wil dacă știa cum să scoată o cutie de sub pardoseală.

Acesta se instalase cu laptopul la o masă veche de lemn din holul de la intrare. Wil își ridică privirea și închise laptopul când Anna se opri pe treapta de jos.

– Nimic? întrebă el.

Anna văzu cum privirea lui alunecă spre mâinile ei goale. Clătină din cap, simțindu-se deodată timidă. Oare la ce se gândise? Cum naiba se așteptase să smulgă scânduri de pardoseală cu mâinile goale?

– Nu cred că ai o cutie cu scule în mașină, nu-i așa?

Wil zâmbi.

– Ți se pare că arăt ca un bărbat care poartă cu el cutii cu scule? Însă ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Pe bună dreptate.

– M-am cam blocat. Podeaua e… inaccesibilă.

– Ce culoare are pardoseala din camera aceea?

– Culoarea găinațului de pui.

– Frumos.

Anna strânse din buze.

– Ar trebui să cerem permisiunea proprietarului înainte de a scoate linoleumul, precizează Wil.

– Crezi că i-ar păsa?

Wil râse pe înfundate.

– Ah, da! Ei i-ar păsa.

– Ei? Am crezut că proprietarul castelului este o companie.

Wil tresări.

– L-a cumpărat o femeie de afaceri. E doar o investiție. Deține o companie mare, iar Siegel face parte pur și simplu din portofoliul ei.

– Dar de ce lasă totul de izbeliște?

– Nu am venit aici ca să vorbim despre asta, Anna. Nu e nimic de făcut.

Anna oftă. Trebuia să rămână concentrată asupra inelului.

– Stai, spuse ea.

– Da.

– Clienta ta nu deține și cea mai mare parte din sat, nu-i așa?

Wil începu să urce scările.

Anna îl urmă.

– Anna, nu pot discuta cu nimeni despre celelalte investiții ale clientei mele.

Anna se întoarse cu fața către el. O pasăre strigă printre copacii din parc. Nota ei solitară atârna în aer, zăbovind câteva secunde după ce nu i se mai auzi chemarea. Brusc, fu conștientă de liniștea din casa goală.

Nu era bine.

– Dar e vorba despre trecutul familiei mele, zise Anna cu fața către el. Și merită un viitor.

Wil rămase acolo unde se afla. Ridică din umeri, de parcă ar fi făcut-o pentru sine. Ce însemna mai exact ridicatul acela din umeri? Acceptare? O lipsă a dorinței de a lupta?

Anna merse către fereastră și-și lăsă privirea să zăbovească peste parc. Dacă voia ca Wil să ajute…

El încerca să tragă de linoleum.

– Nu se mișcă deloc, spuse el.

– Crezi că ai putea s-o întrebi pe această… proprietară despre inelul lui Max? Crezi că există vreo șansă ca ea să înțeleagă?

– Haide să nu ajungem din nou la asta, Anna. Tăcu preț de o clipă, ca și cum s-ar fi gândit. Îmi pare foarte rău, dar trebuie să mă întorc în curând la lucru. Am un client care vrea să mă vadă.

– Bineînțeles, murmură Anna.

– În noaptea asta…, îl auzi pe Wil spunând.

Cum putea ea să convingă pe toată lumea că toate acestea trebuiau reparate?

– Poftim?

El clătină din cap și zâmbetul acela pe care îl văzuse când îl cunoscuse reapăru brusc.

– Păreai dusă cu spiridușii.

– Ce expresie ciudată! zâmbi Anna în pofida ei.

– N-am avut intenția să te întrerup, comentă el, părând în continuare amuzat.

Anna își ascunse zâmbetul.

– Deci ce părere ai? întrebă el.

– Despre ce?

El râse pe înfundate.

– Mă gândeam eu. Despre ceea ce am spus.

Anna lăsă să mai treacă un moment de tăcere.

– Deci… ce….

– Ce am spus adineauri?

De data asta, ea fu cea care râse pe înfundate.

– Da!

– Ei bine, am spus că te-aș putea lua la cină în seara asta pe la opt și poate că găsim un alt mod de a rezolva lucrurile. Îmi pare rău. Chiar trebuie să mă întorc acum la Berlin.

Anna rămase cu gura căscată. Se așteptase ca el să-i spună că nu o mai putea ajuta cu nimic.

– Ah, spuse ea.

Cină? Aproape că auzea vocea lui Cass. De ce nu? De ce naiba nu? Dar doar despre asta avea să fie vorba… de cină, indiferent cât de atrăgător era bărbatul ăsta. Pentru Dumnezeu, voia doar să vorbească despre inelul lui Max. Se oferea să o ajute. Și ea nu avea nici o altă cale de urmat.

– Anna. Vocea lui apăru din nou ca din ceață. Întotdeauna întorci lucrurile pe toate fețele?

– Poftim?

– Aproape că-ți citesc gândurile.

– Nu, nu.

– Trebuie să plec, zise și se întoarse ca să iasă din încăpere.

– În regulă.

Se opri și o privi.

– În regulă?

– Da, mulțumesc. Ar fi minunat dacă am putea veni cu idei despre cum să găsim acest inel. Iar în seara asta ar fi bine.

– Excelent. Mi-ai putea trimite un mesaj cu numărul tău de telefon și adresa hotelului? o întrebă întinzându-i o carte de vizită.

– Sigur, răspunse ea cu o voce ușor îngroșată de emoție, luând cartea de vizită.

– Bine. Hai să ne întoarcem.

– În regulă. Mulțumesc, spuse Anna.

În timp ce-l urma coborând treptele acelea care fuseseră odată frumoase, înțelese de ce Max nu putuse să vorbească niciodată despre castel. Pierderea era pur și simplu una prea mare.

---

[2] Prăjiturele (în limba franceză în original) (n.red.)

[3] Tartă cu fructe caramelizate, care poartă numele inventatoarelor, surorile Tatin. (n.red.)

[4] Sobă de teracotă (în limba germană în original) (n.red.)

CAPITOLUL 7

Schloss Siegel, decembrie 1934

În după-amiaza aceea, Didi și Jo o luaseră pe Virginia cu ei la săniuș pe pârtia din sat. Se părea că băieții aveau de gând să o adopte pe prietena lui Isabelle, iar Virginia părea mulțumită să-i farmece, la rândul ei.

Isabelle era în bibliotecă cu Max. Acesta organizase gustarea de după-amiază pentru amândoi. Zăpada flutura dincolo de ferestrele înalte care dădeau spre parc. Terasa de afară era acoperită cu un strat gros, alb, iar vasele din metal aflate pe marginea ei erau acoperite cu învelitori negre, care le protejau de iarna aspră.

– Îmi pot doar imagina cum trebuie să fi fost să crești înconjurat de atâta frumusețe, spuse Isabelle de la fereastră.

Se întoarse cu fața spre Max, care se sprijinea de un fotoliu greu, din piele, așezat dinaintea rafturilor de cărți înalte din podea până în tavan.

El veni lângă ea.

– Aș vrea să mă simt încrezător că îl pot păstra, că va fi în siguranță…

O servitoare sosi cu un cărucior și începu să așeze felii subțiri de tort, ștrudel, felii de prăjitură cu fructe și gogoși. Când aceasta plecă, Isabelle turnă cafea.

– Trebuie să încerci una din astea, spuse Max în timp ce lua o gogoașă. E umplută cu *Pflaumenmus*.

– Ce? râse Isabelle, în timp ce el punea prăjitura acoperită cu zahăr pe o farfurie.

– *Pflaumenmus*, zâmbi Max.

– Și ce Dumnezeu înseamnă asta?

– Gem de prune, răspunse el, păstrând contactul vizual în tot acest timp.

Isabelle își ținu privirea ațintită asupra lui și gustă. Gogoașa era delicioasă și i se topea pe limbă, într-un vârtej de zahăr, aluat moale și gem dulce.

– Te rog spune-mi că nu există nici o posibilitate ca proprietatea aceasta să pățească ceva, zise Isabelle.

– Nu știu. Trebuie să fim în stare să susținem satul. Trebuie să le dăm oamenilor de lucru. Max amestecă în ceașcă cu linguriță. Preț de o clipă, păru gânditor. A fost ciudat la Nürnberg.

– Voiam să te întreb despre asta, zise Isabelle.

El nu-i scrisese nimic despre plecarea la Nürnberg, dar subiectul rămăsese în suspensie, așteptând să fie discutat.

– A fost aproape mistic, zise Max. Spectacolul, culorile. S-au adunat treizeci de mii de persoane în Sala Luitpold.

– Și ce impresie ți-a lăsat?

Citise despre nazism în toamna aceea. Dacă Max avea de gând să-l susțină, atunci se temea că trebuia să ia atitudine. Toate instinctele ei se îndreptau spre un singur

cuvânt: nu.

Dar Max părea că era departe.

– Hitler și-a făcut intrarea pe acordurile marșului Badenweiler. A înaintat pe culoar în timp ce noi toți a trebuit să-l salutăm. Sala era luminată în mod inspirat. Orchestra a interpretat Uvertura Egmont, a lui Beethoven. Discursul lui a sunat aproape ca un mesaj venit de sus.

Isabelle rămase tăcută.

– Hitler ne-a încurajat să mergem acasă și să-i răspândim… cuvântul.

Sentimentul ei de neliniște deveni tot mai puternic. Citise că guvernul nazifica școlile, că în Germania urma să fie permisă o singură religie.

Max se ridică în picioare.

– Hitler insistă să spună că, dacă războiul va ajunge în Europa, va fi doar din cauza haosului comunist. Dar, în același timp, consolidează forța Germaniei prin simularea unor bătălii în care se folosesc arme permise de Tratatul de la Versailles.

– Tineretul vostru defilează în pas de gâscă[5].

Isabelle își păstră vocea calmă, dar imaginile pe care le văzuse în ziare o înfioraseră. Ce simțea Max, de fapt? În afară de datorie, onoare, familie și țară, ce își dorea? Știa și cât de greu îi era lui să se detașeze de acele lucruri. Unde se terminau ele și unde începea el?

El îi zâmbi.

– Părinții mei insistă să susțin guvernul. Am de ales? Nu pot abandona toate lucrurile la care țin; dimpotrivă, trebuie să fac tot ce pot pentru a le proteja.

Ea se ridică în picioare și se duse spre el.

El întinse mâna să-i atingă fața și își trecu delicat degetele peste buzele ei.

– Te ador, orice ar fi, zise el.

Isabelle trase adânc aer în piept. Ce însemna asta? Dar ochii lui se intersectară cu ai ei și ea se simți din nou pierdută.

Berlin, 2010

Un frison de anticipare trecu printre femeile de la recepție când Wil intră în holul hotelului în acea seară. Dar Anna nu se lăsă impresionată. Își aminti cu severitate că aceasta era o relație de afaceri, nimic mai mult, și că ieșea la cină cu Wil doar pentru a-l ajuta pe Max.

Wil se îndreptă spre ea, părând să nu țină cont de cine s-ar putea holba la el.

– Bună, Anna, o salută el. Să mergem.

Nu lăsa impresia că remarcase ce purta ea – o rochie neagră clasică și pantofi cu tocuri, cu trenciul ei preferat din mătase neagră, și nici nu părea interesat să se uite la ea, ceea ce era o ușurare. Nu? Urmărise să aibă o ținută profesională. La urma urmei, nu făceau decât să lucreze împreună. La cazul ei. Atât.

Wil păru să fie la fel de concentrat ca ea, ceea ce fu o ușurare. Îi deschise portiera mașinii și așteptă până când se urcă pe scaunul din față.

Când se așeză lângă ea, spațiul închis al mașinii deveni din nu știu ce motiv mai strâmt decât fusese mai devreme în acea zi. Poate pentru că afară era întuneric și singura lumină din mașină era cea a luciului aruncat de luminile de pe stradă. Anna inspiră adânc și ignoră ceea ce simțea. Era enervant, dar avea să treacă. Nu mai avusese acest sentiment de ani de zile și nu avea de gând să-l lase să o deranjeze acum.

– Deci, spuse ea cu voce vioaie.

– Vreau să mergem undeva în afara… Berlinului, spuse Wil în timp ce pornea motorul. Sper că e în regulă.

Anna se uită pe fereastră. Trotuarele erau pline de oameni care ieşeau la cină şi priveau în vitrine, îmbrăcaţi în haine călduroase.

– Sigur, răspunse ea. Nu cred că cineva ca tine îşi poate permite să fie acuzat de crimă, aşa că de ce nu?

– Am avut ocazia perfectă să te omor de dimineaţă, dar am decis să nu o fac, spuse Wil.

Anna simţi că-i apare un zâmbet pe buze, însă continuă să se zgâiască pe fereastră.

Wil întinse mâna spre radioul maşinii în timp ce porneau pe acelaşi drum de ieşire din oraş pe care îl urmaseră de dimineaţă.

– Ce fel de muzică îţi place? întrebă el.

– Tind să am gusturi eclectice, răspunse ea. Jazz, clasică, modernă..

– De mare ajutor. Mulţumesc, râse pe înfundate şi puse nişte jazz uşor.

Era exact stilul pentru care Anna avea o preferinţă. Se lăsă pe spate şi lăsă ca sunetele suave ale contrabasului să o cuprindă.

Wil păstră tăcerea în cea mai mare parte a timpului. Părea mulţumit să conducă şi atât, iar asta îi conveni Annei. După aproximativ patruzeci şi cinci de minute, viră printre nişte porţi sofisticate deplasându-se pe o alee largă, bine luminată, mărginită de copaci pleşuvi.

– Un alt castel? întrebă Anna.

Ar fi fost interesant de ştiut cât de multe alte castele vechi fuseseră lăsate în paragină ca Schloss Siegel. Poate că va avea ocazia să facă nişte investigaţii… Apoi se controlă. Din nou numere. Un refugiu atât de bun pentru mintea ei agitată.

– Da, un alt castel, răspunse Wil.

Dar acum, Anna se trezi că gândurile îi zbârnâiau – despre ce urmau să vorbească la cină? Azi fusese destul de uşor, pentru că aveau o ţintă. Dar ce avea să se întâmple dacă discuţia trena după ce puneau la cale un plan pentru inelul lui Max? Clătină din cap. Gândurile astea nu-i stăteau deloc în fire. Era ridicol. Îl putea întreba oricând pe Wil despre cariera lui. Era un subiect bun.

Când drumul de acces se ivi, Anna râse.

– N-ar putea fi mai diferit de Schloss Siegel nici dacă ar încerca, aflrmă ea.

Wil rămase tăcut cât timp ea studie peisajul din faţa ei. Luminile reflectoarelor străluceau pe faţada extinsă, punând în evidenţă pereţii de un galben palid, imaculat ai acestui castel impunător. Rânduri de maşini strălucitoare erau parcate chiar în faţa intrării. Anna observă şirurile întregi de ferestre, dintre care majoritatea aruncau lumini în noaptea rurală întunecată. Geamurile lor erau mărginite de perdele, prinse în legături îngrijite.

Wil se opri în parcarea din dreapta clădirii.

– Ei bine, răspunse Anna. Ăsta pare să fie un exemplu de ce se poate face.

Privirea lui Wil se intersectă cu a ei, iar vocea lui sună blând când, în sfârşit, vorbi:

– Ăsta a fost castelul familiei mele, Anna.

Schloss Siegel, decembrie 1934

Băuturile se serveau în fiecare zi la ora opt, în salon, iar în această seară, la castel fuseseră invitaţi oaspeţi la cină. Isabelle se aşeză în faţa oglinzii din dormitorul ei. Afară ploua, dar în camera ei intimă, luminată cu lămpi blânde, era confortabil. Virginia era cocoţată pe marginea patului, în timp ce Berthe îi aplica lui Isabelle ultimele retuşuri la păr.

Când aceasta fu mulțumită de înfățișarea ei, își strânse într-o mână jumătatea de jos a rochiei de seară lungi, până la podea, și o urmă pe Virginia pe scări. Din salonul de muzică se auzeau conversații îmbinate cu muzica de cameră oferită de un mic grup de muzicieni de la Filarmonica din Berlin.

– Schubert, șopti Isabelle, aproape pentru sine.

– N-aș ști, spuse Virginia, strângându-și cu o mână rochia aurie, în timp ce pe cealaltă o punea pe balustradă. Însă m-am îndrăgostit deja de stilul acesta de viață, recunoscu ea.

În vârful scării, Isabelle ezită. Era atât de tentant să abordeze dilemele politice ale lui Max cu Virginia. Dar acum nu era momentul să înceapă o discuție complexă. Isabelle își urmă prietena pe scări și intră în salonul călduros, unde oaspeții stăteau în picioare în fața ferestrelor franțuzești mari, arcuite. Terasa de afară, luminată, era de o frumusețe sobră dar în același timp minunată.

Tineri ofițeri discutau în grupuri, alături de familie și de ceilalți invitați la cină. Tinerii erau din Eberswalde, acolo unde se afla cartierul general al regimentului lor. Unii dintre ei se întorseseră după vizita făcută în lunile de vară. Mai multe femei tinere – fiicele unor prieteni de familie, fără îndoială – se numărau printre oaspeți, dar toată lumea se întoarse când Isabelle și Virginia intrară.

Max veni imediat lângă Isabelle și îi puse o mână pe talie. Un lacheu apăru și le oferi tinerelor domnișoare băuturi. Doi ofițeri le urmăriră în timp ce intrau în cameră, părând să înțeleagă că Isabelle era cu Max și că Virginia era singură.

După ce constată că Virginia era perfect capabilă să-și poarte singură de grijă, Max o conduse pe Isabelle lângă fereastră.

– Mă tem că seara asta e destul de formală, menționă el.

Isabelle aruncă o privire prin încăpere.

– E frumos, zâmbi ea fără să-și ascundă licărul din ochi.

– Știi, *mutti* cultivă relațiile cu oamenii. Altfel, consideră că zona rurală este plictisitoare.

La opt și jumătate, majordomul apăru în ușa dublă și anunță cina. Max îi zâmbi lui Isabelle și îi întinse brațul. Ea observă privirea rapidă pe care o îndreptase spre Virginia, verificând, fără îndoială, dacă avea un partener care să o însoțească la cină. Zâmbi în sinea ei de grija lui. Dacă nu era deja complet îndrăgostită, știu că în fiecare zi se îndrăgostea tot mai tare.

Max o conduse prin încăperea următoare, cu tapetul decorat cu păsări viu colorate, pe un fundal de frunze întunecate. Lămpile aruncau o strălucire blândă și aici, iar lumânările albe, lungi, așezate în sfeșnice argintii pe masa din mijlocul încăperii erau aprinse.

– Ce încăpere intimă! remarcă Isabelle. Nu pot să nu mă gândesc că bunica mea ar aprecia-o.

– Sufrageria mică este una dintre camerele mele preferate în *Siegel*, spuse Max. Sper că bunica ta ne va vizita în curând aici.

Se îndreptară către următoarele uși duble și către sufrageria principală. Isabelle își mușcă buza. Gândul că Marthe ar fi putut vizita Schloss Siegel îi provocase o confuzie acută. Nu mai putea continua prea mult fără să-i spună lui Max adevărul – și nu era corect nici față de Marthe să ascundă cine era ea cu adevărat. Dar cu cât amâna mai mult, cu atât i se părea mai greu.

La cină, Isabelle discută agitată cu ofițerii care stăteau de o parte și de alta, ambii reușind să poarte un fel de conversație în engleză. Ciuguli din mâncarea aflată în fața

ei – chifteluțe în sos alb, urmate de friptură cu ceapă prăjită, apoi clătite cu afine și sos din fructe de soc cu insule din albuș. După două ore de când începuseră să servească cina, se simți ușurată să poată dansa în brațele lui Max, în salon.

După ce se rotiră de mai multe ori în jurul sălii, Isabelle o zări pe Virginia făcându-i semne de unde se afla, înconjurată de un grup de tineri. Observă expresia Virginiei și îi spuse lui Max că trebuia să vorbească cu prietena ei.

– Virginia, îmi pare rău că te întrerup. Am nevoie de tine pentru un moment, zise Isabelle în timp ce afișa cel mai strălucitor zâmbet.

– Serios, draga mea? întrebă Virginia oferind cea mai bună imitație a unui accent sudist.

– Da, da, vezi, am o problemă teribilă, zise Isabelle forțându-se să nu zâmbească.

Tinerii părură devastați, așa cum doar tinerii care cred că au o șansă cu o fată pot părea.

– Poate vă putem ajuta noi, spuse unul dintre ei într-o engleză ezitantă. Avea un chip și o dispoziție deosebit de săritoare. De ce nu stați amândouă aici? Putem discuta?

– Chiar trebuie să mergem, spuse Virginia. Veți fi bine fără noi o vreme.

– Dar te vei întoarce, nu-i așa? mormăi un altul.

Virginia îl atinse ușor cu mâna ei ascunsă într-o mănușă elegantă.

– Ah, bineînțeles, îl asigură ea.

Întinse o mână pe care o așeză în mâna lui Isabelle.

– Slavă Cerului că mi-ai venit în ajutor, exclamă Virginia când nu mai era nici un risc să fie auzite. Pe aici, zise ea după ce ajunseră în holul de la intrare. Haide!

Trecu pe lângă scări, pe un coridor pe care nu mai fuseseră.

– Nu putem coborî aici, spuse Isabelle dându-se înapoi.

– Ah, pentru Dumnezeu, să explorăm. Nu fi atât de plictisitoare!

Isabelle se opri.

– Nu sunt plictisitoare, precizează ea.

Era obișnuită cu felul de a fi al Virginiei, cu îndrăzneala ei, dar prietena ei nu o mai numise niciodată plictisitoare.

– Nu, normal că nu eşti, draga mea, spuse Virginia părând că vorbește cu un copil care trebuia calmat.

Însă o privi pe Isabelle provocator în ochi.

– Bine atunci, zise Isabelle aruncând o ultimă privire înapoi, către salon. Să mergem.

La celălalt capăt al holului apăru un servitor și Virginia o trase pe Isabelle în cea mai apropiată încăpere. În fața unor fotolii în stil franțuzesc erau așezate canapele delicate, iar în vitrinele dispuse de-a lungul pereților erau expuse seturi de porțelan.

– Am auzit că Max a mers la mitingul guvernului, la Nürnberg, menționă Virginia după ce trecu servitorul.

– Da, răspunse Isabelle.

– Ce ți-a spus?

– Nu prea multe.

– Ei bine, ăsta e singurul subiect despre care discută ofițerii. Sper că Max nu susține prea mult cauza lui Hitler. Te-ai gândit la asta?

Isabelle își încrucișă brațele. Încăperea delicată i se părea cumva strâmtă. Erau oare singure în această aripă goală a castelului?

– Vrea doar să facă ceea ce este corect.

– Ce vrei să spui?

– Nu e atât de simplu pe cât pare. Trebuie să se gândească la familia sa, la moșie, la muncitorii săi – este conștient de toate locurile de muncă, de mândria și stabilitatea economică pe care naziștii le aduc satului și țării sale.

– Ofițerii spun că nu este atât de implicat pe cât ar trebui.

Isabelle privi în jos la motivele de pe podeaua de lemn. Își trecu vârful pantofului cu toc peste marginea covorului roz pal de pe podea.

– Nu ar trebui să fim aici, spuse ea.

– Tâmpenii, răspunse Virginia. Nu poți ignora asta. Așa nu se va rezolva nimic. E o chestie reală.

– Nu o ignor. Isabelle avu un sentiment nefamiliar și neplăcut. Nu se mai certase niciodată cu Virginia până atunci. Cred că încearcă pur și simplu să obțină informații. Crede că naziștii ar putea aduce schimbările de care are mare nevoie țara sa.

– S-ar putea să te vrea și pe tine, dacă vor crede că-l au pe Max, spuse Virginia.

Isabelle se forță să râdă.

– Max nu m-ar pune niciodată în pericol. Și, în orice caz, sunt franțuzoaică.

Virginia întinse o mână.

– Dacă te vor suspecta de orice fel de acțiune nedisciplinată, de faptul că-l influențezi pe Max și-l îndepărtezi de ei, ai putea fi în pericol. Nu uita, nu există libertate de expresie, iar urechi sunt peste tot în această țară. Din ce am citit.

– Nu cred că Max e în pericol, spuse Isabelle. Prioritatea lui sunt familia sa și oamenii pe care îi angajează. Și are o conștiință cu privire la viitorul țării sale, asta e tot. Nu s-ar implica în nimic contestabil.

Virginia își ținea capul înclinat într-o parte.

– Înțeleg. Întrebarea este dacă va sta deoparte în timp ce… lucrurile se întâmplă?

– Spune că sunt doar zvonuri.

Virginia scutură din cap.

– Ofițerii păreau ușurați că se va duce la un bal la Berlin.

Isabelle își mușcă buza. O invitase să meargă cu el.

– Da, răspunse ea.

– Organizat de…

– Naziști, șopti Isabelle cuvântul. E doar un bal, adăugă ea.

– Ah, cerule. Virginia o mângâie pe Isabelle pe braț. Nu-mi place.

Isabelle se uită în ochii prietenei ei.

– Nu-ți face griji. De un lucru sunt sigură. Nu va face nimic care să pună în pericol pe cineva la care ține.

Virginia își înclină din nou capul.

– Să ne întoarcem. Max se va întreba unde am dispărut, spuse Isabelle.

De data asta, ea fu cea care o luă pe Virginia de mână. Îi făcuse bine să-și exprime opiniile. În mod surprinzător simțea că are încredere mai mare ca niciodată în Max.

Virginia se opri chiar înainte de a intra din nou în holul bine luminat. Prietena ei părea să-i fi citit gândurile.

– Poate că ai încredere în Max, șopti ea, dar ai încredere în Hitler?

---

[5] Pas marțial folosit la parade militare (n.red.)

CAPITOLUL 8

Germania, 2010

Anna îl privi pe Wil în timp ce urcau treptele castelului – unul care fusese în mod clar restaurat recent. O încruntătură îi întuneca trăsăturile. Dar când ajunse în capul scărilor se opri, se întoarse spre ea, îi zâmbi cu acel zâmbet extraordinar, băieţesc, clasic de frumos şi se dădu la o parte ca ea să intre. Ca de obicei, fu impresionată de manierele lui impecabile.

Intrarea în acest castel era complexă – în capul treptelor de marmură se afla un portic grandios.

– Bine ai venit la Schloss Beringer! spuse Wil.

– Mulţumesc, spuse ea cu voce egală.

– Este un hotel de două sute de camere, zise Wil, cu trei restaurante şi o seră. Specializat în nunţi. Însă în seara asta m-am gândit să venim aici la cină.

Cuvintele lui erau destul de vesele, dar Anna sesiză ceva mai sumbru în tonul lui.

Anna se opri brusc când intră în holul opulent de la intrare, orbită de amploarea încăperii, de scara impunătoare, de podelele de marmură strălucitoare şi de florile care curgeau în cascadă din urnele supradimensionate.

– E…

Anna nu ştia ce să spună. Oricât de frumos ar fi fost, atmosfera emana ceva ciudat. Artificialitate? Nu se putea împiedica să nu simtă că locul era pur şi simplu ca o expoziţie. Cumva, chiar dacă era ridicol, prefera Schloss Siegel.

– Ştiu, zise Wil. Închise uşa de la intrare, în linişte. Din restaurant se auzea sunetul conversaţiilor. Când mă uit la faţadă, îmi pot imagina trecutul, în pofida Ferrari-urilor şi a drapelelor internaţionale de pe peluza din faţă. Dar aici… Totul se pierde.

Vocea i se întrerupse.

– Îmi pare atât de rău, zise Anna.

– Restaurantul este pe aici. Să ştii că nu te-am adus pentru mâncare. Aşa că, te rog, nu mă urî din pricina asta.

Cu mocheta sa mohorâtă şi întunecată, florile viu colorate de pe piedestaluri şi mesele cu feţe albe şi îmbâcsite, restaurantul părea desprins din altă epocă.

– E foarte…

Wil surâse iar băieţeşte.

– În regulă, Anna. Să fim sinceri. E lipsit de gust. Hidos. Urât.

Anna îi văzu zâmbetul şi zâmbi şi ea. Dar, în acelaşi timp, imaginaţia ei lucra. Cât de frumoasă putea fi această încăpere dacă pardoseala ar fi şlefuită, iar decorul ar fi mai puţin pretenţios. Pentru că elementul de care ducea lipsă era farmecul.

Pe la jumătatea cinei, îşi ţinu pentru sine gândul că avusese dreptate. Nu era nimic în neregulă cu fileul ei de biban prăjit, dar nici nu avea nimic creativ.

Nu-l îndemnă pe Wil să vorbească despre trecutul lui, despre familie sau despre cum ajunsese castelul în situaţia aceea, pentru că simţea că sentimentele lui, ca şi ale ei, erau puternice. Poate că într-o zi avea să abordeze el însuşi subiectul. Ea era cu siguranţă interesată – dar probabil că depindea dacă vor deveni sau nu prieteni. Dar de ce se gândea la asta? La urma urmei, probabilitatea ca ea să-l revadă după ce se va întoarce acasă era nulă. Scutură din cap la propriile gânduri.

– Nu aş aduce niciodată aici pe nimeni la o întâlnire, glumi Wil.

– Atunci noroc că asta nu e o întâlnire, comentă ea şi refuză oferta de desert.

Comandară cafea şi Wil se sprijini de spătar când sosi comanda.

– Dar am vrut să ţi-l arăt, zise el.

– De ce, ca să-mi dovedeşti că lucrurile ar putea sta şi mai rău? râse Anna.

El ridică o sprânceană.

– Ei bine, e şi asta. Dar mai există un motiv. Vreau să-ţi arăt ceva. Chiar dacă, în primul rând, vreau să te întreb ceva.

Anna ridică privirea.

– Cu ce te ocupi în State?

Anna zâmbi.

– Eu şi partenera mea, Cass, deţinem o cafenea cu profil italian în San Francisco.

– Găteşti?

Anna încuviinţă din cap.

– Atunci de două ori scuze.

– De ce?

– Pentru că te-am adus aici! Nu te-aş fi supus niciodată la o masă atât de plictisitoare dacă aş fi ştiut.

– A fost interesant, râse Anna. Sunt mereu dispusă să cercetez.

– Ştii, cel mai rău lucru la locul ăsta este că perdelele nu se potrivesc cu covorul, iar florile arată de parcă ar ţine de un salon funerar. Ce să mai spun de personal, observă Wil imitându-i perfect pe chelnerii demodaţi şi formali.

Anna chicoti scurt.

– Ei bine, dacă aş avea eu locul ăsta…

– Ah, da, spune.

El se aplecă şi zâmbetul acela maliţios se ivi din nou.

– Normal, i-aş concedia pe toţi.

– Normal.

– Apoi, aş arunca într-un râu covorul.

– Excelent plan, râse Wil pe înfundate. Aş face un foc de tabără.

– Poate că am putea reduce totul la starea în care se află Siegel şi să spargem podeaua ca să căutăm inele pierdute acum mult timp, continuă Anna.

Wil îşi puse ceaşca de cafea înapoi în farfurie.

– Am vorbit cu nişte antreprenori să fie la Siegel mâine-dimineaţă, zise el. O să le spun că avem o problemă cu podeaua. Va fi o explicaţie suficientă. Vor scoate linoleumul pentru noi, apoi le voi spune să plece.

– După ce-şi vor da seama că nu e nimic în neregulă cu podeaua, spuse Anna.

– Îhî, comentă Wil.

– Mulţumesc, zise Anna sprijinindu-şi spatele de scaun.

Când chelnerul veni să ia plata, Wil avu o conversaţie cu el în germană. Tânărul încuviinţă din cap şi în curând un alt bărbat, mai în vârstă, îşi făcu apariţia. Wil îi

făcu cunoștință cu Anna, iar apoi, după ce-și ceru scuze față de ea, Wil mai discută cu el în germană.

Când bărbatul plecă de la masă, după ce îl plesnise pe Wil pe spate de mai multe ori, Wil se aplecă spre Anna.

– Avem noroc, o anunță el. Hai cu mine.

În timp ce Wil o conducea la etaj, Anna nu zise nimic despre balustradele de fier moderne și nepotrivite, despre covorul albastru închis, presărat cu însemne aurii urâte, despre candelabru de bronz hidos.

Wil se opri în dreptul primei camere și o deschise cu o cheie pe care Anna nu o observase până atunci. Ținu ușa deschisă.

Încăperea fusese grandioasă cândva, dar acum era decorată cu ostentație – flori false, de prost-gust, o măsuță de cafea placată, un birou urât din lemn și un pat de hotel supradimensionat.

Wil scoase un plic din buzunarul hainei și i-l întinse. Anna îl întoarse fără cuvinte, strecurându-și degetele pe sub sigiliu. Nu-și putea lua privirea de la fotografia veche care se afla înăuntru.

Camera aceasta fusese odinioară a unei femei.

În fotografie, un șevalet stropit cu vopsea era așezat în stânga ferestrelor. Un tablou pe jumătate terminat, cu un copac și un leagăn atârnat de una din ramuri, decora pânza, iar lângă șevalet era așezat un șezlong, cu un articol de lenjerie intimă aruncat peste el, aproape ca și cum ar fi fost pus acolo pentru efect artistic.

În prim-plan se afla un pat cu baldachin, presărat cu o mulțime de perne. Mai multe perechi de încălțăminte erau lăsate pe podea. Aceasta era acoperită cu un covor delicat, cu modele – cu totul diferit de covorul greu pe care îl aveau acum sub picioare.

Anna se întoarse cu fața către Wil. Nu fu nevoie de cuvinte. Întrebarea i se citea în priviri și ea simți că el o înțelege.

– A fost camera bunicii mele, spuse el.

Privirile li se intersectară preț de o clipă, apoi el se uită în altă parte.

– Am avut ocazia de a răscumpăra Schloss Beringer după căderea Zidului.

– Da.

– Bunicul meu l-a cunoscut pe bunicul tău, pe Max. Au crescut împreună. Și au fost prieteni buni. În timp ce bunicul meu era un chirurg ocupat în Berlin, știa că Max se descurca foarte bine cu propria afacere în America. Bunicul ar fi avut nevoie de cineva care să fie la fel de pasionat ca și el de lumea satului, de oameni și de castele, care să-l ajute – cineva care să cunoască lucrurile din interior, căruia îi păsa. Max ar fi putut să ajute la obținerea de fonduri care să fie injectate în ambele sate – să readucă la viață ambele case. Bunicul tău ar fi putut să vândă castelul Siegel unei familii dacă nu voia să-l păstreze după ce ar fi terminat să-l renoveze. Din păcate, însă, Max a refuzat categoric. Nu a mai vrut să aibă de-a face deloc cu Germania. El făcu o pauză. Așa cum te ajut eu pe tine acum, Anna. Uneori ai nevoie de cineva căruia îi pasă – cineva care are aceleași pasiuni ca și tine, cineva despre care știi că vrea să facă ceea ce este corect, cineva pe care-l cunoști. Bunicul meu a rămas decepționat de răspunsul lui Max. Nu era vorba doar de casele în care crescuseră. Ci despre cine credea el că era Max. Era vorba despre prietenul pe care credea că îl are.

– N-ar fi putut bunicul tău să găsească alți investitori?

– Compania care a cumpărat Siegel făcea oferte agresive guvernului, exact ca lanțul hotelier care a achiziționat acest castel. Bunicul meu nu a avut timp la

dispoziție – ca să nu mai vorbim de fonduri.

Anna inspiră adânc.

– Max era moștenitorul de drept al castelului Siegel, continuă Wil. Cred că bunicul meu și sătenii nu au înțeles de ce n-a însemnat nimic castelul pentru el.

Anna se întoarse cu fața la fereastră. De ce își abandonase Max trecutul, țara, tot ce avea mai scump? Avea să afle vreodată răspunsul?

– Dar dacă însemna totul pentru el, spuse ea liniștită. Atât de mult încât nici nu a fost în stare să vorbească despre asta.

– Nu înțeleg cum ar putea sta lucrurile astfel.

– Ce vrei să spui?

– Ce crezi că vreau să spun?

– Te rog să nu faci jocuri de cuvinte cu mine.

– Nu fac.

Anna se întoarse cu fața către el.

– Nu crezi că este posibil să fi avut motivele lui? Chiar dacă noi nu știm care sunt?

Se lăsă tăcerea.

Când Wil vorbi, păru închis în sine.

– Dacă Max ar fi venit aici, chiar și o singură dată – dacă ar fi vorbit cu bunicul meu și i-ar fi explicat motivele –, asta ar fi arătat că lui Max îi păsa. În situația dată, bunicul meu și-a petrecut ultimii ani făcând tot ce a putut pentru a încerca să oprească… Făcu semn cu mâna în jur. Asta. Singur. Până când a fost prea târziu. I-a frânt inima.

Anna trase aer în piept.

– Înțeleg. Îmi pare rău pentru bunicul tău și înțeleg cât de greu trebuie să fi fost. Dar îl cunosc și pe Max. Trebuie să fi avut motivele lui…, zise ea auzindu-și tremurul din voce.

– Sper că au fost al naibii de bune.

Annei i se puse un nod în stomac. Max evitase cu atâta abilitate să vorbească despre trecut. Însă ei i se păruse o persoană atât de loială; fusese cea mai stabilă rudă a ei. Părea atât de neobișnuit ca el să-și ignore cel mai vechi prieten atunci când avusese nevoie de el. În povestea asta trebuia să fie și alte detalii – însă cum le putea afla?

– Am vrut doar să înțelegi. Asta e tot, grăi Wil, apoi îi deschise ușa și se dădu la o parte.

Ea trecu pe lângă el, cu brațele încrucișate și încordate.

– Îți apreciez foarte mult ajutorul.

Apoi Anna îi dădu înapoi fotografia lui Wil. El o luă, dar nu zise nimic, așteptând ca ea să o ia înaintea lui pe scări.

*

La mijlocul dimineții, Anna stătea pe pardoseala din dormitorul lui Max, la Schloss Siegel. Când Wil reveni în cameră după ce îi condusese pe muncitori afară, ea se apucase să cerceteze podeaua în căutarea unor tăieturi în lemn, care să indice o ascunzătoare. Wil se sprijini de ușă preț de o clipă.

– Cum se simte bunicul tău azi? întrebă el.

Anna își șterse mâinile murdare pe blugii albaștri, vechi, pe care-i asortase cu un pulover polo negru.

– Cred că operația a mers bine, răspunse ea. Era amețit de la medicamente când am vorbit ultima dată cu el, dar nu s-a plâns de dureri.

Wil stătu o clipă în picioare, cu capul înclinat într-o parte.

– Chiar nu pare să fie egoist. Să dorească atenție.

– Ah, nu, Anna râse pe înfundate. Aici ai pus punctul pe i. De asta eu…

Se opri. Nu avea rost să facă o altă analiză de caracter.

– Deci, de unde începem? întrebă Wil.

Anna se încruntă privind pardoseala cu plăci inegale.

– Să știi că n-am nici cea mai mică idee.

Schloss Siegel, Crăciunul 1934

La Schloss Siegel agitația începuse devreme în ajunul Crăciunului. Lui Isabelle nu-i făcea plăcere să se gândească la ce oră își începuseră ziua servitorii. Când intră în sufragerie pentru micul-dejun, fu întâmpinată de una dintre cele mai plăcute priveliști pe care le văzuse în viața ei. Pe masa uriașă din mahon se afla un sat întreg de căsuțe din turtă dulce, presărate cu dulciuri viu colorate. Șiraguri groase de frunze de ilice și iederă se înfășurau în jurul unor superbe platouri de argint, pline cu mâncare.

Isabelle rămăsese trează o bună parte din noaptea precedentă, cu mintea agitată de gânduri despre politica germană. Despre Max, nazism. Chiar credea el în politica dusă de Hitler? Sau încerca doar să facă ce era mai bine pentru țara sa? Ce va face ea dacă el s-ar implica irevocabil în toate aspectele ei?

Acum se îndreptă spre grămada de farfurii aflate pe bufet. Porțelanul de Crăciun era decorat cu motive exotice, roșu cu verde, flori spiralate și panglici roșii dansante. Se atinse cu umărul de brațul lui Hans, valetul lui Max. Acesta își ceru scuze în germană și se dădu la o parte ca ea să treacă. Dar Isabelle insistă ca el să meargă primul. El încuviință din cap, iar ochii lui albaștri priviră în jos în timp ce mergea mai departe.

Aceasta era una din zilele din an în care servitorii aveau parte de privilegii speciale. Personalul menajer discuta informal cu familia și cu ceilalți oaspeți și toți primiseră un cadou personal, împreună cu o cutie de turtă dulce și o pungă cu dulciuri și ciocolată. Atmosfera era prietenoasă, chiar relaxată, de parcă formalitățile obișnuite ale casei ar fi dispărut, fie și numai pentru câteva ore.

– Trebuie să încerci una din astea.

Max apăru în spatele lui Isabelle și îi întinse o farfurie de ciocolată, decorată rafinat și modelată în mici coroniță lucrate manual, mici ciorapi de Crăciun perfecți, chiar și un cadou de Crăciun în miniatură, cu tot cu fundă. Isabelle o luă și o ținu preț de un moment.

– Pare cam mult pentru micul-dejun, zâmbi ea.

– Cum așa? spuse Virginia apărând într-o rochie de mătase verde care-i cuprindea bine silueta perfectă. Ciocolata e mereu o idee bună.

Isabelle chicoti și înghiți delicatesa. Îl luă pe Max de mână și-l conduse către ușile duble, care dădeau în sufrageria mică.

– Știi, cred că ăsta e obiectul meu preferat din toată casa, spuse ea în timp ce se apleca spre un triptic minuscul, aflat pe un mic bufet.

Panourile decorate ilustrau povestea Crăciunului, iar tripticul era luminat de o singură lumânare pusă dinainte.

– Stai să vezi biserica mai târziu, spuse Max.

Se aplecă și o sărută pe obraz, iar dosul degetelor lui zăbovi o clipă pe fața ei.

Mai târziu, în acea după-amiază, toată lumea se schimbă în haine de sărbătoare și se îmbrăcă cu paltoane de blană și mănuși, pălării și eșarfe care să-i apere de frigul năprasnic. Zăpada fusese dată la o parte pentru a croi o cărare ce urmărea drumul cotit, astfel încât familia și toți servitorii să poată merge pe jos până la biserica din sat. Isabelle își așezase mâna înmănușată la căldură, în mâna lui Max. De cealaltă parte, Virginia discuta cu Didi și Jo, conversația lor plină de viață răsunând în aerul tăcut și rece.

– Părinții mei sunt atât de bucuroși că te-am cunoscut, spuse Max cu o voce calmă pe fundalul pălăvrăgelii zgomotoase.

Isabelle simți că o străbate o căldură plăcută. Nu conta cât de frig era afară. Se aplecă pentru a-și sprijini capul de umărul lui și sesiză că zâmbeau în același timp.

Piața cea mare din Siegel era plină de săteni. Se lăsase întunericul – era aproape ora patru – și unii dintre ei aveau lanterne în mână. Sătenii au dat mâna cu Max, iar când acesta le făcu cunoștință cu Isabelle, ea le simți căldura din cuvinte, chiar dacă vorbeau în germană și ea nu putea descifra nici o iotă.

Max o ținu de mână pe Isabelle pe tot parcursul slujbei religioase. Ea se străduia să-și rețină uimirea și să nu privească de jur împrejur. Luminile străluceau în capelă. Brazi de Crăciun luați din pădure chiar în ziua aceea decorau mica biserică. Mirosul lor parfuma aerul și flăcările lumânărilor pâlpâiau și dansau. Povestea Crăciunului fu citită cu voce tare de un grup de copii din sat, care stăteau în fața scenei din lemn a nașterii Domnului.

Isabelle începu să se relaxeze. Totul părea perfect. Aici, în mediul rural, erau greu de imaginat rata mare a șomajului, disperarea oamenilor, nevoia lor de a căuta susținere în cineva ca Hitler. Aici și acum nu exista nici un indiciu în acest sens, și-i venea greu să împace imaginea noii Germanii cu acești oameni mândri și cu tradițiile lor de odinioară. Isabelle se forță să alunge aceste gânduri tulburătoare, măcar pentru o zi.

După ce slujba se încheie și după ce localnicii și familia lui Max discutară despre lucruri mai puțin grave, sosi momentul întoarcerii la castel.

– Aceasta este cea mai bună parte a zilei, spuse Max. Când eram copil, era magic.

Fiecare fereastră de la Schloss Siegel strălucea în întuneric. Pridvorul era luminat. Ușa din față fusese deschisă larg, iar servitorii erau adunați în holul de la intrare.

– Fii atentă, spuse Max, urmărindu-l cu ochii pe tatăl său care se îndrepta spre ușile duble ce duceau spre salon.

Peste mulțimea aflată în holul de la intrare se așternu liniștea.

Tatăl lui Max rosti un scurt discurs în germană. Isabelle îl privi pe Max, iar el îi zâmbi, cu ochii mijiți în felul acela pe care ea îl iubea.

Urmă o pauză înainte ca clopotele care răsunau în salon să se audă prin ușa închisă – sunetele zburau ascuțite și grave, ca și cum ar fi anticipat cu plăcere următorul val de magie prefigurat pentru acea zi. Toată lumea tăcu. Când reprezentația se încheie, tatăl lui Max rămase nemișcat pentru o clipă, apoi se întoarse și deschise ușile duble ale salonului. Preț de o secundă lumea rămase în liniște, apoi se auziră suspine de încântare. Membrii familiei, alături de invitații lor, intrară în superba încăpere.

În fața lor licărea un brad de Crăciun magnific. Elsa, mama lui Max, își petrecuse după-amiaza împreună cu Nadja decorând bradul, care aproape atingea tavanul înalt. Cascade de argint atârnau de crengile sale, captând lumina numeroaselor lumânări albe.

Îngeri dansau între globuri aurii, argintii, roșii și albastre, iar aripile lor păreau să plutească în lumina lumânărilor. Deasupra tuturor acestor lucruri stătea așezată o stea.

Mama lui Max se îndreptă spre pianul cu coadă. Liniștea se așternu peste încăpere când Elsa începu să cânte „O du fröliche", iar invitații se alăturară cu „*o du fröliche, o du selige, gnadenbringende Weinachttszeit*", ah, tu, Crăciun voios, Crăciun binecuvântat.

Apoi fură aprinse candelabrele. Masa mare de la poalele bradului gemea de cadouri. Două biciclete noi erau sprijinite de aceasta, o sanie strălucitoare stătea la un capăt, iar o pereche de schiuri noi-nouțe se rezemau de ea.

Câteva ore mai târziu, Isabelle nu era sigură că avusese vreodată în viața ei o seară atât de perfectă – cu atât mai puțin un Crăciun ca acesta. Bărbații se retrăseseră în camera de fumat, iar ea se trezi așezată lângă Nadja în salon. Cealaltă fată se uita țintă la brad, cu fruntea încruntată.

Nadja nu părea să fie genul care să se plaseze nicăieri dacă nu avea un scop – și în ultimele zile încheiaseră un armistițiu incomod. Nadja părea să o fi acceptat pe Isabelle aproape cu părere de rău. Nu avuseseră conversații lungi, nici măcar nu vorbiseră prea mult, dar la cina precedentă, Nadja zâmbise la un comentariu pe care Isabelle îl făcuse despre Max. Fusese suficient. Isabelle îi zâmbise imediat înapoi și Nadja nu se încruntase.

– Știi, grăi Nadja, nu-l înțeleg pe Max.

– Ah?

– Nu. Dacă are de gând să-l susțină pe Hitler, atunci de ce nu o face pur și simplu?

– Nu e atât de simplu, evident, răspunse Isabelle.

Dar Nadja se ridică.

– Ba da, este.

– Dar…

Oare lucrurile erau atât de ușor de separat?

– E speriat, insistă Nadja.

– Cred că nu a făcut decât să se informeze, își alese Isabelle cuvintele cu atenție.

Nadja o privi cu o expresie nouă.

– Poate, dar cred că frica și îndoiala nu sunt tovarăși de ajutor atunci când cineva se confruntă cu schimbări inevitabile. Trebuie să le înfrunți, cu capul sus. Va trebui să ia atitudine.

Dar când venea vorba de nazism, nu era îndoiala un tovarăș util?

– Sunt convinsă că există și excepții de la regula ta.

– Ai astfel de principii în ceea ce-l privește pe Max? Te controlezi, Isabelle? Ești speriată? întrebă Nadja cu o voce nespus de calmă.

– Cu greu se poate spune că e vorba despre același lucru, spuse Isabelle. Se simțea zdruncinată. Sora lui Max o enerva. Din nou. Dar avea să se țină tare. Cred, chiar sper… continuă ea, dar gândurile i se întrerupseră. Ce spunea ea? Trebuia să fie atentă. Am încredere că Max va acționa corect față de țara sa, spuse ea în cele din urmă.

Vorbea prea vag. Nu asta voise să spună. Brusc, Isabelle simți enormitatea situației în care se afla poporul german.

– Nici ție nu ți-e clar, spuse Nadja, părând mai degrabă realistă decât orice altceva.

Ceva se schimbă în percepția pe care Isabelle o avea despre Nadja. Poate că exteriorul ei rece și clinic ascundea o pasiune reală. Isabelle se gândi înainte de a

vorbi.

– Știu că vrea să ajute la îmbunătățirea lucrurilor, Nadja. Știu că urăște să vadă oamenii suferind și știu cât de mult își dorește prosperitate pentru țara sa. Dar, cu siguranță, îți dai seama că felul în care se realizează acest lucru este cel mai important. Există moduri de a acționa care nu sunt vătămătoare…

– Uneori trebuie făcute sacrificii, zise Nadja cu vocea sugrumată de furie.

Deci instinctele ei fuseseră corecte în privința surorii lui Max. În timp ce Max reflecta asupra lucrurilor, Nadja vedea lucrurile în alb și negru.

– Dar nu crezi că actele josnice sunt greșite în orice circumstanțe?

Isabelle vorbi cu o voce atât de joasă, încât Nadja ar fi avut probleme să o audă, în ciuda faptului că erau doar ele două în încăpere. Dar cealaltă fată asculta.

– Tu nu ai cum să înțelegi. Nu ești de aici, spuse Nadja.

Isabelle trase aer în piept.

– Bine, accept asta, spuse ea. Dar îl iubesc pe fratele tău.

Nadja tresări lângă ea.

– Atunci ar fi bine să-l sfătuiești să fie atent, zise Nadja, rece. Dacă i s-ar întâmpla ceva, ar fi insuportabil pentru familie și pentru sat.

Dintr-odată, Isabelle se simți slăbită. Și în încăpere era prea cald.

Virginia stătea alături de un grup animat de oaspeți lângă bradul de Crăciun. Isabelle o bătu pe Nadja pe braț, îi spuse că se duce să aducă o băutură răcoritoare și se îndreptă prin cameră spre prietena ei.

Virginia păru să cuprindă dintr-o singură privire chipul alb al lui Isabelle. Se ridică în picioare.

– Ești obosită, dragă?

– Cred că trebuie să mă duc sus, reuși să spună Isabelle.

Avea nevoie să doarmă în seara aceea.

Când puse piciorul pe prima treaptă, bărbații ieșiră din camera de fumat, cu Max în frunte.

– Isabelle? strigă el. Draga mea?

Dar vocea lui se pierdu într-o ceață. Isabelle se lăsă călăuzită de Virginia.

– E obosită, spuse Virginia – felul în care vorbea engleza cu un accent american suna liniștitor, încrezător. A fost o zi fermecătoare. Vă mulțumesc.

– Du-te și odihnește-te, dragă, zise Max, cu voce intimă, apropiată, așa cum îi plăcea lui Isabelle.

– Câte un pas pe rând, draga mea, se auzi acum vocea Virginiei. Nici unul dintre noi nu știe ce se va întâmpla, iar lucrul înfricoșător este că nici unul dintre noi nu poate face nimic în privința asta.

Isabelle o urmă pe Virginia de-a lungul holului încălzit până la ea în dormitor. Încercase din răsputeri să țină la distanță realitățile dure ale lumii, dar lumea avea un fel de a năvăli în cele mai nepotrivite momente – și nu se putea abține să nu se gândească la nenumărații oameni din această țară ale căror inimi și minți trebuie să fi fost frânte de toate aceste lucruri.

CAPITOLUL 9

Schloss Siegel, 2010

Anna avea două opțiuni, dar nici una dintre ele nu era foarte promițătoare. Prima era să-l sune pe Max și să-l întrebe dacă își amintește locul exact în care se afla inelul. Opțiunea a doua era să scoată podeaua din dormitorul său. Nu intra în discuție să-l sune pe Max; cel mai probabil dormea. Pentru a mia oară, Anna se mustră că nu-l presase să obțină mai multe detalii cu privire la locul exact în care era ascuns inelul. În ceea ce privea a doua opțiune – casa nu era a ei pentru a o distruge. Ar fi durat ore întregi să îndepărteze podeaua; oricum, lucrul acesta era în mod clar peste puterile ei și, probabil, și ale lui Wil.

Wil scotocea printr-o cutie de carton pe care o adusese cu el când muncitorii plecaseră, după ce îndepărtaseră stratul de linoleum vechi, inspectaseră podeaua goală și îi informaseră pe Wil și Anna că nu era absolut nimic în neregulă cu ea.

– În regulă, Anna, spuse el. Aici trebuie să fim profesioniști.

Anna ridică privirea.

– O? întrebă ea incapabilă să oprească zâmbetul care i se contura pe buze.

Wil arăta atât de amuzant, încruntându-se la uneltele pe care le scotea una câte una. Fu nevoită să-și muște buza de jos pentru a se opri din chicotit.

– Am împrumutat niște lucruri de la un prieten, spuse el.

– Util, glumi Anna.

Wil scoase o pereche de mănuși de protecție, un ciocan cu vârf spintecat și o cutie neagră, mică.

– Scanner, o informă Wil, părând impresionat de propriile cuvinte.

– Ce scanezi?

– Îl trecem de-a lungul podelei pentru a verifica dacă există țevi și cabluri, desigur, surâse el.

– Îmi pare rău. Bineînțeles că așa facem.

Wil arătă spre ciocanul cu vârf despicat.

– Și ăsta.

– Așa.

– O rangă, spuse Wil, scoțând una din cutie.

– Văd că te simți în largul tău cu aceste… obiecte.

Buzele Annei tresăriră.

Wil se opri și se uită la ea.

– Nu sunt complet incompetent când țin un fierăstrău în mână.

Anna chicoti.

– Bineînțeles că nu ești, meștere. De unde începem?

– Ai observat că eu am adus sculele, Anna. Tu trebuie să fii creierul.

Anna habar n-avea de unde să înceapă. Scrută podeaua. Scândurile nu ofereau nici un indiciu.

– Ei bine, răspunse ea. Dacă Max nu a tăiat un pătrat vizibil din podea, ceea ce e clar că nu a făcut, atunci probabil că a ascuns inelul în cel mai ușor punct de acces.

– Genial, spuse Wil. Vezi, de asta ești aici.

Se sprijini de fereastră încadrat de ciudatele tăieturi din ziare vechi, care acopereau pe jumătate geamul. Lumina din jumătatea de sus îi scotea în evidență trăsăturile uimitoare.

– Așadar, zise Anna, încercând să-i ignore postura.

Doar nu stătea într-o postură atât de seducătoare pentru a o amuza, nu-i așa? Aveau treabă de făcut. Anna se deplasă pe podea, scanând cu ochii planșele.

– Am putea începe cu una dintre scândurile mai scurte. Vezi, spuse ea, oprindu-se în mijlocul camerei. Unele scânduri sunt tăiate în două. Ai crede că Max ar fi ales una din ele. Te-ai fi gândit și că încăperea va fi acoperită cu un covor la mijloc. Să începem cu o scândură de la margine.

Wil trecu scanerul peste zona din jurul scândurii scurte, cea mai apropiată de locul în care se afla. Nici un sunet nu se auzi venind dinspre aparat.

– Înseamnă că putem începe. Mi se pare totuși păcat să tăiem aceste scânduri frumoase, spuse Anna. Și încă ceva.

Wil se opri; ținea ranga deasupra scândurilor.

– Doar ceva? întrebă el, privind-o cu ochii lui vrăjiți.

Anna se duse spre fereastră. Ce urma să se întâmple după ce vor găsi inelul – dacă îl vor găsi? Descoperirea lui l-ar putea face pe Max să se simtă mai bine, dar nu avea să rezolve nici una dintre problemele locului. Starea în care se afla satul nu-i plăcea deloc. Dar ce putea să facă?

– Spune-mi, zise el.

– Poate doar pentru că Max este în spital. Poate că asta înrăutățește lucrurile, spuse Anna, vorbind mai mult pentru sine. Mai bine să-i dăm drumul. Îmi pare rău că te-am oprit.

– Nu. Haide, spune!

Anna scutură din cap.

– Ce este?

Anna privi afară, la grădina lăsată uitării.

– Totul este atât de greșit. Castelul nu poate rămâne așa la nesfârșit. Se va prăpădi. Nu va fi doar abandonat, ci va deveni o…

– Ruină, spuse Wil, cu o voce care venea de aproape.

Anna încuviință din cap.

– Acum încă nu e prea târziu să-l salvăm, dar peste câțiva ani s-ar putea să fie. Iar peste câțiva ani, probabil că nici Max nu va mai fi aici. Deci…

– În regulă. El lăsă ranga. În primul rând, știu că este greu, dar nu te-aș sfătui să îți pierzi timpul încercând să salvezi trecutul – nu poți face nimic. Dacă s-ar fi putut face ceva, bunicul meu a încercat deja și a eșuat. Am văzut cum l-a măcinat asta. Nu vreau să ți se întâmple și ție.

Anna scoase un oftat.

– Cred că nu mai suport.

– Anna, zise el. Ce-ar fi să găsim inelul ăsta azi? O să vorbim despre castel, dacă vrei, mai târziu – dar trebuie să fii realistă.

Anna își încrucișă brațele. Ce mai era de spus? Realismul era al doilea ei nume. Ce se întâmplase cu ea? Accepta lucrurile. Asta era ceea ce făcea ea. Și apoi își vedea de treabă. De ce era atât de agitată aici, acum? Doar mai avusese de-a face cu greutăți majore în viața ei.

– O, nu știu. Mă las pur și simplu afectată, asta e tot, reuși ea să spună.

Îl privi pe Wil, apoi se uită din nou la podea. El ridicase scândura scurtă folosind ranga ca pe o pârghie – se desprinsese ușor. Anna se apropie de el. În timp ce se uita în jos, la zona prăfuită de sub podea, se întâmplă ceva ciudat. Dintr-un motiv oarecare, un alt gând, un alt sentiment, la fel de puternic ca și ultimul, îi apăru în minte.

Aceasta fusese camera lui Max.

Câte secrete, câte amintiri se ascundeau în spațiul îngust și prăfuit de sub podea? Și de câte ori închisese Max ochii și visase la această cameră în ultimii șaptezeci de ani? Aici nu se va mai întoarce niciodată. Niciodată nu avea să o mai vadă. Își pierduse șansa. Viața pe care o plănuise și viața pe care o trăise n-ar fi putut fi mai diferite. Și alesese să nu se mai întoarcă. El făcuse această alegere. De ce? Care erau, mai exact, regretele lui?

Cât de brusc dispăruse viața dusă de Max în copilărie. Și totuși, iată toate aceste lucruri! Iată acest castel încărcat de istorie, martor la tot ce s-a întâmplat. Ce l-ar fi putut determina să plece și să nu se mai întoarcă niciodată, să se îndepărteze de tot și de toți cei pe care îi cunoștea? Ce se întâmplase – și de ce?

– Te simți bine?

– Da, zise Anna tăcută, întorcându-se cu fața spre cameră.

– Cred că ar trebui să continuăm, spuse Wil mutându-se într-un alt loc din încăpere și trecând scanerul peste podea.

După ce făcu asta de mai multe ori, se lăsă pe vine ca și cum ar fi așteptat ca ea să-i spună ce ar fi trebuit să facă în continuare. Un lucru era sigur – nu voia să plece astăzi fără inelul lui Max. Dar era, de asemenea, conștientă că răpea din timpul prețios al lui Wil.

– Nu vreau să-ți acaparez toată ziua, spuse ea.

Rostise cuvintele mai blând decât intenționase și ele aproape că păreau să treneze în spațiul acela straniu. Tăcerea aceea, liniștea păreau să scoată în evidență lucrurile aflate în acest vechi castel. Senzațiile și sentimentele din trecut pluteau ca niște fantome uitate în atmosfera tăcută.

Să fi fost oare pentru că Schloss Siegel era înconjurat de o pădure care șoptea? Fiindcă întregul loc era abandonat, exista oare acel sentiment că ceva era pe cale să se întâmple?

Anna nu se putea împiedica să nu simtă că vechiul castel aștepta. Avea o senzație teribilă că persoana pe care o aștepta era chiar ea.

– Nu-mi răpești din timp, spuse Wil, clătinând din cap. Să mergem mai departe.

Anna încuviință din cap.

– Bine, mulțumesc.

– O, sunt în elementul meu, zâmbi Wil scoțându-și din nou scanerul.

În curând ajunseră la jumătatea camerei. Își stabiliseră regula. El deschidea o secțiune de podea, iar ea cerceta ce se afla dedesubt, căutând orice ar fi putut fi ascuns acolo.

Timpul părea să treacă repede. Când soarele se deplasă, o făcu atât de brusc încât umbrele se întinseră dintr-odată pe podea. Anna era atât de absorbită de sarcina pe

care o avea de îndeplinit, atât de implicată, încât nimic altceva nu părea să mai conteze. Din fericire, Wil părea la fel de concentrat. Nu se plânse nici măcar o dată de timp sau de faptul că părea din ce în ce mai probabil ca inelul lui Max să fie ori atât de bine ascuns încât să nu-l găsească niciodată, ori să fi fost scos deja de altcineva.

Era puțin după ora patru după-amiaza când el își lăsă greutatea pe călcâie.

– Anna, zise el încet.

Ea era ghemuită peste ultimul loc în care se uitaseră. Ceva îi atrăsese atenția în timp ce se pregătea să pună scândurile la loc și începuse să scotocească în pământ. Se obișnuise cu speranța că degetele ei ar putea da peste ceva, poate peste o cutiuță, însă nu se agățară de nimic altceva decât de țărână cenușie.

Când Wil vorbi, Anna își ridică privirea. Se îndreptă spre locul unde stătea fără să scoată un cuvânt.

– Fă tu asta, spuse el, dându-se la o parte ca ea să se poată apleca asupra ultimului loc în care el îndepărtase podeaua.

Și o găsi chiar acolo. O cutie de catifea, care trebuie să fi fost cândva de un bleumarin intens, dar care acum era decolorată de vârstă și de praf. Țesătura era uzată pe alocuri, dezgolită până la lemnul bătrân și palid, dar viguros.

Băgă mâna înăuntru. Deși mâinile îi erau hotărâte, sufletul îi tremura, dansând pe un cântec vechi, care nu avea nimic de-a face cu ea, dar care avea totul de-a face cu Max și cu fata pe care o iubise.

Schloss Siegel, Crăciunul 1934

Max rămase alături de Isabelle în dimineața de după Crăciun, în timp ce se serveau din micul-dejun așezat în vase de argint.

– Ce planuri ai pentru astăzi? întrebă el.

Isabelle zâmbi.

– Planuri? Păi, cred că sunt liberă, râse ea.

– Ce s-a întâmplat aseară?

Max era atât de aproape, încât dacă s-ar fi aplecat cu câțiva centimetri, s-ar fi sprijinit pe umărul lui. Nu putea să-i spună însă adevărul despre conversația ei tulburătoare cu Nadja.

– Prea multă agitație, bănuiesc, răspunse ea.

Max tăcu, iar Isabelle știa că nu-l păcălise, dar schimbă subiectul.

– M-am gândit, zise el. Am fost mult prea absorbit de mine însumi cât timp ai fost aici. Îmi pare rău pentru asta.

– O, nu fi ridicol, râse Isabelle. Mă simt minunat.

– Vreau să te scot la o plimbare cu sania în această dimineață. Doar noi doi. Sună bine?

Isabelle se simți de parcă el s-ar fi oferit să o ducă cu avionul pe Riviera Franceză pentru un cocktail.

– Da, sună bine, răspunse ea, fără să-și ascundă zâmbetul.

O oră mai târziu, o servitoare o ajuta să-și pună din nou în picioare acele copite de elefant, iar ea se agăță de Max în timp ce se îndreptau spre ușa din față, spre sania care aștepta la baza treptelor. Afară era liniște, iar soarele strălucea cu o claritate care făcea să sclipească grădina acoperită de zăpadă.

Odată ce se instală în sanie, acoperită cu pături, cu mâinile calde în mănuși și cu Max lângă ea, se trezi că se relaxează cum se cuvine pentru prima dată după zile

întregi. Peisajul alb și înghețat nu era numai tăcut, ci și liniștit.

Max o conduse prin parc, înconjurând lacul înghețat, cu mica lui barcă acoperită de zăpadă ancorată de un dig scurt. Trecură pe lângă serele de portocali și intrară în pădure, unde o urmă de sanie acoperea poteca pe care Max spunea că se plimba sau călărea vara.

Era ușor să-ți închipui că vezi elfi și creaturi imaginare aici, în pădure. Max râse în hohote când Isabelle îi vorbi despre asta.

– Ești atât de amuzantă, îi mărturisi el.

– Bine, dar nu sunt prima persoană care gândește așa, e clar.

– Nu, îți dau dreptate. Opri sania într-un luminiș. Vreau să-ți arăt ceva, zise el.

O ajută să coboare din sanie și îi susținu cotul în timp ce o conducea printre copaci. Odată ajunși în pădure, văzură ceva ce nu putea fi observat de pe cărare. O clădire mică se înălța în fața lor, părând să crească din zăpadă, luând tot soiul de forme drăgălașe – o turelă stătea în vârful unui turn rotund și o mică ușă de lemn arcuită, cu un mâner negru și elegant, marca intrarea.

– O, glumești, spuse Isabelle, întinzând mâna înmănușată pentru a atinge piatra palidă a straniei construcții. Asta chiar ar putea ieși direct dintr-o poveste de Frații Grimm.

– Bunicul meu a construit-o, spuse el. Pentru bunica mea, pe care a adorat-o toată viața. Ea era englezoaică – s-au cunoscut la Paris.

– O, zise Isabelle, întorcându-se spre Max.

– Și apoi a adus-o înapoi aici, în vara următoare, continuă el, trecându-și o mână peste obrazul ei moale. Și a cerut-o în căsătorie, chiar atunci, fără obligații.

Și fără Hitler, se gândi Isabelle, dar îndepărtă intruziunea ca și cum nu ar fi fost reală. Ce bine ar fi fost să nu fie reală, ce bine dacă acel lucru ar fi fost un vis, și nu realitatea.

Max se aplecă atunci și buzele lui le atinseră pe ale ei atât de ușor încât Isabelle crezu că moare dacă el se oprește.

– Ar fi bine să ne întoarcem, spuse el după câteva clipe, fără să rupă vraja.

Îi mai rămânea plăcuta plimbare spre castel, cu el în sanie. Ziua nu se terminase, nici săptămâna.

– Bucătăreasa va suna gongul pentru prânz, spuse Max, trăgându-și în jos căciula călduroasă, astfel încât să-i acopere urechile. Se enervează dacă cineva întârzie, adăugă el.

– Mi se pare corect. Isabelle zâmbi. Nu o putem face să aștepte.

– Numai de-aș putea, murmură Max, dar o luă de mână și o conduse înapoi la sanie. Aș vrea să putem petrece mai mult timp împreună, spuse el.

– Ei bine, nici unul din noi nu mai pleacă nicăieri pentru o vreme, spuse Isabelle în timp ce se urca înapoi în sanie.

Ceva trecu peste fața lui Max și umbra unei ramuri grele aruncă un motiv zimțat peste corpul lui în timp ce se urca înapoi în sanie. Dar când începură să se miște, umbra dispăru, iar lumina era din nou clară pe poteca bine bătută, care ducea prin pădurea liniștită, plină de copaci nemișcați și de gheață.

Două zile mai târziu, Isabelle coborî din mașina de oraș a lui Max, în Berlin. În Paris fusese la mai multe baluri decât putea număra, deși se simțise mereu o străină. Nici unul dintre ele nu ieșise în evidență pentru ea – dar aici, în fermecătorul hotel Adlon din Berlin, scena din fața ei era cu totul altceva. Știa că sentimentele ei erau

amplificate pentru că se afla cu Max, care îi spusese că Adlon era unul dintre cele mai cunoscute hoteluri din Europa.

Rochia de mătase pală a lui Isabelle era ajustată la corset și atârna în linie dreaptă până la picioare. Când își dădu jos haina de blană, Max îi puse o mână pe spate. Nu se simțise niciodată atât de vie în viața ei. Mulțimea era formată dintr-un șuvoi de demnitari și ofițeri de presă străini, care socializau într-o sală splendidă, plină de aur și flori. Oaspeții păreau sofisticați și complet în largul lor, iar ea simți pentru prima dată ceea ce poate că simțise Marthe când intrase în cele mai înalte rânduri ale societății pariziene – fusese acceptată ca una de-a lor și, cu toate acestea, aflată pe margine.

Max își reprezenta familia. Otto Albrecht fusese invitat în calitate de cel mai mare proprietar de terenuri din Prusia, dar îi dăduse în schimb invitația lui Max.

Mai târziu, în cursul serii, Max se pomeni angajat într-o discuție cu un jurnalist american care părea profund interesat de modul în care Max vedea viitorul familiei sale într-o țară condusă de Hitler. Max o ținea de mână pe Isabelle în timp ce aceasta discuta în franceză cu bărbatul de cealaltă parte a ei – un fermecător corespondent de ziar din Elveția. Dansase cu el după cina pe care o luaseră la o masă de două sute de persoane.

Abia mai târziu lui Isabelle îi tresări inima. Când Max se angajă într-o conversație cu un bărbat în uniformă, ea avu o bănuială despre ce avea să se întâmple. Max era clar interesat de ceea ce avea de spus ofițerul nazist. Isabelle reuși să-i prindă privirea, dar Max și-o feri cu repeziciune. Când Max îi strânse mâna bărbatului la sfârșit, îi spuse că se va prezenta la datorie în dimineața următoare.

Isabelle se simți înfrigurată. Dintr-odată, vru să meargă acasă.

În dimineața următoare, toți servitorii se aliniară pe aleea șerpuită din fața casei pentru a-și lua rămas-bun de la Max. Isabelle își dorea atât de mult să-și arunce brațele în jurul lui, dar nu-și putea arăta emoțiile aici, și avu nevoie de fiecare dram de putere pentru a nu izbucni în lacrimi.

La primele ore ale dimineții, Max îi spusese în mașină, în drum spre casa de la Berlin, că Hitler plănuia să restabilească serviciul militar universal. Se vorbea despre recruți, așa că era posibil ca el să fi fost oricum chemat în curând.

Avusese o conversație mai devreme în acea zi cu părinții săi. Aceștia îi spuseseră că se așteptau ca el să se înroleze în armată acum, că era datoria lui, că știau că nu-i va dezamăgi și că nu va eșua în a face ceea ce era corect pentru viitorul Germaniei, al familiei lor, al satului, al modului lor de viață și al prosperității sale continue. Cel mai important, îi insuflaseră faptul că țara lor trebuia să fie păstrată în siguranță. Max va face ceea ce făcuseră numeroși strămoși înaintea lui, inclusiv tatăl său, care luptase în ultimul război. Acum, Otto Albrecht, marele proprietar de pământ, nu zicea nimic, în timp ce Elsa puse pur și simplu o mână pe umărul fiului ei. Apoi se întinse și-l pupă pe obrazul tânăr și neted.

Când Max veni să-și ia rămas-bun oficial de la Isabelle, o făcu rapid. O surprinsese după micul-dejun pe scări mai devreme în acea dimineață – se îmbrățișaseră atunci. Isabelle nu dormise în noaptea precedentă, și totuși, când se uitase în oglindă după ce își luase rămas-bun de la Max, ochii îi erau mari, în stare de alertă.

El se aplecă și o sărută pe obraz. Ea simți mirosul familiar al loțiunii după bărbierit, îl ținu cât de aproape putea și închise ochii.

– Sper să nu dureze prea mult, draga mea fată, zisese el.

Isabelle îi luă mâna în mâna ei și-și trecu degetele peste palma lui caldă pentru ultima oară înainte de a pleca. Încuviință din cap. Nu-și găsea cuvintele. De ce îi era atât de greu să se despartă de el? Nu avea nici un răspuns rațional la această întrebare, nici la întrebarea de ce îl iubea, ce naiba avea să se întâmple în continuare, sau când avea să-l revadă.

Berlin, 2010

Wil opri mașina la hotelul Annei. Drumul de întoarcere de la Schloss Siegel trecuse repede. Anna ținea bine cutiuța de bijuterii. Wil întreținuse o conversație lejeră, dar tot ceea ce nu fusese spus atârnase între ei ca becul mort de la intrarea principală din castel. Aprinderea lui ar fi luminat totul – ar fi scos la iveală toate fisurile din conversațiile lor, ar fi arătat toată murdăria neșlefuită, ar fi evidențiat lucrurile care păreau să treneze de fiecare dată când se întâlneau.

Oamenii intrau și ieșeau pe ușile rotative de sticlă, cu hărțile în mână. Turiști în Berlin.

– Ai găsit ce căutai, cred, spuse Wil și vocea lui coborî câteva octave în timp ce oprea motorul mașinii. El tăcu preț de o clipă. Anna, știu că voiai să vorbim despre castel. Dar îți sugerez să lași deoparte asta. Întoarce-te la vechea ta viață – uită ce-a fost.

– Nu pot să fac asta.

Nu și-ar fi imaginat niciodată că putea deveni atât de implicată în soarta vechiului castel. În mod normal, era atât de directă – de fapt, oamenii o acuzau că era prea practică. Dacă s-ar fi întors acasă, i-ar fi dat inelul lui Max și ar fi încercat să-și vadă de viață, nu ar fi făcut decât să se mintă pe ea însăși în legătură cu ceea ce conta.

Wil părea să-i zâmbească din priviri.

– Du-te și ai grijă de bunicul tău! Ai o viață în San Francisco – nu o lăsa să se destrame alergând după fantome pe aici. Nu poți schimba nimic în Germania.

Anna întoarse cutia decolorată în mâna ei. Apăsă pe micul buton argintiu care desfăcea închizătoarea, deschizând capacul micuț pentru a descoperi inelul cuibărit în căptușeala de mătase scorojită. Inelul rămăsese surprinzător de bine conservat. Era pătat de vârstă, desigur – dar șaptezeci de ani de întuneric nu-i distruseseră frumusețea inerentă. Era simbolul unui vis care nu se împlinise niciodată. Dar de ce? Ce se întâmplase? Ce-l împiedicase pe Max să fie cu femeia pe care o iubea, ce-l făcuse să vorbească despre această situație ca despre cel mai mare regret al său, ce-l făcuse să țină secretă aventura timp de șaptezeci de ani? Mâna lui Wil se sprijinea pe volan, dar ochii lui erau ațintiți asupra inelului. Diamantul unic, transparent era încastrat într-o bandă de aur alb, cu modele Art Déco complicate.

– Este ca un basm în sens invers, șopti Anna.

– Este? se auzi o nuanță de îngăduință în vocea lui.

– Povestea lui Max. Fericiți până la adânci bătrâneți nu i-a mers din anumite motive – dar apoi și-a creat propriul „a fost odată ca niciodată" în Lumea Nouă.

Din fericire, Wil nu râse.

– Mai bine aș pleca, spuse Anna, închizând brusc cutia și desfăcându-și centura de siguranță. Mulțumesc, zise ea. Știu cât de mult va aprecia Max acest lucru.

– A fost o plăcere, spuse Wil. Nu este un caz obișnuit. A fost interesant.

Anna se simți dezumflată când Wil îl numi „caz". Dar ignoră acest lucru.

– Vei avea nevoie de o adresă pentru cont.

– Nu fi ridicolă!

Anna se întoarse spre el. Ochii lui se intersectară cu ai ei și el își trecu o mână peste firele de păr nebărbierite.

– Nu pot să-ți cer să faci asta.

El scutură din cap și deschise portiera mașinii.

Dar apoi, ceva în ființa Annei se puse în mișcare. Nu putea să lase lucrurile așa. Trebuia să spună ceva chiar acum.

– Wil, zise ea. Nu pot să mă duc acasă și să las castelul așa cum este. Trebuie să fac ceva. Indiferent ce spui tu.

– E inutil. Nu vei ajunge nicăieri.

– Știu că bunicul tău a încercat și l-a durut foarte tare. Înțeleg asta. Dar mie nu-mi va da pace toată viața.

– O să-ți pierzi timpul.

– Pe când ne întorceam la Berlin, am făcut un plan.

Wil scutură din cap, dar Anna deslușI căldură în expresia lui.

– În primul rând, trebuie să aflu ce s-a întâmplat – de ce sunt lucrurile așa cum sunt la castel și în sat. Apoi va trebui să vorbesc cu noii proprietari, să văd dacă îi pot convinge să facă ceva. Nu încerc să cumpăr castelul. E altceva decât ce a încercat să facă bunicul tău, dar ar fi criminal să îl las să se ruineze.

– Dar tu nici măcar nu ești din Germania. Nu locuiești aici. Cum o să faci asta?

– Sunt pe sfert nemțoaică. Și locul ăsta e în sângele meu.

Wil se sprijini de volan.

– Știu că ai mai auzit asta, dar este imposibil ca un străin să înțeleagă ce s-a întâmplat aici. Este atât de al naibii de complex. Nu poți să vii aici și…

– Cineva trebuie să încerce!

– Implicarea ta va fi văzută ca o interferență. Altcineva deține castelul acum. Nu mai e în mâinile tale. Îmi pare rău că sunt brutal. Trebuie să mergi mai departe. Lasă lucrurile așa cum sunt. Dă-i pace.

– Cum m-aș simți dacă nici măcar nu aș încerca?

O expresie ironică se așternu pe fața lui Wil.

– Ești sigură că nu ești o avocată sub acoperire, Anna? Știi, totul stă în a alege. Poți să mori pentru un proiect despre care știi în adâncul sufletului tău că nu va face decât să te distrugă. Cum am spus…

– După cum spui, e o alegere. Și doar eu o pot face. Wil ridică o sprânceană. În primul rând, aș vrea să mai fac câteva… cercetări. Te deranjează dacă iau legătura cu tine în caz că am nevoie de ajutor?

Wil se sprijini cu spatele de spătar.

– Te-am avertizat.

Anna simți o tresărire de iritare, dar avea nevoie de Wil dacă voia să vorbească vreodată cu cei care dețineau castelul.

– Nu are rost să începi cu o cercetare a titlului de proprietate, zise Wil, părând aproape vesel. Castelul este pe numele unui trust și acest nume nu înseamnă nimic. Nu-ți va spune nimic. În caz că te întrebai.

– Înțeleg.

Anna putea înțelege că Wil nu avea de gând să stea deoparte să privească cum o altă persoană își petrece ani la rând făcând ceea ce făcuse bunicul său. Pe de altă parte, dacă îl putea aduce pe Wil de partea ei, i-ar fi putut fi de un real ajutor. El era exact persoana de care avea nevoie – vorbea germana, cunoștea zona, cunoștea istoria familiei ei, îl reprezenta pe noul proprietar.

Anna puse o mână pe mânerul ușii.

– Anna, începu Wil.

– Mulțumesc foarte mult pentru ajutorul tău de astăzi, recurse ea la politețe. Sunt foarte recunoscătoare, zise și întinse mâna ca să i-o strângă.

Wil părea că-și înăbușă un zâmbet.

– A fost o plăcere, spuse el. Nici o problemă. Ai grijă de tine. Bucură-te de San Francisco.

Anna încuviință din cap și coborî din mașină.

Primul lucru pe care îl făcu odată ce se întoarse la hotel fu să ia telefonul și să-l sune pe Max. Se lăsă pe spate pe pat în timp ce aștepta să i se facă legătura, privind pe fereastră la clădirea de vizavi de hotelul ei – încă un nou bloc de birouri în vechiul Est.

– O, fata mea dragă, spuse Max când Anna îi spuse că găsise inelul.

Ea sări peste detalii, povestindu-i doar cum se simțise când se aflase în vechiul său dormitor, cum priveliștea asupra lacului era probabil la fel ca întotdeauna.

– Mulțumesc, spuse el. Sincer. Nu ai nici cea mai mică idee. Doar să văd inelul din nou…

Totuși, în vocea lui era o oboseală care o îngrijora pe Anna. Hotărî să nu-l deranjeze chiar atunci cu planul ei de a afla mai multe despre castel.

– Bunicule, zise Anna când simți că Max devenise cu adevărat obosit. Te-ai supăra dacă aș mai sta puțin aici, în Germania?

Max râse pe înfundate.

– Aș fi încântat dacă ai face-o. Mi-ar plăcea să te bucuri de o mică pauză de la muncă.

– Mulțumesc! Voi încerca să nu stau prea mult.

– Sunt îngrijit perfect, continuă Max, de parcă ar fi văzut firele învârtindu-se pe bobinele lor în mintea Annei. Acum este momentul perfect să iei o pauză. Ai avut grijă de mine ani la rând. Sunt în spital. Perfect îngrijit. Înconjurat de asistente încântătoare.

Avea dreptate. Anna putea zbura repede acasă dacă era nevoie. Iar investigațiile ei nu se refereau doar la trecut. Aveau de-a face cu viitorul, patrimoniul, cu frumusețea și, cel mai important, cu oamenii. Voia să vadă dacă se putea face ceva pentru a trezi din nou satul Siegel, pentru a-i atrage pe tineri înapoi în localitate. Se afla la doar o oră distanță de unul dintre cele mai aglomerate orașe din Europa. Cu siguranță, se putea face ceva. Dacă ar putea să găsească investitori, oameni care să-i ajute pe noii proprietari…

– Nu-mi spune că ai un proiect, auzi ea vocea lui Max.

Întotdeauna fusese capabil să facă asta, să o citească.

– Nu, nu, răspunse ea, ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre biroul modern și straniu al camerei. Își porni laptopul. Vreau doar să arunc o privire prin preajmă, asta-i tot. Este un loc interesant.

Se lăsă tăcerea. Se îndoia că îl convinsese pe Max.

– Bine, spuse el, în sfârșit. Poate că ai întâlnit pe cineva, dragă…

– Nu fi ridicol, spuse Anna. Deschise motorul de căutare. Sunt perfect fericită așa cum sunt, mulțumesc.

– O, draga mea dragă…

Vocea lui Max se stinse. Chiar părea obosit. Făcuse bine să nu-l deranjeze încă cu planurile ei.

Avea să facă tot ce putea pe cont propriu. Abia când va avea o speranță reală îl va implica pe Max.

CAPITOLUL 10

Paris, 1936

Parisul oferea mereu amuzament. Distracția din acea seară avea loc într-un cadru privat, în casa Elsei Maxwell, o editorialistă americană de tabloid, care organiza regulat petreceri pentru oaspeții ei. Isabelle își puse mănușile lungi și își netezi rochia mătăsoasă de seară, convingându-se pentru a mia oară că totul era în regulă. Mânecile evantai plutiră în spatele ei când se îndreptă spre salon.

Marthe reușise să facă asta. Născocind. Prefăcându-se. Și Isabelle putea. Era destul de ușor să fii un automat.

Discută cu oamenii de la bal ca și cum în sufletul ei nu ar fi existat nici o durere. Ascundea ceea ce simțea în inima ei cu finețea unui expert versat. Nimeni de la petrecere nu avea habar că nu mai știa nimic de Max de luni întregi. Poză pentru Man Ray cu Virginia, în timp ce reporterii de la *Excelsior Modes* și *Harper's Bazaar* se învârteau prin sală ca niște balerine.

Ultimele câteva luni o învățaseră că dragostea era o sabie cu două tăișuri. Când seara se încheie în cele din urmă, Isabelle discută cu Virginia în mașină ca și cum ar fi fost orice altă tânără lipsită de griji, aflată în Paris. Dansase cu mai mulți tineri; se prefăcuse că era interesată de discuțiile lor, în timp ce nu spunea aproape nimic.

Întoarsă în apartament, îi ură noapte bună lui Marthe, care stătuse până târziu ca să o aștepte, și apoi se duse la culcare cu un sentiment de ușurare. Virginia era deja cufundată într-unul dintre romanele ei americane.

Isabelle se duse să ia o carte, orice lucru care să-i permită evadarea. Dar când văzu plicul care fusese așezat lângă patul ei, inima îi tresări. Scrisul de mână era al lui Max. Scrisoarea avea ștampila poștală din Berlin.

Berlin, 2010

Anna se plimbă ore în șir prin Berlin în dimineața de după discuția cu Max. La fiecare colț, pe fiecare stradă, rămăseseră vestigiile sinistre ale epocilor trecute – Punctul de control Charlie[6], Poarta Brandenburg, rămășițele bombardate ale bisericii memoriale Frederick Wilhelm, vechile locuri unde naziștii deținuseră puterea. Până acum, Anna nu își dăduse seama că istoria acestei țări făcea atât de mult parte din ea. De parcă în ea se deschisese ceva ce nu știa că posedă – un izvor de sentimente, de mișcare. Un apartament abandonat din Paris declanșase totul. Cum ar fi dacă n-ar fi fost găsit niciodată?

Hoinări prin Potsdamer Platz înfășurată strâns în haină, oprindu-se la o cafenea din piață pentru a-și cumpăra o cafea într-un pahar de hârtie. Se uită la fragmentele expuse ale vechiului zid, încercând să nu-și imagineze cum Max și familia sa fugeau

din Siegel, mascându-și frica aceea care trebuie să-i fi zguduit până în măduva oaselor.

Iar Max nu-și dăduse niciodată masca jos. Dar de ce?

Deși voia să afle mai multe despre plecarea bruscă a familiei din Siegel, despre ce se întâmplase cu celelalte rude ale lui Max și despre această mare dragoste pe care el o lăsase în urmă la Paris, Anna știa că trebuia să se concentreze și asupra prezentului. Oamenii sufereau din cauza satului abandonat – și ea nu putea face nimic în legătură cu trecutul.

Era greu de imaginat că sătenii aveau să se deschidă față de ea. Nu păreau încântați să vadă vreun membru al familiei Albrecht din nou printre ei. Existau pe undeva arhivele familiei? Anna știa că nu putea face asta singură, dar problema era că toate drumurile duceau înapoi la Wil. El era singura persoană care o putea ajuta. Și era singura persoană căreia nu voia să-i ceară ajutorul.

Făcu o pauză, aruncându-și paharul de cafea gol în coșul de gunoi. Pe drum spre hotel, îi sună telefonul.

Interlocutorul american părea în același timp uimitor de aproape și la kilometri distanță. Suna de la spitalul din San Francisco.

Vocea nu se strădui să vorbească pe ocolite. Max era mort.

Anna se opri pe trotuar.

Oamenii treceau pe lângă ea. Se afla lângă memorialul evreiesc. Cu coada ochiului vedea cum oamenii se mișcau ca niște figuri obscure printre sculpturi – unele dintre cele mai emoționante omagii aduse morților pe care le văzuse vreodată. Vocile copiilor care strigau și se jucau în memorial răsunau în aerul berlinez – viitorul dansând pe umbrele trecutului.

Vocea fără chip de la telefon îi spuse că Max murise liniștit. Își luase micul-dejun, iar apoi, când asistentele se întorseseră să îi ia tava, era dus. În ultimele sale ore păruse calm, chiar mulțumit. Anna pipăi după cutia mică și decolorată care se afla în siguranță în buzunarul ei.

Degetele ei apucară catifeaua veche, frecând materialul ca și cum ar fi conținut un fel de răspuns. Îi mulțumi asistentei, închise telefonul și se așeză pe o bancă.

Când telefonul sună din nou, răspunse la primul apel și imediat își dori să nu o fi făcut. Însă persoana de la capătul firului era Wil.

– Anna.

Vocea lui era directă.

Mâna Annei păru să capete o voință proprie, tremurând necontrolat și ea nu reușea să o oprească.

– Anna? Vocea lui Wil era ascuțită la telefon. E proastă linia?

– Nu, spuse ea.

Simțea cum se îneacă. Inspiră.

– Mă gândeam…

– Mm, zise ea cu un mormăit, dar încuviință din cap.

– Nu vreau să văd pe altcineva rănit de istoria noastră. Nu pe tine, spuse Wil.

Anna auzi sunetul revelator al unor pași pe o podea tare. Și-l imagină plimbându-se prin birou. O altă imagine îi veni în minte – corpul lui Max acoperit, trimis la morgă. Anna închise ochii.

– Are sens ce-ți spun? întrebă Wil.

Anna respiră, cu greu.

Mai mulți pași.

– Dar sunt și foarte bucuros să aud ce ai de spus. Ți-ar fi de ajutor?

– Nu știu ce să spun acum, zise Anna ridicându-se în picioare, apoi prăbușindu-se din nou pe bancă.

– Uite, spuse Wil, apoi, după o pauză, adăugă: Ce-ai zice să vin să te iau de la hotel la opt? Dacă ai de gând să faci asta, și bănuiesc că da, atunci…

– A murit Max, zise Anna. Trebuia să se ridice în picioare. Trebuia să se miște. Așa că începu să meargă. Mersul era bun. M-au sunat de la spital acum un minut.

– Unde ești?

Vocea lui Wil părea brusc apropiată, urgentă.

– Poarta Brandenburg, îngăimă ea, uitându-se în sus. Dar eu sunt bine. Cred că ai o grămadă de treabă de recuperat.

– Stai acolo, spuse el. Nu te mișca.

– Nu e nevoie. Cred că ești ocupat.

– Poate aștepta. Ies din clădire acum.

Se auzi sunetul unei uși care se închidea.

– Pot să mă întorc la hotel.

Ar fi trebuit să fie cu Max când murise. Fusese singur. Ce îngrozitor!

Vocea lui Wil era echilibrată.

– Trebuie să te urcăm într-un zbor spre casă. Sunt pe drum. Voi fi acolo cât de repede pot. Și nu închide.

Anna se uită la telefon ca și cum ar fi căpătat viață proprie.

O familie tânără apăru la baza Porții Brandenburg. Femeia avea un ghid în mână, iar cei doi copii ai ei o ascultau, arătând cu degetul și punând întrebări. Amândoi purtau pălării portocalii. Era și un tată. Cu toții păreau… fericiți. Funcționali. Era real? Avea cineva o astfel de viață? Probabil că da. Dar ea ar fi schimbat ceva la a ei?

Imagini cu Max îi veneau în minte. Nu ar fi schimbat pentru nimic în lume ceea ce însemnase el pentru ea – îi fusese atât tată, cât și mamă de la vârsta de doisprezece ani.

Wil se îndrepta spre ea. Purta un pardesiu închis la culoare. Părea serios.

– Haide. Cred că ți-e frig. Hai să te punem în mișcare.

– În regulă.

Anna încuviință din cap, lăsându-l pe Wil să-i ia brațul.

– Să mergem, spuse el.

Da, se gândi Anna. Încotro acum?

Wil o călăuzi spre frumosul Tiergarten, cel mai cunoscut parc din Berlin. Când trecură pe lângă bănci izolate, ascunse de alei printre copaci și flori de început de primăvară, Anna nu știa dacă voia să se așeze, să continue să meargă, să se prăbușească, să fie stoică sau pur și simplu să privească în gol. Nu-i stătea deloc în fire – ea avea întotdeauna un plan; un control total asupra a tot ceea ce-i ieșea în cale.

Dacă nu ar fi fost abilitatea lui Wil de a întreține conversația atunci când voia să vorbească și de a tăcea atunci când totul era prea mult, nu știa cum ar fi rezistat.

– Există o cafenea cu vedere spre lac, dacă vrei să te așezi, spuse el, după aproximativ o jumătate de oră. Poate că ți-ar prinde bine o cafea?

– O cafea ar fi bună, mulțumesc.

Anna simți cum i se formează un zâmbet fantomatic pe buze, în ciuda a tot ce se întâmpla. Parcul era liniștitor. Era locul perfect pentru a fi în acel moment. Istoria locului părea să o înfășoare într-un fel de îmbrățișare protectoare. Aceasta era casa

lui Max. Cadoul de despărțire pe care i-l făcuse fusese de a-i reda legătura cu trecutul lui – și, prin aceasta, cu al ei. El îi dăduse un indiciu despre ceea ce trebuia să știe, iar acum îi era clar că trebuia să știe totul.

Reuși să mănânce o parte din prăjitura comandată de Wil pentru ea. După aceea, izbuti să se întoarcă pe jos la hotel și să-și facă bagajele, în timp ce Wil îi făcea rezervarea pentru un zbor spre casă. Abia după ce se văzu în avion, după ce acceptă oferta lui Wil de a o duce cu mașina la aeroport, după ce îi strânse mâna și își luă rămas-bun, se așeză pe spate, închise ochii și lăsă ca efectul complet a ceea ce se întâmplase să o cuprindă.

Trei zile mai târziu, Anna se afla la mormântul lui Max din San Francisco. O mare de oameni înconjurau sicriul, și totuși, cumva, Anna se simțea învăluită în propria durere – în siguranță cumva, ferm convinsă că Max va fi mereu cu ea, indiferent de ce s-ar întâmpla. Tatăl ei, Peter, stătea lângă ea. Noua lui familie – trei copii și o soție tânără – îi distrăgea atenția.

Și mai erau și florile. Casa Annei era plină de ele. Max fusese foarte apreciat. Avusese o viață lungă, iar oamenii voiau să-i aducă un omagiu. Dar nici unul dintre ei nu-l cunoștea cu adevărat. Nimeni nu știa nimic despre trecutul lui, cu excepția Annei. Cumva, ea voia să protejeze asta, nu pentru ea, ci pentru el.

După ce fu citită ultima slujbă, iar cei mai apropiați de Max așezară câte un trandafir pe sicriul lui, mulți dintre invitați se întoarseră în casa ei.

Oamenii stăteau de vorbă, râdeau chiar, în timp ce Anna se mișca cu încetinitorul, ajutându-și personalul de la cafeneaua italiană să-i servească pe oaspeți. Deși vorbea cu diverși oameni care îl cunoscuseră pe Max, nu făcea decât să pretindă că totul era în regulă. Se simțea departe de toate, de parcă ar fi vorbit despre altcineva, nu despre Max pe care îl cunoștea.

Și continuă să se gândească la Schloss Siegel. Trebuia să facă ceva. Nu putea să-l lase uitării. Știa că Max nu ar fi vrut să fie lăsat așa cum era. Era clar acum – descoperirea apartamentului din Paris reînviase toate visurile lui spulberate, date la o parte timp de decenii. Părea atât de concentrat pe găsirea inelului său chiar înainte de a muri, iar Anna bănuia că acesta era doar primul pas dintr-o călătorie mai lungă pe care el dorise să o facă. Așa că acum munca ei la Schloss Siegel era pentru el. Depindea de ea să continue călătoria pentru Max.

Odată ce oaspeții plecară, Anna decise că era timpul pentru o odihnă binemeritată. Îndreptându-se pe hol spre dormitorul ei, găsi o femeie care stătea acolo.

Stătea cu spatele la ea, însă văzu ce ținea în mână: fotografia preferată a Annei cu Max. Femeia rămase nemișcată. Era puțin mai scundă decât Anna. Părul îi era prins într-un nod franțuzesc îngrijit și purta un costum bleumarin cu o eșarfă de mătase verde în jurul gâtului. Când se întoarse, i se tăie răsuflarea, deși nu înțelegea de ce.

– Bună ziua, salută femeia. Era un lucru perfect rezonabil de spus. M-ai prins.

Femeia trebuia să fi avut în jur de șaizeci de ani. Avea ochii albaștri, iar câteva șuvițe rătăcite din părul ei încă blond îi încadrau fața. Anna nu o observase mai devreme în cursul zilei, și nici la înmormântare. Dar atunci fuseseră peste trei sute de oameni la slujbă, iar o sută se înghesuiseră în casă, așa că nu era deloc o surpriză.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

Femeia puse fotografia înapoi pe masa din hol. Trosnetul ramei pe lemn părea să puncteze mișcările precise ale femeii mai în vârstă. Nu era prima dată în acea zi când Anna își dorea ca Max să fie prin preajmă.

Femeia își trecu o mână prin păr.

– OK, zise ea. Foarte bine.

Anna simți o tresărire de șoc care o străbătu. Accentul. German.

– Wil Jager mi-a spus că Max a murit, grăi femeia.

– Wil?

Anna știa că vocea ei suna ciudat.

– Mi-a spus despre interesul tău pentru…

– Schloss Siegel.

O anumită certitudine i se instală în minte.

– Corect, zise femeia cu accentul ei clar.

Anna încuviință din cap. Mintea îi gonea. Îi era greu să o facă să se oprească.

– Numele meu este Ingrid Hermann.

Femeia îi întinse o mână cu manichiură perfectă. Degetele îi erau acoperite cu inele serioase.

Anna întinse în schimb propriile degete goale.

– Anna Young, spuse ea.

– Știu.

– Îți pot oferi o ceașcă de cafea? întrebă Anna.

Ingrid clătină din cap.

– Am băut deja cafeaua ta excelentă, zise ea. Am doar un singur lucru pe care vreau să ți-l spun. Apoi voi pleca.

– Vino în sufragerie, a spus Anna, ieșind din hol, sperând că Ingrid o va urma.

Ingrid strânse bine în mâini geanta mică din piele lăcuită și rămase acolo unde era.

– Trebuie să plec, zise Ingrid din spatele Annei. Dar am un motiv pentru care sunt aici. Sunt verișoara ta. Dar asta nu este tot. Sunt și proprietara castelului Siegel. Te rog să nu te mai duci acolo.

Anna se întoarse. Femeia care stătea în holul ei se uita fix la ea. Ochii ei nu erau calzi.

În mod cu totul neobișnuit, Anna rămase fără cuvinte.

---

[6] Cel mai cunoscut punct de frontieră între Berlinul de Est și Berlinul de Vest in timpul Războiului Rece, unde tancurile sovietice și cele americane s-au aflat față in față în punctul culminant al crizei Berlinului (n.red.)

CAPITOLUL 11

Paris, 1936

Marthe păşea prin dormitorul ei – însă încet. O deranjau genunchii, iar în ultimele luni începuse să folosească un baston. Deşi declinul lui Marthe era îngrijorător, în momentul acela Isabelle se simţea mai îngrijorată de felul în care agita bastonul în aer ca o baghetă de dirijor.

– Acest lucru, spunea Marthe, este ceea ce mă deranjează, Isabelle. Ai ocazia să fii scoasă în oraş de un tânăr decent şi totuşi stai aici, cu capul în nori în cea mai mare parte a timpului, gândindu-te la cine ştie ce. Acest domn frumos apare chiar la *uşa* noastră pentru a-şi mărturisi sentimentele – exact genul de deschidere romantică pe care credeam că ţi-ai dorit-o întotdeauna – şi tu îl refuzi! Nu înţeleg.

Isabelle se cufundă în patul cu baldachin al lui Marthe. Apucă una dintre pernele de un roşu intens şi o strânse la piept. Se holba la portretul lui Marthe de pe peretele de vizavi de pat. Cu siguranţă că, în tinereţe, Marthe înţelesese cât de important era să faci propriile alegeri. Atunci de ce o intimida acum?

Ultimul lucru pe care Isabelle dorea să-l facă era să iasă cu tânărul insipid de care Marthe părea atât de interesată. Era doar un alt şmecher – incapabil de conversaţii interesante, fără abilitatea de a vedea ceva în ea dincolo de felul în care arăta.

Isabelle ştia exact ce-şi dorea: o familie, dragoste şi stabilitate. Însă nu cu cineva de care nu-i păsa câtuşi de puţin. Trecuse peste asta. Cunoscuse ceva mai bun.

– Nu te înţeleg, continuă Marthe. Virginia iese chiar în acest moment cu un tânăr fermecător.

– Nu-i pasă de asta, răspunse Isabelle. Nu face decât să-l ducă cu zăhărelul.

– Poate că aşa e, zise Marthe ducându-şi mâna la frunte. Dar n-ai putea să faci şi tu la fel? N-ar fi mai bine decât să stai aici abătută? S-ar putea să ai o surpriză. Nu îţi sugerez să te îndrăgosteşti. Dar îţi sugerez să încerci să te bucuri cum trebuie, în loc să te prefaci că o faci – văd că nu eşti fericită. Trebuie să ai o viaţă. Ţine tu frâiele, Isabelle.

– Nu sunt abătută, începu Isabelle.

Nu-i vorbise lui Marthe despre amploarea sentimentelor ei pentru Max. O parte din ea se temea că, dacă ar fi făcut-o, Marthe s-ar îngrijora că Isabelle se putea muta în Germania – ceea ce ar fi făcut ca Marthe să nu o mai vadă pe Isabelle. Poate chiar niciodată. Marthe îşi spusese clar părerea despre ocuparea Renaniei de către Hitler şi despre faptul că Franţa nu intra în luptă.

Tot aşa, Isabelle amânase să le spună lui Max şi familiei lui despre trecutul lui Marthe şi despre cine era ea cu adevărat.

Jongla cu două vieţi separate, iar eventuala lor ciocnire putea să-i distrugă şansele de a fi acceptată de familia Albrecht sau să o lase pe Marthe singură la bătrâneţe. Cât

timp mai putea să-i țină despărțiți pe cei doi oameni pe care îi iubea cel mai mult pe lume?

Isabelle avea telegrama lui Max ascunsă în buzunarul rochiei.

Marthe se opri în pragul ușii. Isabelle întâlni privirea dură a bunicii sale cu un zâmbet ezitant. Marthe ridică din nou bastonul, scutură din cap și ieși.

– Camille! o auzi Isabelle pe bunica ei strigând. Pentru numele lui Dumnezeu, e timpul pentru prânz.

Câteva ore mai târziu, Isabelle păși în grădina hotelului Ritz. Își schimbase ținuta de mai multe ori înainte de a se decide în cele din urmă pentru o rochie de casă, albastru pal care, potrivit lui Camille, îi scotea în evidență culoarea pielii măslinii. Isabelle își imaginase acest moment de nenumărate ori. Era pe cale să-l vadă pe Max. Acesta venise la Paris în timpul permisiei lui de două zile pentru a o vedea. Ceva nu părea tocmai în regulă, oare de ce?

Un ospătar o conduse la un scaun de răchită. Plantele de pe piedestaluri își disputau poziția cu statuile presărate prin grădini. Ospătarii se strecurau prin ușile franțuzești care se deschideau spre peisajul superb.

– Te potrivești perfect în acest mediu, se auzi vocea lui Max din spatele scaunului ei.

Își așeză o clipă mâna pe umărul ei, iar ea își duse mâna să se odihnească într-a lui înainte ca el să se așeze. Dar când luă loc, se uită în jur ca o pisică nervoasă.

– Nu cred că o să ne atace cineva aici, râse Isabelle.

– Trebuie să-ți spun ceva, zise el. O să… călătoresc o bună bucată de timp și s-ar putea să nu te pot contacta prea mult, dacă nu chiar deloc, pentru o vreme.

Isabelle sorbi din cafeaua ei și privi prăjiturile aranjate pe masa dintre ei. Dintr-odată, simți că nu putea mânca nimic.

– Și am ceva de rezolvat în după-amiaza asta, aici, la Paris, spuse el, privind în continuare în jur, dar cu o mână odihnindu-se în mâna ei.

– Ai lucruri de care să te ocupi la Paris? aproape că Isabelle șopti cuvintele.

El încuviință din cap și, din nou, se uită prin încăpere.

Isabelle aproape că făcu același lucru, pentru că inima îi bătea cu putere în piept. Afaceri cu naziști? În Paris? Isabelle știa suficient de multe ca să-și dea seama că nu vorbea despre cumpărarea de bijuterii de la Van Cleef & Arpels pentru mama lui.

Isabelle știa că Hitler își exprimase dorința unei prietenii cu Franța – dar agitația lui Max o îngrijora mai mult decât voia să recunoască. Putea să aibă cu totul altceva în minte – familia lui, sătenii. Ar fi putut să nu fie nazismul. Isabelle nu avea de gând să intre în panică, indiferent de cât de bine îl cunoștea, indiferent de cât de mult îi păsa.

– Ne întâlnim diseară, să zicem la nouă? întrebă brusc Max. Ce zici de La Coupole? Poți să iei un taxi și să te întâlnești cu mine? S-ar putea să fiu ocupat până atunci.

– Bineînțeles că pot, spuse Isabelle. Să o aduc pe Virginia?

– Normal.

Se ridică în picioare, o așteptă, dar ochii lui rătăceau spre ieșire.

– Bine, spuse Isabelle, punându-și mănușile albe și ajustându-și pălăria.

Max părea nerăbdător să plece. Așteptă ca ea să iasă prima, dar, când îl privi pe furiș, ochii lui cercetau din nou încăperea.

La Coupole nu fu de ajutor. Virginia adusese cu ea un grup de prieteni și, cum seara era caldă, rămaseră cu toții afară, pe terasa aglomerată. Din când în când, câte

un cuplu de la masa lor se ridica pentru a merge să danseze înăuntru.

– Nu-i așa că e fabulos? spuse Isabelle. Ador Parisul în timpul verii.

Ea încercă să-i atragă atenția lui Max.

– Fabulos.

Max părea fascinat de orice, mai puțin de ea. Mâna lui încă se odihnea în mâna ei, dar părea atât de distrat încât Isabelle nu știa ce să creadă.

– Max..., începu ea, ținându-și vocea joasă.

Virginia era departe de ea – stătea de vorbă cu un tânăr francez pe care îl cunoscuse mai devreme în cursul zilei.

– Nu-ți face griji, te rog, zise Max, dar nu o privi în ochi.

Virginia se ivi atunci la masă. Avea fața roșie când luă loc și-și făcea vânt cu un șervet.

– O, e pur și simplu superb acolo. Atât de distractiv. O apucă de braț pe Isabelle. Trebuie să vii să dansezi.

– Max..., începu Isabelle, cu capul într-o parte. Ai de gând să mă inviți la dans sau va trebui să te invit eu pe tine?

– Mergi și dansează cu Virginia, dragă, zise el. Eu o să rămân aici.

Virginia se ridică rapid, o luă de braț pe Isabelle, trăgând-o spre scara albă, curbată, dincolo de mulțime. Fumul de țigară plutea în aer, aruncând o ceață peste tot locul. Isabelle se opri în vârful scărilor, luă loc pe balcon și aruncă o privire prin încăpere. La Coupole era un loc de neratat în orice seară petrecută la Paris. Toți cei care erau cineva se aflau aici. Max nu avea cum să se plictisească de acest loc. Și nu părea cu totul rece cu ea, ci doar distrat. Ce naiba însemna asta? Virginia o trase pe Isabelle spre ringul de dans de la etajul de sus și începu să se miște în ritm de *shimmy*. Începea să gândească ca o tânără aflată în panică. Nu voia să-i analizeze prea mult comportamentul și să se gândească la ce era mai rău. Formația era formată numai din femei. Isabelle se concentră pe dans.

– Cine are nevoie de bărbați? strigă Virginia în urechea lui Isabelle.

În ciuda a tot ce se întâmpla, Isabelle zâmbi. Întotdeauna se putea baza că Virginia va spune lucrurilor pe nume. Ea nu s-ar gândi la politică, nici măcar pentru câteva minute. În schimb, începu să se miște pe sunetele vesele de jazz.

Max se ridică în picioare când ele se întoarseră la masă.

– Trebuie să plec, o informă el, vorbind aproape de urechea lui Isabelle.

Ea simți un mic junghi în stomac.

– Atât de repede? întrebă ea, privindu-l drept în ochi.

– Îmi pare rău, spuse el. Nu are rost să te tulbur cu asta.

Își ținea o mână în jurul taliei ei și, în timp ce se apleca, buzele lui îi atinseră preț de o clipă fruntea. Apoi se trase înapoi.

– La revedere, zise el.

Tonul lui era încă ciudat. Îi făcu semn din cap și plecă.

– E totul în regulă? întrebă Virginia care se ivise lângă ea în momentul în care Max plecă.

Isabelle îl urmări cu privirea. Nu spusese nimic despre o revedere.

– Să știi, nu sunt sigură că e în regulă, spuse ea. Nu știu.

– O, dragă. Virginia o luă pe Isabella de braț. Pentru numele lui Dumnezeu, vino și dansează din nou. Nu-ți face deloc bine.

Dar Isabelle refuză cu un semn din cap și luă loc. Unde se ducea Max? Ce făcea? Îi spusese vreo vorbă bună toată ziua? Voia să ignore ce ar fi putut să însemne asta?

Sau nu?

Cântecele neîncetate, zgomotul și fumul se amestecau într-o ceață de sunet, miros și lumină. Dar Isabelle nu voia să se ridice și să danseze din nou. Fu copleșită de confuzie și se simți dintr-odată naivă și nelalocul ei, încercând să îndepărteze sentimentul că avea de-a face cu o forță mult mai mare decât tot ceea ce putea controla. Spera doar că forța aceea nu-l controla pe Max.

San Francisco, 2010

Anna stătea în apartamentul lui Max, care fusese golit. Împachetase totul în ultima lună, iar casa lui era pe cale să fie vândută. Mobila fusese scoasă la licitație, dar ea păstrase tot ce era prețios și voia să salveze. Nu mai rămăsese nimic din trecutul lui Max. Nici unul dintre indiciile pe care ea era atât de disperată să le găsească – despre relația lui cu proprietarul apartamentului abandonat din Paris sau despre ce se întâmplase cu restul familiei lui.

După ce Ingrid plecase – în grabă, imediat după ce-și făcuse anunțul dramatic –, Anna se simțise dezorientată. Ingrid se afla în San Francisco doar pentru afaceri. Nu voia să mai discute. Spusese de mai multe ori că tot ceea ce dorea era ca Anna să se țină la distanță de castel. Trecutul era trecut. Ingrid avea totul sub control.

Ei bine, nu, cu siguranță nu.

În primele zile după înmormântare, Anna fusese ca un zombi, incapabilă să doarmă suficient, epuizată, fără să vrea să mănânce, forțându-se să înghită ceva. Se dusese la serviciu, dar nu reușea să se concentreze pe nimic. În timpul liber, se ocupa de afacerile lui Max, însă funcționa pe pilot automat.

Iar acum, nu mai avea altă soluție decât să se întoarcă la vechea ei viață și să se apuce pur și simplu de treabă. Acesta ar fi fost lucrul cel mai rațional pe care putea să-l facă.

Încercă să meargă la muncă așa cum obișnuia să o facă întotdeauna și să se întoarcă seara acasă – deși golul care exista acolo unde obișnuia să-l viziteze pe Max în fiecare seară se profila tot mai mare pe zi ce trecea. Nu-și dăduse seama ce ancoră fuseseră vizitele ei la el. Crezuse că vizitele erau de dragul lui, dar acum își dădea seama că se dusese cu adevărat pentru binele ei. Acum, faptul că se întorcea singură într-o casă tăcută o făcea să se gândească imediat la Germania.

Așa că încercă să-și găsească o ocupație seara – să facă ordine, să rearanjeze lucrurile, să meargă la film cu prietenele ei. Într-o seară, Cass organiză o petrecere – cu o adevărată flotă de bărbați eligibili. Dar nimic nu mergea. Anna era pur și simplu distrasă și debusolată. Încerca să se relaxeze, dar ori de câte ori stătea la duș, se întindea în pat, deschidea televizorul sau deschidea o carte, era pierdută.

Era ca și cum ar fi fost bântuită. Castelul, trecutul lui Max, familia ei – îndrăznea să recunoască, Wil – toate se învârteau în capul ei.

Viața ei era aici, în San Francisco. Era ridicol să se gândească la Wil. Îl întâlnise doar de câteva ori. De ce i se tot îndrepta către el mintea? Trebuia să fie îndurerată! Trebuia să fie vorba doar despre Max, nu despre Wil. Ce era în neregulă cu ea?

În capul ei, Germania era ca un joc de pinball. Era evident că ar fi trebuit să-l sune pe Wil și să-i spună că o întâlnise pe Ingrid. Nu putea pur și simplu să lase totul baltă. Indiferent ce ar fi spus Ingrid. Indiferent cât de improbabil era ca Wil să o ajute. Chiar dacă Max nu mai era.

Wil avea să-i fie loial clientului său, bineînțeles. Dar totuși, mintea nu-i dădea pace.

Aprinse lampa de lângă pat și își luă telefonul. Se uită la el, se întrebă dacă nu cumva înnebunea de tot și se hotărî să dea telefonul. Era ora unsprezece dimineața în Berlin.

Wil răspunse la primul apel.

– Anna, zise el. Cum de ești trează?

– Bună ziua.

– Bună. Sper că ești bine.

Anna devenise expertă să răspundă la această replică. Se ridică și se plimbă pe hol.

– O, știi tu. Totul s-a terminat.

– Da, dar tu ce mai faci?

– Bine.

Anna luă în mână fotografia lui Max. Proastă mișcare. Se încruntă și se îndreptă spre bucătărie.

– Ia-o ușor pentru o vreme.

Părea amabil. Anna se săturase de amabilitate. Oftă.

– Pari oarecum… începu el.

– Bine. Nu, sunt bine.

Merse către frigider. Îl deschise. Devenise o chestie de confort. Verifica dacă avea suficientă mâncare în frigider. Întotdeauna o făcea.

– Mmm hmm.

Vorbele lui Wil se încheiară cu o intonație ascendentă și i se păru că era mai apropiat acum, aproape intim.

Anna închise frigiderul și se prăbuși pe un scaun din bucătărie.

– Vezi, am întâlnit-o pe…

– Ingrid? Da.

Se lăsă tăcere.

– Nu ți-am putut spune cine era. Ea trebuia să facă asta.

Părea din nou mai aproape.

Anna se gândi la aspectele practice. Conversația asta o făcea să se simtă ca un camion pe o pistă cu denivelări și nu se simțea bine.

– Poți să-mi spui ceva?

– Înainte să vină să te întâlnească m-a întrebat de ce a trebuit să scot bucăți din pardoseală. Wil făcu o pauză de câteva clipe. Nu puteam să mint. Așa că i-am spus adevărul.

Anna se duse înapoi în patul ei și se așeză, cu picioarele încrucișate.

– Ai idee care sunt planurile ei?

– Pot să-ți spun că are tendința de a cumpăra proprietăți și apoi de a le părăsi. Nu face nimic cu ea. O lasă doar să se prăpădească.

– De ce ar face asta?

– A cumpărat fabrici vechi, proprietăți și sate întregi. Le ia, închide afacerile, examinează clădirile și terenurile. Urmărește cum le crește valoarea, nu cheltuiește nimic pe active și le vinde cu profit după o anumită perioadă – în funcție de investiție.

– Dar de ce ar face asta cu trecutul propriei familii?

– Tu să-mi spui.

Vocea lui Wil suna de parcă ar fi fost pe cale să intre pe ușă.

Anna fu atrasă pe aceeași lungime de undă și abia îndrăzni să observe că îi plăcea.

– Nu e singura întrebare pe care o am.

– Cum am spus, ar fi trebuit să te faci avocat.

Anna simți o urmă de zâmbet pe buze, dar continuă.

– Nu pot să nu mă gândesc la bunicul meu și la această… femeie pe care o iubea la Paris. Cine era? Ar putea fi încă în viață? Și dacă știe ceva? Și mai am și alte întrebări. Se întâlnește Ingrid cu altcineva din familia mea? Pentru că acum Max a plecat, nu mai am pe nimeni în afară de tatăl meu, și el nu e aproape niciodată. Și n-ar trebui să vorbesc cu Ingrid despre castel? Să văd dacă o pot convinge să își schimbe atitudinea față de acest loc special?

– E o listă de întrebări destul de lungă.

Wil părea amuzat. Anna nu simțea decât că o cuprinde ușurarea. Spusese tot ce avea de spus. Ei bine, cea mai mare parte, părea să râdă o voce isteață din capul ei. Îndepărtă gândul. Nu avea nici un rost.

– Cât e ceasul acolo?

– Două dimineața.

– O, Doamne, Anna. Știam eu că e târziu. Ar trebui să dormi puțin. Ți se întâmplă în fiecare noapte? Are cineva grijă de tine?

– Mai e ceva, a continuat ea. Întrebările lui erau prea directe. De ce a tăiat Max legătura cu toate rudele sale? De ce nu a vorbit niciodată despre asta? Ce a mers prost? Pentru că mă întrebam dacă odată ce am ajuns la fondul problemei n-aș putea încerca să vorbesc cu Ingrid – să o fac să înțeleagă perspectiva lui. Dacă ea l-ar înțelege, dacă aș putea afla ce s-a întâmplat, poate ar putea fi dispusă să facă ceva cu Schloss Siegel și cu satul. Odată ce îi voi convinge pe oameni că nu Max nu este vinovatul, poate că toată lumea va putea merge mai departe. Se pare că lucrurile sunt de-a dreptul blocate – ca să nu mai spun că totul pare greșit.

Urmă o nouă tăcere.

– Ascultă, Anna, spuse Wil.

– Sigur.

Anna se ridică din nou în picioare. Poate că și-ar lua ceva cald de băut. El nu râsese și nici nu-i spusese că era nebună. Intră în bucătărie. Când Wil vorbi, se opri brusc.

– N-am vrut să te întrerup cu toate astea pe timpul doliului, dar cred că ar trebui să vorbești cu Ingrid, și repede. El tăcu preț de o clipă. Ar fi mai bine să vii la Berlin ca să faci asta. Să te întâlnești cu ea în persoană. Nu cred că e suficient să vorbiți la telefon. M-aș bucura să vă ajut. Dacă nu te deranjează, am vorbit chiar eu cu Ingrid despre asta. Am întrebat-o dacă va vorbi cu tine când vei fi pregătită. A spus că da, dar a trebuit să o conving. Pot să fiu acolo dacă vrei, sau nu. Depinde de tine.

Anna își trecu o mână prin păr. Dintr-odată, un zâmbet îi înflori pe față. Fusese drăguț din partea lui Wil. Nu fusese nevoit să facă asta. Se purta ca un bun prieten cu ea.

Deci.

Deschise din nou frigiderul cu mâna liberă. Închise din nou ușa. Ieși în camera de zi.

– Dacă nu vii să dai de capătul problemei ăsteia, cred că te va deranja. Trebuie să faci asta, și repede. Vocea lui Wil se domoli. Am impresia că Max a fost neliniștit tot restul vieții lui, pentru că nu a dus lucrurile la capăt, spuse el.

– Da.

– Vrei s-o sun pe Ingrid, să văd când e liberă? După ce știm, putem să-ți rezervăm un zbor spre Berlin. Poți să stai cu ea, să vorbești despre asta cum trebuie și să

găsești o cale de urmat.

Anna încuviință din cap.

– În regulă. Și mulțumesc.

– Cu plăcere.

Altă tăcere. Ar trebui să se întoarcă la muncă.

– Wil? spuse ea.

– Da?

– Nu mă înțelege greșit, dar mă întreb ce te-a făcut să…

De ce se răzgândise?

– Anna. Vocea lui Wil sună hotărâtă de data asta. Îmi pare rău. Sunt în întârziere la o ședință. Trebuie să plec. Făcu o pauză. Ce m-a făcut să mă gândesc la asta e faptul că ceva nu pare a fi în regulă – bunicul iubit și loial pe care îl descrii nu se potrivește cu omul care și-a abandonat întreaga familie. Dacă aș putea ajuta la îndreptarea lucrurilor, atunci ar fi bine. Voi vorbi cu Ingrid. Apoi te voi contacta. Bine?

Anna încuviință din cap.

– În regulă, spuse ea. Și mulțumesc din nou.

Nu-i stătea în fire să se bazeze pe altcineva – îi lipsea siguranța. Oare făcea ce trebuia? De ani de zile își fusese sieși cea mai bună prietenă.

– Anna, îi întrerupse vocea lui Wil șirul gândurilor.

– Da?

– Ar trebui să te culci acum. Ne descurcăm noi.

Anna încuviință din cap.

– Mulțumesc.

Desigur, instinctul ei era să-l respingă pe Wil. Așa cum făcuse întotdeauna cu orice bărbat care fusese vreodată amabil cu ea. De ce se întâmpla asta? Și totuși, iată că el se oferea să o ajute. Nu cerea nimic în schimb. Oftă.

El își luă la revedere și închise telefonul.

Anna se întoarse în pat. Cum nu avea mintea clară, se îndoia că avea să reușească să doarmă. Dar când se trezi cinci ore mai târziu, odihnită după un somn adânc și fără vise, se dădu jos din pat cu mintea mai limpede decât fusese de săptămâni întregi.

CAPITOLUL 12

Trei zile mai târziu, Anna se trezi în hotelul pe care Wil îl alesese pentru ea în vechiul Berlin de Vest. Se părea că era în apropiere de locuința lui. Hanul mic, exclusivist, era infinit mai fermecător decât ultimul loc în care fusese cazată în oraș. Anna se întinse, lăsându-și ochii să cerceteze camera atrăgătoare. Un candelabru excentric atârna deasupra patului de alamă cu aspect retro, iar baia era plină de răsfăț; o cadă cu picioare în formă de gheare era așezată pe o mare de marmură. Într-un colț al camerei, își așezase hainele pe care le purtase în timpul zborului lung din ziua precedentă, pe un scaun Ludovic al XV-lea cu pete de leopard.

Wil urma să se întâlnească cu ea la micul-dejun la ora nouă. Se întinse instinctiv după telefon. Un mesaj de la Wil o făcu să zâmbească – se gândise bine unde să ducă la micul-dejun o expertă în cafenele. În cele din urmă, decisese că trebuia să încerce *Streuselshnecke*, o specialitate locală care spera să fie nouă pentru ea și sugerase o brutărie care era renumită pentru aceste bunătăți.

Era greu de știut ce să creadă despre reîntâlnirea cu Ingrid. Ce fel de vrajă făcuse Wil pentru a o face să se răzgândească după discuția lor rece de data trecută?

Brutăria pe care o alesese Wil era situată între o librărie și o piață de produse proaspete. De îndată ce Anna intră înăuntru, știu că acesta era genul ei de loc. Îi luă două secunde să își dea seama de mirosul fabulos al cafelei. Pâinea artizanală era expusă în coșuri de răchită în spatele tejghelei, iar în vitrinele de sticlă sclipitoare se aflau pătrate de prăjitură cu unt presărate cu zahăr, prăjituri cu mere proaspete și prăjitură cu brânză proaspătă. Chelnerii păreau să știe ce fac, iar cozile erau asemănătoare cu cele din cafeneaua italiană.

Wil alesese o masă în mijlocul încăperii. Își ridică privirea în timp ce Anna intră. Când ochii lui se intersectară cu ai ei, se aprinseră de o căldură autentică, iar asta o făcu să se simtă mai relaxată decât se simțise în ultima vreme. Anna zâmbi și ea și se îndreptă spre masă.

– Vești bune și vești rele, spuse Wil, așezându-se după ce o întâmpinase cu o îmbrățișare.

Anna se uită la el și așteptă.

– M-am gândit că poate vom merge la castel astăzi. Să aruncăm o privire. Am pregătit un picnic.

Părea aproape timid.

Anna își mușcă buza, dar îi zâmbi.

– Asta a fost vestea bună, zise el. Vestea rea, din păcate, este că Ingrid a trebuit să zboare neașteptat la Singapore, dar se va întoarce în seara asta. Vrea să se vadă cu noi mâine-dimineață – la o cafea. M-am gândit că ar fi mai bine pentru tine, oricum. Vei fi mai puțin afectată de decalajul de fus orar până atunci.

Wil comandă *Streuselshnecke* pentru amândoi, care se dovediră a fi niște chifle calde acoperite cu zahăr. După ce sorbi din cafeaua excelentă, Anna uită cu totul de decalajul de fus orar. Însă nu asta o surprindea. În timp ce stătea de vorbă cu Wil – întrebându-l despre munca lui, despre ceea ce făcuse – se întâmplă ceva, chiar atunci, chiar acolo, la care nu se aștepta. Era un gând? Un instinct? Un sentiment? Ulterior, nu mai era foarte sigură. Tot ce știa era că acela fusese momentul în care se hotărâse să se simtă bine. Nu cu mult timp în urmă, l-ar fi refuzat pe Wil din start, s-ar fi închis în sine în fața ideii de a petrece o zi întreagă singură cu el. Dar acum, de fapt, chiar se simțea bine cu un bărbat amabil și avea de gând să-și permită acest lucru. Așa că, în loc să-l refuze pe Wil, în loc să-i spună că nu, nu putea să meargă la un picnic cu el în această zi frumoasă, îi spuse că da, i-ar plăcea.

Anna își linse ultimul pic de zahăr din *Streuselshnecke* de pe degete și lăsă să i se topească pe limbă. Când se distrase ultima oară?

– Un picnic, răspunse Anna, sună perfect.

Privirea lui Wil era călduroasă.

– Bine. Nu cred că prezența la Siegel te va vindeca de dorința ta de a-l salva – de fapt, probabil că va înrăutăți lucrurile –, dar m-am gândit că ți-ar plăcea să arunci o privire. Am putea explora parcul.

Privirea Annei se întâlni cu a lui Wil. În ziua aceea, el părea mai relaxat. Cămașa lui cu dungi era deschisă la guler, atârnând liber peste pantalonii din bumbac. Arăta de parcă nu se bărbierise în dimineața aceea, dar efectul îl făcea și mai atrăgător decât ultima dată când îl văzuse. Ochii aceia verzi și calzi o priviră, iar zâmbetul băiețesc își făcu apariția. El își mută primul privirea, luă nota și se duse să plătească la tejghea.

Anna se oferise să contribuie la plată, dar el refuzase. Acum își sprijini spatele de scaun. Soarele strălucea pe trotuarul de afară, iar oamenii se opreau pe stradă pentru a sta de vorbă unii cu alții. Auzea hohote de râs. Ce bine ar fi fost ca aceeași atmosferă să domnească și în Siegel! Era convinsă că putea face ceva ca să-l salveze.

Îl simțea pe Max îndemnând-o să continue.

Drumul până la vechiul castel fu rapid. Wil făcu glume și se dovedi o companie plăcută. Anna se trezi râzând pentru prima dată de la înmormântarea lui Max. Peisajul i se părea familiar acum – chiar fermecător. Fiecare copac era plin de frunze verzi, iar când se apropiau de porțile castelului și Anna lăsă geamul în jos, auzi cântece de păsări venind din parc.

Ea coborî, spunându-i lui Wil că va deschide singură porțile. El îi înmână cheia, încrețindu-și pleoapele în felul acela care ajunsese să-i placă ei.

Anna deschise porțile și se aplecă în dreptul geamului când Wil trecu prin ele.

– De aici voi merge pe jos, spuse ea.

– Sigur, răspunse Wil și-i făcu semn cu mâna.

După ce închise porțile ornamentate, Anna rămase o clipă în picioare, inspirând aerul rural curat și proaspăt. O adiere agită copacii înalți din parc, ca și cum i-ar fi urat bun-venit, spunându-i că acesta era locul ei. Acela era căminul ei.

Auzi cum se opri motorul mașinii lui Wil. Era dornică să exploreze zona din jurul lacului.

Își întinse brațele deasupra capului și își roti gâtul, dezmorțindu-se după călătoria cu mașina. Avea de gând să savureze fiecare clipă din această zi minunată, pentru că știa că Max ar fi vrut acest lucru.

Paris, 1938

Isabelle luă loc pentru a citi o scrisoare de la Max. Aşteptase ca Marthe să se hotărască să tragă un pui de somn de după-amiază ca să deschidă plicul. Virginia era plecată, iar Isabelle nu voia să fie deranjată în timp ce citea. Era pentru prima dată când avea veşti de luni întregi. Dar înainte de a deschide paginile subţiri pentru a da de scrisul hotărât al lui Max, Isabelle se aşeză pe scaunul din dormitorul ei şi mai aşteptă câteva clipe. Această scrisoare putea să îi spună ceva ce nu voia să audă. Încercase din răsputeri să-l uite pe Max şi nu reuşise. Se îndoise de ceea ce simţea el pentru ea după ultima sa vizită. El o zăpăcise, dar oricâţi tineri ar fi întâlnit Virginia şi ea, gândurile ei se îndreptau mereu spre Max.

El îi umplea mintea.

Când Isabelle deschise în sfârşit scrisoarea, aceasta era plină de planurile lui Hitler. Max scria că interdicţia ca Austria să se alăture Germaniei, prevăzută în Tratatul de la Versailles, fusese resimţită de mulţi germani. Că Anschluss[7] fusese gestionat fără război şi că mulţi germani se simţiseră uşuraţi după săptămâni de tensiune şi agitaţie în legătură cu rezultatul planului. Scria că reuşise să asculte ştirile difuzate care spuneau că Hitler intrase cu maşina în Linz şi Viena.

Dar Isabelle citise în ziare că Hitler ceruse ca Austria să numească nazişti în cabinet şi că ceruse, de asemenea, ca drepturile partidului nazist să fie restabilite în totalitate; altfel avea să invadeze ţara. *London Times* numise totul „sfârşitul Austriei".

Urmară rapoarte privind planurile Germaniei de a-i proteja pe toţi germanii care trăiau în afara graniţelor sale. Era din ce în ce mai clar ce ar fi însemnat acest lucru.

Isabelle lăsă scrisoarea lui Max şi se duse la fereastră.

Îşi dori să se poată uita în ochii lui şi să înţeleagă ce gândea cu adevărat. Nu ştia ce să îi răspundă şi nu-i plăcea să nu ştie când îl va revedea. Îşi promiseseră să se aştepte unul pe celălalt – sau nu?

Apoi, într-o dimineaţă de la sfârşitul lunii septembrie, primi o scrisoare complet diferită de la Max. Ocazional – dar numai foarte ocazional – în cuvintele lui se simţea o urmă de ceva personal. Putea să întrevadă un semn a ceea ce credea ea că este adevăratul Max. Bănuia că asta se întâmpla când era obosit, când era puţin emoţionat – poate chiar confuz.

Însă, de data asta, tonul lui era unul nou. Avea un caracter de urgenţă. Isabelle citi scrisoarea în intimitatea dormitorului ei. După ce termină de citit, dădu fuga să o caute pe Virginia. Prietena ei stătea la pian.

– Trebuie să mergem la Londra, îi şopti la ureche.

– Serios, draga mea?

Virginia îşi întoarse privirea de la Claude Debussy.

– Nu înţelegi? Pur şi simplu trebuie să vii cu mine.

Virginia se ridică de pe scaunul de pian, o luă pe Isabelle de braţ, o conduse înapoi în dormitorul lor comun şi închise uşa.

– Deci Max vrea să vă vedeţi în Londra?

Isabelle nu se uită în ochii prietenei ei.

– Are permisie.

– Dar ultima oară s-a purtat atât de… straniu, şopti Virginia. Te-a supărat.

Isabelle se aşeză la măsuţa ei de toaletă şi începu să se joace cu părul.

– Trebuie să aflu ce se întâmplă de fapt cu el.

– Eşti sigură că ar trebui să laşi totul baltă şi să mergi? întrebă Virginia.

Era sigură? Dacă mintea și inima ei aveau ceva de-a face cu asta, atunci, da, era sigură. Acum știa că politica nu putea să intervină niciodată între ea și sentimentele ei pentru Max. Și trebuia să știe cu certitudine dacă și el simțea la fel.

Isabelle se ridică din nou în picioare și se îndreptă spre fereastră. Se formase o coadă în fața teatrului de peste drum. Oamenii stăteau de vorbă sub copacii ale căror frunze erau colorate de primele pete ruginii ale toamnei. Isabelle știa un lucru. Avea nevoie să-i simtă brațele în jurul ei, să știe că încă ținea la ea la fel de mult ca înainte, să discute despre planurile lor de viitor.

– Da, răspunse ea. Sunt sută la sută sigură. Se întoarse să se uite la propria reflexie în oglindă. Dar vreau să vii cu mine.

Virginia nu zise nimic. Isabelle putea să vadă reflexia prietenei sale în spatele ei în oglindă.

Virginia se încruntă.

– Presupun că singura modalitate de a rezolva această problemă este să o împingem la limita maximă.

– Știi, zise Isabelle. Nu ești doar petrecăreața pe care o văd toți.

Pe fața prietenei sale trecu o expresie de mâhnire.

– Ei bine, spuse ea. Știu două lucruri. În primul rând, nu te vei mulțumi niciodată cu unul din tinerii lipsiți de interes de aici, iar în al doilea rând, ești îndrăgostită de Max. Și asta, poate, este tot ce contează.

Isabelle se aplecă în față și își cuprinse prietena în brațe. Cine știa ce le rezerva viitor – ei, Virginiei, lui Max, Germaniei sau Parisului –, dar un lucru era sigur. Dacă exista vreo șansă de a fi fericită, oricât de mică, atunci avea de gând să profite de ea. Chiar în momentul acela.

Schloss Siegel, 2010

De data aceasta, Anna nu se uită la starea proastă a aleii și nu se mai concentră asupra găurilor de gloanțe din pereți. Prezența ei acolo, la vechiul castel, părea potrivită. Se simțea aproape ca și cum Max ar fi fost și el aici, ca și cum spiritul lui s-ar fi instalat în acest loc. Completase cercul, trimițând-o pe Anna înapoi acolo unde începuse totul pentru el. Dar de ce îi mersese atât de rău în viață?

Wil parcă mașina în fața terasei cu vedere spre parc. Coborî din mașină și se uită la vechea grădină.

– Ai vrea să facem o plimbare mai întâi? întrebă Wil.

– Mi-ar plăcea, răspunse Anna. Mulțumesc. Nu-mi doresc decât să explorez parcul.

Deschise portiera mașinii și își schimbă cu unii mai rezistenți pantofii pe care îi luase când se întorsese în grabă la hotel pentru a se împrospăta după micul-dejun.

În fața lacului se afla o grădină ornamentală – era scufundată, în stil francez. Soclurile vechi ale statuilor care trebuie să fi împodobit cândva aleile grădinii erau singurele rămase în picioare. O bancă de parc urâtă era fixată într-una dintre nișele naturale care mărgineau poteca. Odată, acolo trebuie să se fi aflat ceva frumos.

Când ajunseră la lac, Anna rămase fermecată de clădirea care se vedea pe partea cealaltă a acestuia. Era parțial ascunsă vederii de un grup de sălcii care mărgineau apa liniștită.

– A fost seră de portocali, o informă Wil.

Rămăsese în mare parte tăcut, dar Anna aprecia felul în care el zâmbea atunci când îi era clar că ea se îndrăgostise de un alt aspect al castelului. Era recunoscătoare

că se afla aici, alături de o persoană care părea să-i împărtășească sentimentele față de căminul predecesorilor ei.

Anna privi prin geamurile vechi în sera de portocali goală, plină de praf.

– Mi-ar plăcea să mă plimb în jurul lacului, zise ea, întorcându-se către Wil.

– Cred că e important să faci asta.

Ea se întoarse, o luă pe vechea cărare înapoi spre apa liniștită, mărginită de copaci.

– Imaginează-ți să crești aici, zise Anna întorcându-se către Wil, aflat în spatele ei, aproape.

– Știu, spuse el, apoi se opri. Uite, continuă aplecându-se și mai mult.

Puțin mai departe, poteca se lărgea, ducând la un mal cu iarbă, unde se vedea un poduleț. De necrezut, o bărcuță cu vâsle era legată la pod. Vâslele îi fuseseră lăsate frumos adunate la locul lor, ca și cum ar fi fost pregătite pentru ca cineva – poate chiar și Max – să se întoarcă din nou, într-o zi. Wil se apropie de marginea apei, iar Anna își duse mâna deasupra ochilor, în timp ce-l urmărea cum inspectează barca.

– Podul nu este sigur, strigă el către ea. Dar barca pare să fie în regulă. Ți-ar plăcea să vâslim până la insulă?

Anna simți că zâmbește.

– Ei bine, da. Vrei să vâslesc eu?

El îi surâse.

– Știu să vâslesc, Anna. E un lucru pe care-l pot face.

Se părea că Wil era capabil să facă multe lucruri, dar Anna nu avea de gând să spună asta chiar atunci. Îl urmă până la marginea lacului, în timp ce el dezlega barca. Vâslele erau bine legate între ele cu o frânghie groasă, băgate în cele două inele metalice care se aflau de o parte și de alta a bărcuței.

– Este vremea perfectă pentru o tură, afirmă Wil.

Părea că verifică din nou barca, iar Anna o analiză și ea. Deși o întoarcere înot până la mal ar fi fost amuzantă, erau la distanță de o oră de un rând de haine de schimb, iar apa nu părea deloc primitoare.

– E în regulă, spuse Wil.

Se urcă și stătu în picioare în mica ambarcațiune. Îi întinse o mână Annei. Ea se simți puțin timidă să îl apuce de mână, dar urcă la bord și se așeză cât de repede putu.

– Mai întâi o călătorie în jurul lacului? întrebă Wil.

Anna se lăsă pe spate la soare, permițând căldurii acestuia să i se joace pe față. Uitase de efectul decalajului de fus orar, datorită bucuriei de a se afla acolo. Dar acum că se așezase, un val de epuizare o cuprinse. Închise ochii preț de o clipă.

Wil rămase tăcut, iar ea se bucură de sunetul liniștitor al apei care se lovea de barcă.

Când Anna deschise din nou ochii, se îndreptau spre alee și spre porțile principale.

– E ca un paradis ascuns aici, zise Anna. Un refugiu mic pe o moșie imensă.

– Terenurile castelului se întindeau pe distanțe de kilometri întregi către est, menționă Wil. Moșia deținea cândva suprafețe uriașe de terenuri agricole și păduri, dar apoi totul a devenit parte a unei cooperative în timpul perioadei sovietice.

– Iar acum cea mai mare parte din terenuri a fost vândută, presupun, nu?

– Ingrid a răscumpărat suprafețe semnificative.

Când înconjurară lacul și văzură castelul, Anna scoase aparatul de fotografiat și făcu câteva fotografii ale fațadei sale atât de romantice.

După ce făcură un tur al lacului, Wil vâsli spre insulă.

– Ai vrea să aruncăm o privire la insulă? întrebă el. Făcu un semn către rucsacul lui. Cred că eşti înfometată.

– O, chestiile alea, „streuselate", au făcut o treabă destul de bună să-mi ţină de foame, râse Anna.

– Asta a fost demult, răspunse Wil începând din nou să vâslească.

După ce ancorară bărcuţa şi făcură turul complet al insulei, Wil îşi lăsă rucsacul la poalele unui castan. Frunzele sale pestriţe ofereau o umbră binevenită împotriva soarelui. Ziua devenise înăbuşitoare, aruncând o ceaţă peste lac. O libelulă plutea deasupra tufelor de la marginea apei. Wil se sprijini de baza copacului, în timp ce Anna se aşeză în apropiere, pe o pătură adusă de el.

Scoase din rucsac un pachet rece cu baghete, brânzeturi, roşii şi castraveţi şi o prăjitură cu lămâie care plutea în sirop, pentru desert. Plus cafea, dar şi limonadă.

– Limonadă roz. Anna zâmbi, sorbind din micul recipient de sticlă. Nu cred că am mai încercat asta până acum.

– Pun pariu că o serveau, ştii, chiar aici, cu ani în urmă, zise Wil cu o voce de parcă i se făcuse lene.

– Pun pariu. Anna râse. Şi gin roz şi caviar…

– Anna?

– Da.

– Sunt surprins că nu ai întrebat despre…

– Ingrid?

– Da.

– Ei bine. Anna se rostogoli pe spate şi se uită printre frunzele plutitoare la cerul albastru. E clienta ta. Nu vreau să-mi bag nasul.

– Cât de sensibilă!

– Poate că o voi lua la întrebări atunci când o voi întâlni… poate că mă păstrez pentru atunci.

– Haide. Câteva întrebări tot trebuie să ai?

– De ce a fost de acord să se vadă din nou cu mine?

O vreme, se lăsă tăcere.

– Nu ştiu. Poate că a fost înmormântarea, conştientizarea faptului că Max nu mai e.

Anna încuviinţă din cap. Se simţea prea obosită ca să mai întrebe ceva şi abia dacă îndrăznea să spere că va obţine vreo informaţie reală de la Ingrid, dar cu siguranţă va încerca. Se simţea atât de leneşă acum, întinsă pe pătură, şi împăcată.

– Am câteva întrebări, spuse Wil.

– Nu pot garanta că voi răspunde.

Dar ceva se schimbase. El nu răspunse la zâmbet, nu muşcase momeala pe care ea o aruncase pe tărâmul glumelor uşoare.

– Sunt curios. În privinţa ta.

Anna simţi ceva tremurând în pieptul ei.

– Ah, nu sunt prea multe de care să fii curios, răspunse ea.

– Înţeleg de ce ai vrea să laşi totul baltă ca să vii aici, dar, în afară de afacerile tale, a mai fost ceva – vreo persoană – pe care a trebuit să o părăseşti?

Când încercă să vorbească, părea că i se împotmoleau cuvintele.

– Eu, uite, eu…

– Spune-mi.

Anna se sprijini într-un cot.

– Nu sunt multe de zis.

– Pun pariu că sunt. Nu, îmi dau seama că sunt.

Vocea lui o atrăgea. Anna se simți și mai leneșă, aproape ca și cum ar fi fost cu un îmblânzitor de șerpi – și ceva părea diferit. Poate că era vorba despre stresul ultimelor săptămâni. Poate că ar fi fost o idee bună să vorbească, iar ea era convinsă că putea avea încredere în Wil.

– Ei bine, zise ea, apoi se opri din nou.

– Hai să vedem.

Dar poate nu ar trebui să se deschidă. Pentru că avea sentimente pentru Wil, sentimente care o neliniștea. Dacă era să fie sinceră, nu se simțise niciodată atât de atrasă de un bărbat în viața ei. Nimeni nu o interesase așa. Dar el locuia în Germania. Era imposibil. Nu trebuia să se lase dusă de val.

– Părinții tăi locuiesc încă în apropiere de Siegel? întrebă ea pe un ton ferm.

– Locuiesc în Hamburg. Tatăl meu este pensionar, dar mama încă lucrează ca medic. Sunt fericiți. Cred că au cam nimerit rețeta.

Anna încuviință din cap. Să nimerească rețeta. De ce era atât de greu? Unii oameni păreau să facă din asta o formă de artă.

– Dacă vrei să vorbești, ascult cu plăcere. Știi că nimic din ce e spus nu e dat mai departe. Dacă nu te jenează – dar cred că e mai bine ca lucrurile să iasă la iveală, decât să rămână ascunse.

Anna se ridică în capul oaselor. Se enervă când simți lacrimi care voiau să iasă. Se concentră din toate puterile asupra cetii de deasupra lacului.

– În regulă, spuse ea în cele din urmă.

Părea că ajunsese într-un punct de cotitură. Dacă i-ar fi vorbit lui Wil despre viața ei personală, și-ar fi asumat un risc pe care nu-și permisese să și-l asume de mult timp; ar fi mers pe o cale pe care o evitase cu pricepere ani de zile. Și totuși, o parte din ea îi dădea ghes să continue. Dar, deși se simțea mai în siguranță vorbind cu Wil decât cu oricine altcineva de pe planetă în acel moment, se simțea de asemenea confuză și panicată, în pericol, entuziasmată și exaltată, toate în același timp.

Dacă nu se uita la el, era și mai ușor să vorbească. Observase asta când fusese cu el și în alte dăți. De ce se întâmpla asta? De ce? Pentru că se mai întâmpla ceva. Nu putea evita. Ceva mai important decât tot ceea ce simțise ani la rând, indiferent de cum privea problema. Iar acel ceva era viața – era dorința de a accepta viața în toată splendoarea ei. Își dădu seama că Max nu mai îndrăznise niciodată să-și trăiască viața din plin, iar ea își permisese să aibă doar relații fără sens și fără riscuri cu bărbați. Pentru prima dată de la moartea mamei sale și de la plecarea tatălui ei, Anna se simți vie.

---

[7] Anexarea Austriei de către Germania nazistă, prin care s-a format „Germania Mare“ (n.red.)

CAPITOLUL 13

Londra, 1938

Isabelle se simți ca un membru al familiei regale când intră în holul hotelului Dorchester. Toate îndoielile pe care le avusese în legătură cu venirea la Londra se risipiseră atunci când portarul o strigase pe nume, iar hamalii îi luaseră nu doar bagajele, ci și haina, pălăria și mănușile. Personalul de la recepție îi spuse că Max se va întâlni cu ea pentru celebrul ceai de după-amiază de la Dorchester într-o oră. Virginia se dusese în grabă să se întâlnească cu o veche prietenă pentru a face niște cumpărături.

Tot locul era un paradis. Ansamblul de camere pe care urma să-l împartă cu Virginia era plin de cele mai frumoase lucruri. În salon fuseseră așezate antichități, iar întregul apartament părea mai degrabă o cameră privată dintr-o mare casă de țară decât dintr-un hotel. Lămpi erau împrăștiate prin cameră, iar pe una dintre mesele de cedru era o sticlă de șampanie la gheață, împreună cu un bol de trandafiri albi și o selecție de *petit fours*[8].

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Isabelle se spălase, se schimbase și își refăcuse machiajul. Era pregătită pentru întâlnirea cu Max. Era imposibil să-și stăpânească anticiparea și emoțiile, pentru că știa că acesta era un moment de cotitură. Aici urma să afle ce simțea Max pentru ea. Pur și simplu trebuia să știe.

La scurt timp după aceea, coborî pe promenada hotelului în costumul roșu vișiniu Coco Chanel pe care Marthe insistase să i-l cumpere primăvara trecută.

Un tânăr chelner fermecător o însoți până la masă. Isabelle nu putu rezista să nu studieze promenada atât de luxuriantă. Vaze elegante pline de flori spectaculoase, dar de bun-gust, decorau aproape fiecare masă aflată în mijlocul sălii.

Un pianist cânta Chopin pe fundal; când Isabelle luă loc, duse mâna la perlele de la gât. Oare arăta bine? Abia de putuse dormi cu o noapte înainte.

Isabelle simțise sosirea lui Max cu mult înainte de a-l vedea, dar își ținu ochii ațintiți asupra meniului până când Max o sărută pe obraz.

– Isabelle, zise el în timp ce se strecura pe bancheta din fața ei.

Știa că dacă s-ar fi uitat în ochii lui ar fi avut răspunsul, dar ceva o reținea – nu voia să știe, nu încă? Renunțarea la speranță era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Comandară și în scurt timp sosi un platou de argint cu straturi peste straturi de sendvișuri delicate și savuroase pe pâine albă și integrală proaspăt coaptă, umplute cu somon afumat, pui, ouă și castraveți.

– Cum ești? întrebă el.

– Bine. Sunt bine.

– Arăți bine.

Încă nu se putea uita în ochii lui.

– Și bunica ta?

– Da, bine. Deși în ultima vreme e cam bolnăvicioasă. Tușește. Petrece mai mult timp acasă.

– Îmi pare rău!

Fu adusă o farfurie cu biscuiți și pricomigdale delicate, iar Isabelle simți că nu mai era în stare să ia încă o îmbucătură. Însă se forță să guste, din politețe.

– Să facem o plimbare prin Hyde Park? întrebă Max, cu o voce care parcă venea dintr-un loc dezarticulat.

Isabelle încuviință din cap, se ridică și ieșiră împreună în parc. Arătau ca orice cuplu tânăr și la modă care ieșea după-amiaza. Câinii se agitau printre copaci, iar copiii, însoțiți de dădace care pălăvrăgeau, se jucau aceleași jocuri dintotdeauna. Cotiră pe potecă. Max era tăcut. Părea că între ei curgea un râu de lucruri nespuse.

În cele din urmă, când poteca se îngustă și se aflau într-un loc retras, Isabelle se opri.

– Trebuie să-ți spun ceva despre Marthe, zise ea. Îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să-ți spun înainte.

Max îi ridică bărbia către fața lui.

– Uită-te la mine! Nu m-ai privit în ochi de când ne-am întâlnit.

Ea scutură din cap.

– Nu știu cum să-ți spun asta și nici nu știu dacă ar trebui s-o fac. Poate că ar face lucrurile mai… ei bine, nu știu.

Ce voia să spună? Că lucrurile ar fi mai ușoare? Dacă i-ar fi spus despre trecutul lui Marthe, i-ar fi fost mai simplu să pună capăt relației cu ea? I-ar fi justificat hotărârea de a o părăsi? Din nou, scutură din cap. Gândurile ei erau mai zbuciumate decât o viespe prinsă într-o sticlă. Însă trebuia să-i spună.

Oricum ar fi fost, el trebuia să știe.

– Bunica are un trecut, spuse ea cu voce aspră. Însă nu se putu stăpâni. Mi-a fost rușine și asta m-a împiedicat să fiu acceptată, oriunde, de familia cuiva din Paris. Oamenii vorbesc cu mine, bărbații dansează cu mine, dar mamele lor nu vor să mă atingă nici cu vârful umbrelei.

– Ei bine, sunt niște proști, mormăi Max. Pentru numele lui Dumnezeu, ce a făcut? A omorât pe cineva? Orice ar fi…

– A fost curtezană, grăi repede Isabelle. Ochii îi fură năpădiți de lacrimi. S-a născut într-o familie modestă și a devenit croitoreasă. Marthe de Florian nici măcar nu este numele ei.

– Nu-mi pasă cum o chema.

Max se aplecă și-și trecu buzele peste ale ei.

Isabelle închise ochii, apoi îi deschise, retrăgându-se ușor.

– Nu. Trebuie să-ți spun. A lucrat ca dansatoare la Folies Bergère după ce a fost descoperită în cartierul modei la vârsta de douăzeci de ani. Până atunci, avusese doi copii, doi băieți, cu doi bărbați diferiți. Și după ce a fost descoperită, și-a croit drum spre vârf. A fost o demimondenă. Un lider în materie de modă, iar totul în casa noastră din Paris i-a fost dăruit de… bărbați. Isabelle era hotărâtă să continue. De clienții ei. Era o prostituată de rang înalt.

– Oprește-te. Max o luase în brațe. Pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te. Nu mi-ar păsa nici dacă a avut o aventură cu papa. E irelevant. Isabelle, te ador. Îmi pare atât de rău pentru ce te-am făcut să înduri în ultimii ani. Gândul la tine cea adevărată, ideea că exiști m-au făcut să continui. Chiar dacă voi pierde toate

bunurile materiale pe care le dețin, chiar dacă acest nenorocit de Hitler va pierde încă un război sângeros pentru Germania, nu va conta, pentru că tot ce-mi doresc ești tu. Te rog, te căsătorești cu mine? întrebă el în timp ce-i lua mâinile, o săruta pe frunte, coborând cu atingeri ca de fluture către buzele ei. După ce se va termina asta, oricare ar fi rezultatul?

Isabelle îl mângâie pe obraji.

– Te iubesc, spuse ea. Te-am iubit dintotdeauna. Da.

– Trebuie totuși să-ți spun ceva, zise el cu vorbe mai clare, mai dure. Părinții mei insistă să lupt pentru Germania. Părinții mei insistă că Hitler face ceea ce trebuie pentru țara noastră. Dumnezeu să mă ajute dacă se înșală, pentru că încep să mă îndoiesc serios. Ultima dată când te-am văzut la Paris, totul se petrecea deodată. Părinții mei, armata, vederea ta. Nu știam dacă mă aflu pe acest pământ sau dacă vreau să sar de pe el și să plec în altă parte. Dar sunt în blestemata asta de armată. Și tot ceea ce părinții mei spun că va merge bine îmi face la fel de rău ca o ghiulea în cap.

Isabelle își sprijini fruntea de pieptul lui.

Max se aplecă mai aproape și îi șopti la ureche:

– Dacă nu rămân în armată, toți cei pe care îi cunosc, părinții mei, frații mei mai mici, sora mea, vor fi în pericol. Naziștii au ochi pretutindeni. E înfiorător. Trebuie doar să trec de asta. Și singurul lucru care mă face să merg mai departe ești tu.

Isabelle își înăbuși suspinul care îi urca în gât. Îl îmbrățișă pe Max, îl strânse în brațe așa cum bănuia că strângea orice femeie care a iubit un bărbat plecat la război. Și nu voia să-i dea drumul niciodată, niciodată.

Schloss Siegel, 2010

Anna luase hotărârea. Hotărâse să vorbească cu Wil. Indiferent încotro se îndrepta această conversație, indiferent ce se întâmpla în final, dacă nu începea să-și trăiască viața, avea să regrete, așa cum făcuse Max, așa cum începea să-și dea seama că și ea avea deja propriile regrete. Dependența ei fermă de muncă fusese suficientă pentru o lungă perioadă, dar acum trebuia să meargă mai departe.

– Ești cu cineva, Anna?

Vocea lui Wil avea un fel de putere magică. Anna habar n-avea de ce, dar trase aer în piept și se lăsă dusă de val.

– Nu am mai fost împreună cu cineva de ani de zile, spuse ea. Am avut o relație care s-a încheiat urât acum șase ani. S-a dovedit că nu era un om prea bun. M-a înșelat după ce aproape că m-a convins să-l las să cumpere o parte din cafeneaua italiană. Din nefericire, a reușit să mă farmece și să mă facă să cred că este potrivit pentru mine pentru o vreme – până când i-am văzut adevărata față. De atunci nu am mai întâlnit pe nimeni care să mă intereseze.

Până acum, adăugă ea în gând.

– Ah, înțeleg.

– Avea toate aceste idei mărețe cu privire la afacere și la mine. Era foarte entuziast.

– Am cunoscut genul acesta de oameni, spuse Wil.

Anna trase aer în piept.

– Probabil crezi că am fost naivă.

Vocea lui Wil sună mai apropiată acum.

– Nu e așa. Mai degrabă el n-a fost la înălțimea așteptărilor.

Anna se ridică în capul oaselor. Nu se gândise la asta în felul acela.

Își lăsă privirea să se plimbe peste lac, dar nu-l privea cu adevărat. Închise ochii și scutură din cap.

– Mă întreb, spuse Wil, pe un ton gânditor, de ce ai ales pe cineva care nu te merita.

Poftim? Corpul Annei păru să se agite și deveni atent.

– Ce vrei să spui?

Wil se aplecă puțin în față.

– Ce vreau să spun e de ce să nu alegi pe cineva care este demn de tine? Care este la înălțimea așteptărilor? Poate fi atât de simplu, să știi. Nu trebuie să faci altceva.

– Dar nu am cunoscut pe nimeni așa.

Anna aproape că zâmbea. De ce spusese asta? Cineva care era demn de ea stătea chiar aici, chiar acum, cineva care era în mod clar amabil, care era atrăgător – și care locuia într-o țară aflată la mii de kilometri distanță de casă, își reaminti ea. Și care, probabil, își folosea abilitățile doar pentru a o ajuta. Nu era prima dată când el făcea asta. Oricum, probabil că avea o prietenă superbă acasă. Se prăbuși din nou pe iarbă.

– Modelele mele de urmat au fost… interesante. Părinții mei se certau constant, spuse Anna. Aveam doisprezece ani când mama a murit de cancer. Tatăl meu a plecat un an mai târziu. Ca și cum ar fi ridicat din umeri după ce ea a murit și apoi și-a văzut de viață mai departe. Ea era mama mea! Când a anunțat că pleacă din San Francisco, am refuzat cu desăvârșire să-mi părăsesc prietenii, școala, bunicul, toate acestea. Aveam treisprezece ani și eram destul de încăpățânată.

– Serios, spuse Wil. Aș spune că erai puternică.

– Sau nebună, râse Anna pe înfundate. În orice caz, Max s-a oferit să mă lase să stau cu el și cu bunica mea în timpul școlii, iar în vacanța școlară mă duceam la tata. Dar uram acele vizite. La câteva săptămâni după moartea mamei, tatăl meu s-a grăbit să intre într-o relație disfuncțională cu mama mea vitregă, care mă vedea ca pe un fel de aberație – un obstacol în calea vieții ei sociale. Tatăl meu este arhitect. S-a descurcat mereu bine. Financiar, vreau să spun. Doar că el își vede partenerii ca pe un tablou sau ca pe o investiție. Mama mea a fost atât de nefericită.

– În regulă, spuse Wil. Înțeleg.

– În plus, Max se retrăsese din relația cu bunica mea. Aveau vieți separate. Deci cred că am presupus că…

– Nu exista nimic mai bun pentru tine, zise Wil. Că nu merita să încerci. Mai bine să te bazezi pe tine. Nici tu n-aveai să întâlnești pe nimeni niciodată.

– Și nu știam ce-i cu agitația asta cu dragostea, spuse Anna.

– Nu știai?

Vocea lui Wil coborî cu câteva octave. Cuvintele păreau să rămână suspendate în căldura de afară.

– Ei bine, cel puțin sunt independentă, zise Anna încercând să pară veselă. Am învățat ce pot face.

– Da, spuse Wil. Dar te-ai gândit să cedezi și să vezi ce s-ar putea întâmpla? Nu știi ce ți-ar putea rezerva viitorul. S-ar putea întâmpla orice.

– Nu am ce să cedez… totul a dispărut când aveam doisprezece ani.

– Știu. Dar cred că ai încercat să te agăți de asta. Nu te-ai desprins. Nu te-ai arătat deschisă către noi oportunități. A venit momentul să o faci.

Anna rămase nemișcată.

– Hai cu mine, spuse Wil și se ridică în picioare.

Întinse o mână și Anna i-o luă instinctiv, fără să se gândească la asta. O duse către apă, apoi se aplecă și luă o piatră netedă.

– Să spunem că această piatră reprezintă trecutul tău.

– Trecutul meu?

Uneori îi venea să izbucnească în chicoteli când era cu Wil, iar alteori se simțea ca și cum conversația lor ar fi fost mai încordată decât un șirag de perle care te sugrumă.

– Nu vezi că ai o piatră așezată în inimă?

– Vorbești așa cu toți clienții tăi?

Anna nu se putu abține. Acum râdea zgomotos.

– Doar cu cei pe care încerc cu adevărat să-i impresionez, răspunse Wil. Doar cu cei speciali.

Anna se uită în jos la picioare.

– Deci.

Acum stătea în spatele ei. Îi dădu pietricica, întinzându-se pe lângă brațele ei și punându-i-o între degete. Apoi își înfășură degetele în jurul degetelor ei și îi închise strâns în pumn piatra caldă încă, de la soare și de la atingerea mâinilor lui.

Anna simți că i se accelerează respirația. Dar se concentră asupra apei, nu asupra apropierii lui Wil, nu asupra simțurilor ei adormite care începeau să se dezmorțească, ca și cum i-ar fi spus că, în sfârșit, li se dădea o șansă să se trezească.

– Acum, spuse el atât de aproape și de blând. Arunc-o.

– E atât de straniu, murmură Anna. Dar e cumva…

– Terapeutic. Și nimeni altcineva în afară de mine nu poate vedea.

– Adevărat.

– Haide, încearcă.

Anna ridică brațul și aruncă pietricica ascuțită cât de departe putu. Aceasta săltă de mai multe ori, aproape ca o sfidare, aproape ca și cum ar fi încercat să aibă o ultimă viață sau un fel de ultim cuvânt. Anna își încrucișă din nou brațele și o privi cum dispărea.

– Trecutul nu revine niciodată, apropo, spuse Wil.

Anna se întoarse cu fața către el.

El își ținea capul înclinat într-o parte.

Anna întoarse capul pentru a arunca o ultimă privire spre lac. Dar Wil îi luă bărbia în mâini.

– Ar trebui să îți amintești lucrurile bune. Gândește-te la ce te-a făcut să zâmbești. Păstrează mereu cu tine momentele petrecute cu Max. Nu ai fost tu responsabilă pentru certurile părinților tăi sau pentru căsnicia destrămată a lui Max. Nu vei mai fi păcălită ca în urmă cu șase ani, pentru că acum ești puternică. Ai încredere în propriile instincte și fii sinceră cu tine însăți. Doar asta trebuie să faci.

Ochii ei se intersectară cu ai lui, ceea ce fu aproape prea mult, așa că privi din nou în jos.

– Și când mă gândesc că era cât pe ce să nu vin la picnicul ăsta cu tine, adăugă ea.

– De ce nu?

– Nu știu.

Dintr-odată simți că ceva se schimbă din nou. Acum era jenată. De ce spusese asta?

Dar el se prinsese.

– Stai așa un pic, zise el și-și îndepărtă mâna.

Ar fi trebuit să-și dea seama.

– Ce te-a reținut astăzi?

Anna închise ochii.

– Îmi pare rău, sunt doar un pic cam sensibilă – e atât de curând după moartea lui Max.

Merse către barca de lemn.

Însă Wil era chiar în spatele ei.

– Au trecut doar câteva săptămâni, spuse el. E firesc să fii agitată. Ia-o pas cu pas, Anna.

Anna continua să meargă, dar încuviință din cap.

– Soarele, zise ea. Avea o voce vioaie. Uite cum strălucește peste castel.

Se urcase în vârful insulei, care-i oferea cea mai impresionantă priveliște a întregului castel vechi pe care o văzuse până atunci. Cumva, faptul că se afla la o mică înălțime conta enorm.

– E frumos aici, spuse el din spatele ei. Se îndreptă spre barcă. Ar fi bine să te duc înapoi.

Wil urcase deja în barcă și întinse o mână către Anna.

Ea aruncă o privire către castel. Acum era poleit cu o lumină roz.

Stăteau amândoi în barcă, față în față.

– Dă-ți voie să-l jelești.

Se împotrivise lacrimilor pe drumul de întoarcere la barcă. Cât de mult i-ar fi plăcut lui Max să fie acum aici! Dar Wil o făcea să vrea să râdă din nou și, așa cum spunea el, avea să se concentreze pe momentele frumoase pe care avusese norocul să le trăiască.

Trebuia să treacă pe lângă Wil pentru a ajunge la bancheta de lemn a bărcii. Când făcu asta, alunecă puțin și aproape că se răsturnă. În mod surprinzător, bărcuța nu se mișcă prea mult. Era în mod clar mai puternică decât părea. Wil o prinse de braț și o susținu. Anna își ținu răsuflarea.

– Cât pe ce, zise Wil fără să-i lase brațul. Ești bine?

Anna încuviință din cap.

– Sunt bine. Mulțumesc, Wil.

El vâsli în tăcere până la malul lacului.

Anna se uită la peisajul superb care înconjura vechiul cămin al predecesorilor ei.

---

[8] Prăjiturele (în limba franceză în original) (n.red.)

CAPITOLUL 14

Paris, noiembrie 1939

Copacii care mărgineau poteca cimitirului din Montmartre erau despuiați. Isabelle evită să se uite la masa învălmășită de morminte aflate acolo încă de la deschiderea cimitirului, în 1825. În timp ce gândurile ei se îndreptau inevitabil spre întrebări – cine erau acești oameni îngropați aici, cum fusese viața lor –, o singură persoană conta aici, Marthe. Constanta aceea unică din viața ei dispăruse.

Bătrâna nu se împotrivise morții. Nu se revoltase împotriva stăpânirii lente puse asupra trupului ei a cărui stare se deteriora, nu se plânsese de pneumonia care îi cuprinsese pieptul, aruncând-o în spasme de tuse care răsunaseră noaptea în tot apartamentul. Isabelle șezuse alături de bunica ei în timpul acelor ore lungi și reci, ștergând-o cu un burete pe frunte, ținându-i mâna înfiorător de fierbinte, dar nu știa ce s-ar fi făcut fără Camille. Spiritul ei practic, acceptarea lucrurilor erau binecuvântări care o făcuseră pe Isabelle să înțeleagă că nu putea controla prea multe.

Camille nu vorbise atunci când Isabelle avea nevoie de liniște. Prezența tăcută a menajerei fusese un balsam pentru nefericirea lui Isabelle la gândul pierderii bunicii sale.

Camille făcuse ordine apartament, iar lucrul acesta în sine fusese de ajutor. Răbdătoare, curățase de praf toate lucrurile prețioase ale lui Marthe, păstrase argintăria sclipitoare și porțelanul strălucitor și curat. Niciodată nu se plânsese de epuizare, nici nu ceruse bani în plus pentru orele suplimentare pe care le lucra.

La rândul ei, Isabelle se asigurase că aceasta își putea lua seara liber. Camille era prietenă cu tinerele fete pe care le cunoscuse la școala de secretare. Isabelle știa că fata renunțase la speranțele ei de a lucra în afara serviciului domestic din pricina loialității față de ea și față de Marthe.

Când Marthe închisese ochii pentru ultima oară, îi mulțumise lui Isabelle. Îi mulțumise pentru că îi adusese atâta bucurie în a doua jumătate a vieții ei. Îi mulțumise pentru tot ceea ce făcuse pentru a readuce viața în apartamentul din Rue Blanche.

Virginia fusese chemată acasă la Boston în săptămâna următoare.

Cum nazismul își întindea ghearele în toată Europa, părinții ei insistaseră ca ea să se întoarcă în America. Isabelle acceptase și acest lucru cu un nou simț practic – un sentiment că existau forțe în lume mult mai puternice decât cele ale tinereții idealiste.

Și acum, în timp ce Isabelle stătea la mormântul lui Marthe, citind inscripția de pe mormânt, încerca să se elibereze de vârtejul de gânduri prezent constant în mintea ei în acele zile. Unde ar fi trebuit să meargă? Ce urma să se întâmple cu ea?

Ultima scrisoare de la Max se afla în continuare pe noptiera ei. Trecuseră trei luni. Sosise, la fel ca și celelalte, legată cu o bandă adezivă care nici măcar nu încerca să ascundă tăieturile diagonale inconfundabile de pe plic.

Max fusese în permisie la Siegel pentru câteva zile în august și scrisese, printre altele, despre lacurile și pădurile din jurul castelului, unde se plimbase și făcuse călătorii cu barca. Isabelle îi citise cuvintele la nesfârșit, imaginându-și lucrurile – pădurea, construcția ciudată ascunsă între copaci, lacul, totul.

În scrisoare, Max îi mai spusese că tatăl său fusese chemat în armată. Acum, Germania și Polonia erau în război, iar Isabelle habar n-avea unde se afla Max, unde era *vati* al lui. Trupele germane intraseră în Polonia în septembrie, alungându-i pe polonezi din calea lor și luând prizonieri. Varșovia fusese bombardată, încercuită, apoi cucerită.

Nu mai știa nimic de Max de când fusese chemat din nou la datorie și două lucruri o țineau trează noaptea – teroarea că Max ar putea fi ucis sau că era mort deja și întrebarea obsedantă la care nu putea răspunde niciodată: care era rostul acestui război?

Isabelle îndepărtă câteva rămurele rătăcite de pe mormântul lui Marthe.

Totul părea atât de inutil. Era vorba despre putere? Bani? Cucerirea altora? La ce foloseau oricui toate acestea? Cum rămânea cu libertatea, toleranța, respectul și oportunitățile?

Câteva săptămâni mai târziu, când sosi o nouă scrisoare, Isabelle tocmai se întorsese acasă dintr-una din plimbările ei prin Paris. Le combina cu treburi pentru a rămâne cu picioarele pe pământ; simplul act de a se plimba prin oraș era singurul care părea să o liniștească în acele zile. Când sosi scrisoarea, ea o deschise repede în camera ei, se prăbuși pe pat pentru a se delecta cu fiecare cuvânt.

Max scria că tatăl său era într-o tabără de instrucție militară. Bunicul său fusese și el chemat în armată, i se oferise un post de colonel – iar prizonierii de război polonezi începuseră să sosească la moșie, preluând munca pe care tinerii germani o făcuseră dintotdeauna. Oamenii își pierduseră mașinile – luxosul autoturism cu șase locuri al tatălui lui Max fusese luat pentru transportul personalului militar. Și mașina lui Max dispăruse. Caii de călărie erau confiscați de armată, iar combustibilul pentru tractoare era raționalizat sever.

Toți tinerii din Siegel fuseseră înrolați, indiferent dacă erau sau nu susținătorii lui Adolf Hitler.

Mutti lucra pentru Crucea Roșie și se ocupa de întâlniri, inspecții și adunări ale trupelor. Nadja se instruia ca gardian antiaerian. Gardieni interni conduceau acum Schloss Siegel, înlocuindu-i pe tatăl lui Max și pe Max.

În general, toată lumea din Germania revenise la cai și biciclete pentru a se deplasa. Alimentele erau raționalizate pentru că banii trebuiau să susțină efortul făcut pentru război – pâine, unt, margarină, lapte, brânză, zahăr, ouă, gem, făină, fasole, carne, cafea și chiar săpun.

Castelul își sporise producția de fructe și legume pentru a încerca să completeze alimentația oamenilor. Pentru a primi orice fel de mâncare rațională, trebuia să-ți prezinți carnetul de rație și ți se tăia cantitatea respectivă. Articolele de lux se epuizaseră și nu se mai produceau. Fără ciocolată, fără dulciuri. Hainele și încălțămintea erau și ele tăiate de pe listă. Producția din fabrici era practic folosită în întregime pentru forțele armate, iar cea mai mare lipsă era, desigur, cea de forță de muncă. Femeile se ocupau de toate, de la ferme la fabrici.

Hitler nu mai putea fi ținut sub control de nimeni.

Dar Max voia să știe ce făcea Isabelle. Îi scrise că va veni să o ia într-o zi. Într-o zi, într-un viitor nu prea îndepărtat, spera el. Spera ca atunci când totul se va termina să o poată aduce acasă cu el la Siegel, pentru totdeauna.

După ce citise scrisoarea de trei ori, savurând fiecare cuvânt, Isabelle o pusese în buzunarul unuia dintre paltoanele ei de iarnă și ieșise din nou în salon.

Radioul devenise cea mai importantă piesă din încăpere. Isabelle asculta în fiecare zi alături de Camille buletinele de știri în timp ce războiul se întețea, simțindu-se deznădăjduită și incapabilă să ajute, făcându-și mereu griji pentru Max.

Era atât de greu să își imagineze că toți acei tineri pe care îi cunoscuse în acel Crăciun la Siegel participau la confruntări, în timp ce săptămânile se transformau în luni și Anul Nou se instala implacabil.

În primăvara anului 1940, când o navă germană de marfă trecuse de blocada britanică în apele neutre ale Norvegiei, marina britanică aflase de acest lucru și trimisese un distrugător la atac, ucigând mai mulți marinari germani. Aceste mici victorii o făceau pe Camille să se uite la Isabelle cu speranță, în timp ce ascultau vocea tărăgănată și profesionistă de la radio. Isabelle se străduia să-i răspundă cu un zâmbet, dar apoi se simțea rău.

Nevoia ei de a asculta buletinele deveni tot mai frenetică. În tot acest timp, urechile îi erau ciulite după orice fel de informație despre armata germană. Oare ce spera să audă? Un anunț zilnic că un anumit bărbat, Max, avea să fie în siguranță? O reasigurare din partea acelei voci fără trup de la radio că el avea să supraviețuiască și să se întoarcă la ea?

Pe măsură ce luna iunie se apropia, Isabelle începea să înțeleagă că trebuia să părăsească Parisul, repede.

Berlin, 2010

Wil viră spre partea care fusese odată Berlinul de Vest, oprindu-se la primul semafor de pe Kurfürstendamm. Păru să stea pe gânduri preț de o clipă.

– Ce planuri ai pentru seara asta? întrebă el în cele din urmă, întorcându-se spre ea.

Anna expiră. Ei bine, ce planuri avea? Nici unul? În mod surprinzător, decalajul de fus orar nu o deranja deloc. Ridică din umeri.

– Poate că voi face o plimbare prin Berlin.

– Ți-ar plăcea să treci pe la mine?

Anna își mușcă buza de jos.

– Niște prieteni vor veni la cină, spuse el.

Traficul începu să avanseze lent.

– Poate că ți-ar face plăcere să cunoști niște prieteni germani, continuă el în timp ce păstra un ton amiabil.

Se apropiau de hotelul în care era cazată Anna.

Ideea o atrăgea.

– Minunat. Mulțumesc. Mi-ar plăcea, răspunse ea.

– Te voi lua de la hotel pe la ora opt. E foarte informal.

Anna încuviință din cap. Ea se întoarse cu fața la el. Trebuia să o facă, pentru a-și lua rămas-bun, chiar dacă devenea puțin incomod să se uite direct la el. Acele sentimente stârnite pe malul lacului se transformau în ceva ce punea stăpânire pe fiecare clipă petrecută cu el. Acesta era Wil, un bărbat sofisticat, amabil, care o

asculta, o înveselea și o ajuta să pună în ordine trecutul familiei ei. Asta era tot. Orice altceva aflat în mintea ei era acolo doar pentru că nu mai întâlnise un bărbat ca el de foarte mult timp.

– Excelent, zise ea. Mulțumesc.

Wil părea amuzat.

– Excelent și pentru tine, spuse el. Și, apropo, Ingrid vrea să ne întâlnim la Schloss Beringer mâine, la ora zece. A închiriat o cameră separată acolo ca să putem vorbi. Trebuie să recunosc, e o alegere interesantă.

– Ah, spuse Anna. E mereu atât de dramatică?

– Nu pot comenta.

Zâmbetul malițios își făcu din nou apariția. Anna zâmbi și ea și coborî din mașină.

Anna era gata chiar înainte de ora opt. Alesese să poarte o pereche de blugi, un pulover polo negru și o eșarfă. Își puse câteva dintre brățările ei preferate, apoi cizmele negre peste blugi și își lăsă părul lung desfăcut. Pulverizăde câteva ori Van Cleef & Arpels First și gata.

Se pregătise rapid și în mod practic, forțându-se să se concentreze asupra a ceea ce făcea. Nu avea rost să se lase purtată de val gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla, deși mintea îi rătăcise puțin când se afla la duș. În cele din urmă înlătură orice gânduri nerostite și-și ținu un discurs sever în liftul care cobora spre holul hotelului.

Wil întârzie doar cinci minute.

– Îmi pare rău, zise el în timp ce își făcea apariția ca nu știu ce zeu ridicol de frumos.

– E în regulă, zâmbi Anna. Ai întârziat doar cinci minute.

– Nu-mi place să întârzii, surâse el.

Se aplecă și o sărută pe obraz.

Un gest prietenos. Dacă ar fi avut sentimente care mergeau dincolo de prietenie, atunci nu ar fi sărutat-o pe obraz, se gândi Anna. Apoi se mustră din nou. Ce era în mintea ei? Era foarte probabil ca printre invitații săi să fie și o iubită.

– Anna? zise Wil. Ești pe altă planetă. E destul de drăguț, de fapt, și nu vreau să te întrerup, dar ceilalți vor sosi în următoarea jumătate de oră, așa că…

– Îmi pare rău, scutură Anna din cap.

Trebuia să se adune. Oare era atât de avidă de companie masculină încât mintea i-o lua razna de îndată ce apărea vreunul?

N-o luase razna! Își dădu o palmă peste mână.

– Anna! Wil începu să râdă. Trebuie să te ducem la spital sau ai nevoie doar de unul dintre minunatele noastre vinuri germane?

Sau de un minunat bărbat german, gândi Anna.

– Mă gândeam la Siegel, zise ea în timp ce-l urma prin ușile glisante.

Mașina lui era parcată după colț.

– Îhî, comentă el. În seara asta, ai putea să-ți iei o pauză de la gândurile astea, dacă ai vrea. Dar dacă vrei să vorbim, cu plăcere.

Odată ajunși în mașină, Anna se uită pe geam în timp ce el conducea spre casă. Acela era locul în care trebuia să se concentreze. Câteva minute mai târziu, când Wil vira pe strada lui, puțin mai departe în vechiul Berlin de Vest, Anna nu se putu abține să nu se holbeze.

– Aici a fost o veche suburbie a Berlinului, zise Wil în timp ce încetinea ușor.

În spatele unor grădini exterioare imaculate erau așezate case elegante. Farurile mașinii scoteau în evidență copaci bine conturați și locuințe vechi și frumoase.

– Ce-mi place la casa mea, adăugă Wil, e că străbunicii mei o deţineau şi o foloseau ca locul lor din oraş.

– Chiar?

– Ei au construit-o, zise Wil, dar au vândut-o repede după război. În urmă cu câţiva ani, imediat după ce a murit bunicul meu, voiam să cumpăr o casă. Obişnuia să mă ducă cu maşina pe lângă acest loc când eram copil, ca să mi-l arate. Mi-a povestit toate amintirile pe care le avea de aici. Veneau mereu pentru sezonul de concerte de iarnă. Restaurantele, spectacolele şi viaţa socială erau în plină desfăşurare în acea perioadă a anului.

– Pare idilic, spuse Anna.

– Era… pentru ei. Vocea lui Wil sună crispat de data asta. I-am abordat pe proprietari, le-am făcut o ofertă corectă şi…

– A fost prea uşor.

Anna îşi desfăcu centura de siguranţă când maşina se opri şi îşi luă poşeta.

Wil se uită la ea curios.

– Ştii, aproape că ai părut europeană adineauri – dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş spune că am detectat un mic accent.

– Nu, nu cred, răspunse Anna.

Se simţi uşor iritată acum, fără să ştie de ce. Sincer, nu prea părea în apele ei în ultima vreme. Grădina din faţa casei lui Wil era în umbră, dar aleea semicirculară care ducea la uşa din faţă era bine luminată. Pe peluză creşteau copaci mari.

Anna se întoarse către casă. Era plină de ornamente – detalii Art Nouveau decorau partea de sus a ferestrelor – şi totuşi casa lui avea un aer relaxat şi primitor. Straturi de grădină îndulceau exteriorul, iar un trandafir căţărător îşi făcea loc pe o parte a peretelui din faţă.

Wil deschise uşa neagră şi strălucitoare de la intrare şi se dădu la o parte pentru a o lăsa pe ea să intre. Dale alb-negru se continuau din verandă în holul de intrare, iar o scară arcuită urca spre etajele de sus. Era grandioasă, cumva, dar şi fermecătoare. Wil o conduse într-o cameră de zi confortabilă, cu podele calde şi lustruite şi covoare orientale. Un pian cu coadă era aşezat lângă fereastră şi o pereche de canapele se aflau vizavi de un şemineu, unde trosnea focul.

– Un pahar cu vin? întrebă Wil. Simte-te ca acasă.

Anna luă loc pe una dintre canapele. Auzi cum Wil deschidea dulapuri în bucătărie. Judecând după miros, acolo se gătea ceva delicios.

Când el reveni cu două pahare, Anna spuse:

– E superb. Ţi se potriveşte foarte bine.

– Interesant – cum mi se potriveşte? întrebă el în timp ce-i dădea paharul.

– Ah, nu am vrut să insinuez nimic…

Dar cineva era la uşă.

– Scuză-mă, spuse el.

Auzi o conversaţie accelerată în germană dinspre holul de la intrare. Orice tensiune pe care o simţise Anna se risipi când o fetiţă, probabil cam pe la şase ani, intră în fugă în cameră. Era îmbrăcată în pijama, veni direct la Anna şi se aşeză chiar lângă ea.

– Eu sunt Sasha, spuse ea în engleză în timp ce ridica o pereche de ochi de culoarea ciocolatei către Anna.

– Iar eu sunt Anna, zâmbi ea.

Fetiţa întinse o carte.

– Am voie să citesc asta, iar apoi trebuie să merg la culcare, spuse ea. Ți-ar plăcea să mi-o citești? Părinții mei vorbesc cu mine în engleză și germană acasă și mi-au spus că vei fi aici și că voi putea exersa.

Anna luă cartea și începu să citească. În curând fu atât de captivată de poveste că de-abia observă că Wil și alte patru persoane intraseră în cameră. Când termină, ridică privirea. Sasha se cuibărise în poala Annei. Wil se uita la ea și zâmbea. Dacă ar fi trebuit să descrie expresia din ochii lui, Anna ar fi spus că părea îngăduitor – și ea se bucură de privirea lui caldă. Dar probabil că nu însemna nimic.

– Anna, ei sunt bunii mei prieteni, Petra și Andreas, Eva și Stephan.

O oră mai târziu, Anna se simțea de parcă i-ar fi cunoscut pe toți de ani de zile. Toți continuaseră să vorbească în engleză de dragul ei. Petra era brunetă, atrăgătoare, cu un simț avangardist al modei care o impresionă pe Anna. Unele femei știau cum să poarte o eșarfă, iar Petra era una dintre ele. Annei i-ar fi plăcut să vadă unde locuia. Partenerul ei, Andreas, unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Wil, era la fel de blond pe cât era Petra de brunetă și fermecătoare. Amândoi erau atât de evident în elementul lor împreună, ceea ce îi făcea o companie excelentă la cină. Eva și Stephan erau părinții Sashei. Erau calzi cu fetița lor. Când oaspeții serviră băuturi, Sasha rămase în poala tatălui ei, înainte de a merge la culcare.

Când veni timpul pentru servit masa, Wil se ocupă de toată lumea. Era într-o formă excelentă. Vinul curgea, conversația era ușoară și amuzantă, iar el pregătise o masă perfectă de paste cu un sos *ragout* suculent, împreună cu o salată verde și pâine rustică.

– Muncește zi lumină, zise Eva în timp ce el era în bucătărie cu ceilalți doi bărbați. Sunt multe femei cărora le-ar plăcea să iasă cu el, dar pentru el contează cariera. Totul se rezumă la asta.

Anna nu zise nimic.

Petra râse pe înfundate.

– Cu câțiva ani în urmă, a avut o relație cu cineva, dar nu a fost ceva serios, iar când ea s-a mutat la München cu serviciul, Wil a rămas aici.

– Cred că a fost vorba de comoditate mai mult decât orice altceva, comentă Eva.

Anna încuviință din cap. Atunci de cine se proteja el? Era munca lui o poliță de asigurare împotriva daunelor secundare? Sau pur și simplu nu cunoscuse fata potrivită? Era pe punctul de a spune ceva când Wil apăru în ușă.

– E cafea în camera de zi, dacă vreți, spuse el.

– Sigur, răspunse Eva și se ridică în picioare.

Anna observă privirile schimbate de celelalte două femei. Oare Wil le auzise conversația? Spera că nu.

Focul arunca imagini pâlpâitoare prin încăpere, dansând pe fețele oamenilor, în timp ce aceștia povesteau despre anii petrecuți împreună la universitate. Anna se trezi ghemuită în colțul uneia dintre canapelele imense ale lui Wil, cu cafeaua ei excelentă, dorindu-și ca seara să nu se termine niciodată.

Era bine să cunoască oameni noi cu care se simțea absolut în largul ei. În timp ce ceilalți se ridicau pentru a pleca, Anna își dădu seama cât timp trecuse de când nu mai avusese o astfel de seară. Cumva, între administrarea propriei afaceri și îngrijirea lui Max, uitase cum să se bucure de viață.

Wil se sprijini de tocul ușii după ce își luă rămas-bun de la prietenii săi. Aerul de seară care se strecura din grădina din față era blând.

– Ai vrea să facem o plimbare împreună, Anna? întrebă el deodată.

– O plimbare?

– Mi-ar plăcea să-ți arăt ceva.

Anna era curioasă. Cartierul era frumos. Era greu să împaci această zonă atemporală cu trecutul fracturat și tulburător al Berlinului. Anna era conștientă că mai la est existau încă șiruri peste șiruri de apartamente comuniste sumbre.

– Cred că-ți va face bine să vezi asta, spuse Wil în timp ce-i punea haina peste umeri.

Câteva minute mai târziu, Wil se opri în fața unor porți din fier forjat. În spatele lor se afla o grădină întunecată, dar când Anna privi în josul aleii lungi și pavate, zări o casă cu aspect prosper. Acoperișul era înclinat abrupt, cu un rând de ferestre de mansardă ascunse în frontoane. Un labrador veni târâș până la poartă.

Wil rămase tăcut. Anna se întoarse către el.

– M-am gândit că ar trebui s-o vezi, zise el. Obișnuiau să vină aici periodic. Se pare că străbunica ta dădea niște petreceri fabuloase.

Anna făcu un pas mai aproape de porți și se uită dincolo de ele, în încercarea de a asimila până și ultimul vestigiu pe care îl putea vedea.

– Proprietarii actuali au patru copii. Au făcut treabă bună cu ea. Dacă ți-ar plăcea, vă pot face cunoștință. Le-ar face plăcere. E din nou o casă veselă.

– E bine, spuse Anna.

Se mai uită o vreme la ea. Arăta de parcă lucrurile erau așa cum trebuiau să fie.

Wil întinse mâna, apoi și-o retrase.

– Se face frig, zise el. Ar trebui să te duc la hotel.

Anna încuviință din cap. Deodată se gândi la ziua care urma să vină și la ce avea să aducă ea. Trebuia să stea de vorbă cu verișoara ei. Trebuia să afle ce se întâmplase. Apoi trebuia să-și dea seama ce putea face ca să îndrepte situația.

În drum spre casa lui Wil, el vorbi dacă ea avea chef să vorbească și rămase tăcut când ea tăcea. Oare era posibil ca el să înțeleagă nu numai că ea trebuia să afle despre trecutul familiei ei și dacă exista vreun viitor pentru Siegel, dar și că, până nu făcea tot ce era posibil, nu putea să meargă mai departe cu propria viață? Când ajunseră înapoi la casa lui, amândoi se opriră pentru o clipă pe alee. Anna se concentră asupra împrejurimilor – grădina, luminile de pe verandă. Pe orice, numai pe Wil nu. După câteva secunde auzi sunetul cheilor lui de la mașină. Nu știa dacă îi făcea plăcere să le audă sau nu. Îl urmă până la mașina lui și urcară amândoi în tăcere, dar Anna era conștientă, atât de conștientă, din nou, de acel ceva nespus care se petrecea între ei de fiecare dată când se întâlneau. Nervii i se încordau și tresăreau în ea, dar nu putea spune nimic.

Se uită pe geamul mașinii la siluetele caselor vechi care acum erau în umbră – nu mai erau luminate. Gândurile Annei se îndreptară spre viitor în timp ce Wil conducea. Prezența lui liniștită lângă ea era ca o alinare și un foc de tabără în același timp. Știa că nu mai simțise așa ceva pentru nimeni până atunci. Știa că nu găsise niciodată pe cineva atât de… bun. Sau oare era vulnerabilă și nu făcea decât să încerce să-l înlocuiască pe Max?

După ce Wil opri în fața hotelului, se dădu jos și îi deschise portiera mașinii înainte ca ea să aibă timp să-și adune gândurile. Anna coborî pe trotuar, iar el nu se mișcă o clipă din locul în care ținea ușa deschisă a mașinii.

Se uită la el și văzu un licăr în ochii lui. Ceva care, dintr-un motiv oarecare, îi dădea mai multă speranță decât simțise de mult timp. Ea zâmbi atunci, se simți de parcă voia să spună ceva fantezist.

El îi atinse brațul.

– Voi fi aici la ora nouă, spuse el pe un ton intim. Voi veni în hol. Nu sunt sigur unde anume voi reuși să parchez.

– Mulțumesc, spuse Anna.

Erau bune aspectele practice. Dar era mai absorbită de starea de spirit decât de fapte și asta era ciudat pentru ea. Pentru că nu voia să o întrerupă. Nu voia să se termine. Dacă ar fi fost sinceră cu ea însăși, ar fi vrut ca totul să înceapă.

În dimineața următoare, în timp ce se îndreptau spre Schloss Beringer, Anna constată că se familiariza nu numai cu peisajul din jurul Berlinului, ci și cu felul în care acesta o făcea să se simtă. Pădurile, pășunile liniștite, satele somnoroase, un castel misterios – toate acele alte povești îngropate adânc în labirintul trecutului lor german – îi stârneau un dor ciudat, aproape o durere fizică, pentru ceva mai profund, ceva ce nu putea exprima cu adevărat.

Anna înțelegea de ce nu voise Ingrid să se întâlnească cu ei la Siegel – asta era clar. Dar de ce Schloss Beringer? Oare Ingrid îi demonstra ce nu trebuia făcut la Siegel prin întâlnirea cu ei în casa părintească a lui Wil? Sau, mai rău, era pe cale să le spună că avea planuri la fel de mari pentru Siegel?

Intrară pe aleea cotită a castelului și se îndreptau acum spre parcări, unde se aflau o mulțime de mașini europene cu aspect luxos, ale căror capote străluceau încă de picăturile de rouă de dimineață.

Oare Wil îi privea pe acești oaspeți ai hotelului ca pe niște intruși în vechea lui casă de familie? Apoi, Anna se gândi că trecutul trebuie abordat de fiecare așa cum dorește. Max pretinsese că trecutul nu exista până când viața lui ajunsese aproape de sfârșit. Așa procedase el. Ea nu se putea abține să simtă că apelul lui din ultimele săptămâni fusese, dacă nu un strigăt de ajutor, atunci poate o recunoaștere a faptului că avea dreptul să știe.

În ceea ce-l privea pe Wil – era clar că avea sentimente profunde față de Schloss Beringer și că se simțea confuz în privința eforturilor zadarnice ale bunicului său. Poate că răspunsul era că trecutul nu dispăruse niciodată. Vechiul Brandenburg și Prusia aveau să umbrească întotdeauna Berlinul și împrejurimile sale ca un bunic fantomatic – evocat în clădirile baroce magnifice, în pădurile șoptite, în terenurile plane și în ceața lor, în castelele magice, de basm, în oameni și în povești.

Trecutul și Schloss Siegel o purtau pe Anna într-o călătorie sinuoasă. Nu era conformă cu stilul liniar și ordonat în care își trăise viața până atunci. Nu se simțea în largul ei. Era neliniștitor, dar o parte din ea voia să se apuce de el cu toată puterea.

– Spune-mi ceva, îi ceru ea în timp ce Wil oprea motorul mașinii.

Wil rămase cu privirea ațintită înainte.

– Cum faci tu față trecutului, Wil?

Ea văzu un zâmbet ivit pe buzele lui.

– Ce vrei să spui?

– Moștenirea familiei tale, istoria, pierderile, Germania, războiul, totul.

Wil tăcea.

– Ce duci cu tine? Ce lași în urmă? întrebă Anna.

Wil scoase cheia din contact și o răsuci în mână.

– Amintiri în ambele privințe. Apoi povești. Dar cred că depinde de modul în care alegi să privești lucrurile. Trebuie să admit că am avut tendința de a mă concentra pe viitor. Munca mea a fost atât de apăsătoare, iar experiențele bunicului meu nu au fost

deloc încurajatoare. Se întoarse către ea. Dar acum că te-am cunoscut pe tine, s-a schimbat asta. Mult.

– Sper că ăsta e un lucru bun.

Vocea Annei fu blândă. Era ceva în ea ce nu mai auzise până atunci.

Nu-și întoarse privirea de la ea, și Anna fu impresionată, nu pentru prima dată, de cât de statornic părea, cât de amabil și răbdător. Și totuși mai era ceva, ceva nedefinit acolo, pe care ea nu reușea să-l înțeleagă. Era vorba de tenacitate? Nu. Era putere.

– Trebuie să intrăm, știi.

El deschise portiera.

– Încerc să înțeleg cum ești, spuse Anna în timp ce-și desfăcea centura de siguranță. Ea simți că Wil se încordează. Nu-ți face griji, adăugă ea la coborârea din mașină. Nu reușesc, minți ea.

Privirea lui se intersectă cu a ei; zâmbi, apoi se uită în jos.

– În regulă, spuse el. Bine.

Anna zâmbi și ea.

– Haide. Va fi…

– Revelator, sper, surâse Wil.

– Da.

Anna se întoarse. Zgomotul pantofilor ei pe pietriș i se păru satisfăcător. În ziua aceea, alesese să poarte un costum negru. Ceva îi spunea că trebuia să arate formidabil pentru întâlnirea cu Ingrid Hermann.

Paris, iunie 1940

Locuitorii Parisului încercau să fugă. Traficul, autobuzele și metroul se opriseră în loc. Centrele comerciale ale orașului fuseseră închise. Toate știrile indicau același adevăr irevocabil. Franța era pe punctul de a se prăbuși.

Armata era distrusă. Parisul fusese bombardat.

Și totuși Isabelle nu voia să-și lase casa. Ce avea să se întâmple cu toate comorile lui Marthe?

Viziuni ale recentelor bombardamente de la Paris se derulau cu încăpățânare precum o rolă interminabilă de film în creierul ei obosit. Imaginile îngrozitoare cu clădiri dărâmate, incendii, sirene, dărâmături, oameni alergând pe străzi și alții stând în picioare în șoc, tăcuți și dezorientați o făcuseră pe Isabelle să se retragă în cel mai sigur loc pe care îl cunoștea – acasă. Dar afară, femei și copii stăteau ghemuiți la colțuri de stradă, fără adăpost.

Oamenii se mișcau amărâți în grupuri pe străzile Parisului – războiul își coborâse cortinele prăfuite peste oraș și parcă nimeni nu mai avea puterea să lupte împotriva lui. Și, în același timp, vara mergea mai departe, fără să țină cont de forțele necruțătoare care erau pe cale să distrugă tot ce fusese Parisul.

Orașul ar fi trebuit să arate extrem de frumos în noaptea aceea. Era o seară pentru plimbări de-a lungul Senei, pentru dansuri în cluburi, unde cu doar câțiva ani în urmă, tinerii din oraș se mișcau și făceau exact ceea ce ar fi trebuit să facă tinerii aflați în pragul vieții: sărbătoreau.

O familie trecu pe sub fereastra la care stătea Isabelle – în lipsa unei trăsuri, se părea că își procuraseră un cal bătrân și slab. Isabelle se întoarse. Unde putea să meargă? Poveștile împânziseră orașul – până la miezul nopții nu avea să mai fie deschisă nici o cafenea. SS urma să închidă totul. Gestapoul stabilea limite militare și îi urmărea pe toți cei care locuiau în Paris, vizitându-i în mod sistematic. Al Treilea Reich era un loc în care făceai exact ceea ce ți se spunea.

Și unde era Max? Ce părere avea despre ghearele nazismului care se răspândea prin toată Europa? Se mai așteptau părinții lui ca el să gândească la fel ca ei? Se răzgândiseră, își schimbaseră atitudinea? Sigur, sigur... Camille plecase în grabă, spunând că se va întoarce imediat.

Isabelle se cutremură când o străfulgeră un gând nou. Dacă i se întâmplase ceva fetei?

Intră în garderoba lui Marthe. Trase adânc aer în piept. Închise ochii pentru o fracțiune de secundă, apoi deschise un sertar.

Isabelle se agitase toată după-amiaza, luându-și niște haine și pregătindu-se de plecare. Și acum, unde oare era Camille? Isabelle vorbise cu ea despre plecare. Îi spusese cu cel puțin două ore mai devreme că urmau să fugă.

Scoase cutia de valori a lui Marthe, deschizând-o cu cheia mică pe care o luase din ascunzătoarea ei. Cu hotărârea unui profesionist, scoase fiecare piesă din colecția rafinată de bijuterii a lui Marthe. Apoi, scoase două poșete de mătase, ale căror mânere lungi și țesute aveau lungimea perfectă pentru a le atârna la gâtul ei și al lui Camille.

Fără să se oprească nici măcar să arunce o privire la frumusețea lor încă sclipitoare, Isabelle umplu cele două genți cu toate diamantele, rubinele, smaraldele și safirele pe care Marthe le primise în dar când era tânără.

Când Isabelle auzi clanța ușii zăngănind, aproape că se prăbuși de ușurare pe scaunul capitonat din colțul garderobei. Sunetul pașilor eficienți ai lui Camille răsună în apartament. Fata urca în dormitorul ei de deasupra bucătăriei.

Isabelle închise fermoarul poșetelor, dar țesătura lor se întinse, gata să plesnească la îmbinarea cu dinții subțiri, care țineau închise micile obiecte. Pur și simplu trebuiau să țină totul bine.

Isabelle fugi înapoi în dormitorul ei și aruncă o ultimă privire în jur. În mod ciudat, considerase că era necesar să lase lucrurile în ordine. Dacă naziștii aveau să intre în vechea casă a lui Marthe, Isabelle știa că ar fi luat totul.

Ieși în trombă prin garderobă, apoi își luă la revedere de la dormitorul lui Marthe fără să se întoarcă o singură dată. Trase toate draperiile și ultimele obloane de lemn.

Totul era nemișcat.

Merse prin salon. Venise momentul să plece. Nu avea de ales. Struțul lui Marthe părea să se uite țintă la ea. Fusese un cadou atât de ciudat, dar Marthe nu voise să se despartă de el, ca de nimic altceva. Într-un acces de impulsivitate, Isabelle apucă șalul care era așezat pe scaunul preferat al lui Marthe – cel în care stătea mereu pentru a-și bea cafeaua – și îl înfășură pe spatele bietei păsări împăiate. Aruncă o ultimă privire prin cameră. Inima, stomacul, totul o chinuia cu o senzație nouă și ciudată care începuse să se instaleze în ultimele câteva săptămâni.

Camille intră în camera de zi dinspre bucătărie, închizând cu un zgomot slab ușa care ducea spre camera servitorilor. Fata își ținea valiza la picioare. Părea la fel de calmă și hotărâtă ca întotdeauna.

– Va trebui să ieșim pe jos din oraș, o informă Camille.

Isabelle scutură din cap.

– Sunt convinsă că va fi un tren.

Dintr-odată, sentimentul de pustiire pe care îl simțea părăsindu-și casa fu înlocuit de o nevoie urgentă de a pleca din Paris.

– Nu, ar trebui să mergem direct la Honfleur. Apoi... către sud.

Camille se încruntă.

Isabelle o privi preț de o clipă. Camille era inteligentă – și era și pricepută când era vorba de supraviețuire. Fără ea, Isabelle nu știa ce ar fi făcut.

– Știu pe unde să mergem, *mademoiselle*, spuse Camille pe un ton jos.

Își strânsese părul lung și negru într-o coadă de cal și purta o rochie simplă de vară și pantofi comozi.

Isabelle încuviință din cap. Avea să se încreadă în Camille. Nu se întoarse când încuie ușa apartamentului. Nu privi înapoi la viața pe care o părăsea, la viața care îi fusese răpită în câteva luni scurte și îngrozitoare. Poate că avea să se întoarcă până în toamnă. Cine putea ști? Nimeni.

CAPITOLUL 15

Schloss Beringer, 2010

Ingrid aștepta în seră la Beringer, cu spatele la intrare, când Anna și Wil intrară. Era îmbrăcată într-un costum elegant, cu o eșarfă roșie. Când Ingrid se întoarse și îi atrase privirea Annei, aceasta își dădu seama că femeia era tulburată, dar după o clipă se grăbi să traverseze camera, încercând în mod clar să își ascundă emoțiile. O cameristă își făcu apariția, împingând un cărucior cu un mic-dejun sofisticat, pe care cei de la Schloss Beringer îl pregăteau probabil la perfecție. Erau croasante care nu păreau proaspete, platouri cu fructe, cești albe de cafea, o carafă cu lapte și o farfurie cu ștrudele și alte prăjituri.

Anna întinse o mână și o salută pe Ingrid cu capul; aceasta părea și mai hotărâtă. Revenise la rolul ei obișnuit.

– Mulțumesc pentru această întrevedere, Ingrid.

Anna urmă exemplul lui Ingrid și luă loc la masa ovală lustruită. Wil se așeză lângă ea.

Ingrid turnă cafea.

– Am vrut să mă văd cu tine pentru că părea important să clarificăm câteva lucruri, spuse Ingrid. Bunicul tău, Max, este responsabil pentru starea în care se află acum Schloss Siegel.

Vocea ei străpunse încăperea de sticlă.

Anna nu zise nimic.

Faptul că Anna nu avea de gând să protesteze păru să o provoace pe Ingrid.

– Mama mea a fost străm ătușa ta și sora mai mare a lui Max. Numele mamei mele era Nadja. Au existat și doi frați mai mici. Presupun că nu știi nimic despre acești oameni?

– Anna nu știe. Nu, răspunse Wil încet în timp ce turna cafea.

Anna rămase perfect nemișcată.

– În familie, numele de alint ale fraților mai mici ai lui Max și ai Nadjei erau Didi și Jo, spuse Ingrid. Dar numele lor adevărate erau Dieter și Jochim. Amândoi au fost uciși în război, loiali Germaniei până la ultima suflare.

– Îmi pare rău, zise Anna.

– După război, mama lui Max, Elsa, și mama mea, Nadja, au încercat să ia legătura cu Max. El era moștenitorul, pentru că mama mea, deși mai mare decât Max, nu era luată în considerare – fiind femeie.

Tatăl lor, Otto, străbunicul tău, era dispărut la sfârșitul războiului, așa că era absolut obligatoriu ca Max să se întoarcă acasă și să-și asume rolul, însă nu a putut fi găsit nicăieri. Au crezut că era mort sau poate prizonier. Au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a da de el.

În după-amiaza în care mama mea și bunica mea au fost informate de Ministerul de Externe că trebuiau să fugă de la castel, sovieticii se aflau la zece kilometri depărtare. Nu exista nici o unitate germană în apropiere. Li s-a spus să plece într-o oră. Cum în casă erau numai femei, bunica mea știa că toate urmau să fie violate dacă ar fi rămas. Au fost nevoite să plece. Cu vechea trăsură a școlii, o mână de servitori loiali și mâncarea pe care au putut-o lua pentru a supraviețui, au călătorit către sud-vest – departe de sovietici. Mama mea și-a găsit de lucru pe drum, ca studentă în practică agricolă – „elevă". Însă le-a luat luni întregi ca să ajungă undeva.

Au căutat refugiu unde au putut – trecând prin localități de graniță pline de refugiați și prin orașe germane bombardate. Cred că au simțit grija pentru bunicul meu, Otto, și pentru Max ca pe un cuțit implântat în inimă.

Rațiile erau puține, au suferit practic de foame. Iar apoi au aflat că tot ceea ce aveau fusese înghețat în Est. Pierduseră totul. Nu mai aveau nici un ban. Nu aveau nici un mod de a lupta contra sistemului. Mama mea a mers la facultate în Hanovra și, în cele din urmă, și-a găsit de lucru ca secretară. A trebuit să facă tot ce i-a stat în putință pentru a supraviețui.

Ingrid se ridică în picioare. Merse la peretele de sticlă și se uită fix la parcul liniștit. Cum putea natura să rămână atât de calmă în fața istoriei?

Anna își încrucișă brațele și așteptă.

– Înainte de a pleca, s-a mai întâmplat ceva.

Ingrid se opri.

– Vreau să știu. Sunt din familie, zise Anna.

Sunetul care ieși de pe buzele lui Ingrid fu mai degrabă un râset zgomotos.

– Nu-mi vorbi mie despre familie, spuse ea. Nu există decât muncă, muncă grea, curaj și hotărâre. Nu te poți baza decât pe tine însăți.

Ironia acestei afirmații o afectă puternic pe Anna. Era cumva femeia aceea o oglindă a propriei persoane? Deodată, simți o tresărire de empatie față de Ingrid. Simți că Wil o privea și se întoarse să se uite la el. El clătină din cap.

Anna își mușcă buza.

– Deci, continuă Ingrid. Iată care a fost povestea. Înainte să plece de la castel, mama mea, Nadja, a avut o aventură.

Anna nu spuse nimic.

– Vezi, tatăl meu a fost valetul lui Max. Ingrid se întoarse cu fața spre ei. Hans Kramer. Mama mea și Hans Kramer erau amanți. Când Nadja și bunica mea au ajuns în Hanovra, mama mi-a spus că Hans a fost cel care le-a găsit. Nu bunicul tău. Max nu și-a făcut apariția.

Anna trase adânc aer în piept. Se foi pe scaunul pe care stătea.

Wil întinse mâna și-i luă mâna pe sub masă. Ei i se părea greu să respire uniform. Își lăsă mâna într-a lui.

– Hans și Nadja și-au reluat povestea de dragoste în Hanovra, după ce el o regăsise. Străbunica ta, Elsa, nu știa nimic despre asta. Era pur și simplu mulțumită că vedea pe cineva care avea legături cu familia. Însă când Nadja a rămas însărcinată, iar ei doi au vrut să se căsătorească, Elsa i-a cerut lui Hans să plece. A refuzat să-l recunoască drept ginere. Singura persoană care ar fi putut să o convingă ar fi fost…

– Să nu spui Max.

Anna știu că vorbele ei sunaseră ca o avertizare.

– Elsa îl adora… pe el l-ar fi ascultat. Dacă Max i-ar fi susținut Nadjei cauza, dacă ar fi explicat devotamentul și credința tatălui meu, Hans, față de Nadja și față de

familia Albrecht, cât de diferite ar fi fost lucrurile! Lumea se schimbase. Tatăl meu crescuse cu Nadja și Max și o iubea pe Nadja. Bunica mea nu se obișnuise cu nici una dintre aceste noțiuni.

Anna luă o gură de cafea.

– După aceea, viața între Nadja și Elsa a devenit imposibilă. Hans a plecat, incapabil să facă față vinei de a o fi îndepărtat pe Nadja de mama ei. Însă mama mi-a spus că Elsa nu s-a mai putut uita niciodată la propria fiică. Nu avea să înțeleagă niciodată ce făcuse Nadja.

Ingrid se întoarse către ei. Ochii ei, care înainte i se păruseră reci Annei, păreau să fie plini de o altfel de lumină.

– Mama mea a părăsit-o pe mama ei și a plecat la Berlin. M-a născut în Berlinul de Vest. A continuat să lucreze ca secretară. Eram sărace, dar am supraviețuit. Când aveam cinci ani, mama mea l-a cunoscut și s-a căsătorit cu tatăl meu vitreg, care a fost un om de afaceri de succes. Ea a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-l uita pe Hans. Iar el a lăsat-o în pace. Știi, el a fost instruit să fie servitor. A fost învățat să-i asculte pe cei mai mari în rang decât el – apoi a fost instruit să fie soldat nazist. Trebuia să se supună. Pentru noi este aproape imposibil să înțelegem această mentalitate. Deși mama mea știa că Hans o iubea, știa și că el nu avea să se întoarcă la ea. Nu-i stătea în fire să facă asta. E un lucru greu de explicat generației tale. Însă furia mamei mele față de familia ei, față de Max, față de mama ei și față de Germania – ei bine, a prins aripi în sufletul ei. Dusese o viață privilegiată, de lux și se bucurase de acele lucruri. Cred că atitudinea ei stranie față de viață începuse pe când era adolescentă, pentru că mi-a spus mereu că, atunci când s-a îndrăgostit de valetul fratelui ei, a știut că avea să fie imposibil. Colac peste pupăză, era femeie într-o eră în care singurele roluri pe care le putea avea erau de soție, soră, mamă. Era cea mai mare dintr-o mare familie germană, Anna, însă nu avea să fie niciodată moștenitoare. Nu avea să fie niciodată centrul propriei vieți. Nu a fost niciodată luată în serios.

Anna își mușcă buza.

– Tatăl meu vitreg a fost dezvoltator imobiliar și a avut grijă de interesul meu pentru afaceri. I-am preluat portofoliul acum cincisprezece ani, când a murit, și i l-am extins. Lucrurile s-au schimbat, dar mai e mult de lucru, Anna. Deci. Asta e.

Anna încuviință din cap.

– Elsa, bunica mea, a murit în anul 1963, continuă Ingrid. A rămas în Hanovra și nu a mai văzut-o niciodată pe mama mea. În ceea ce-l privește pe bunicul meu, Otto… i-au trebuit trei ani să o găsească pe Elsa, după terminarea războiului, însă era bolnav și nu a mai trăit mult după aceea. În mod sigur devastarea adusă de pierderea tuturor copiilor lor – doi din cauza războiului și doi pentru că-i părăsiseră – a contribuit la moartea lui. Dar am aflat asta doar mult mai târziu.

Wil lăsă mâna Annei. Se aplecă și păru să stea pe gânduri.

– Ingrid, înțeleg punctul tău de vedere… cu privire la relația mamei tale cu Hans. Știi ce s-a întâmplat în viața lui Max imediat după război? Întreb dacă ești de părere că ar fi putut exista un motiv ca el să lase în urmă tot ce știa. Ceea ce ne povestești sună foarte diferit de bărbatul pe care mi l-a descris Anna.

– Max a fugit, aproape că scuipă Ingrid cuvintele. În 1940 a ieșit din partidul nazist. Până atunci fusese trimis într-o garnizoană din Paris, însă, de necrezut, cu tot haosul din Franța, a reușit să scape înainte ca naziștii să controleze complet Parisul. Ar fi fost împușcat dacă ar fi fost găsit. În plus…

Anna închise ochii.

– Mama mea nu-i pomenea numele în casă. Spunea că el fusese mereu nehotărât. Era împărțit între viitorul Germaniei și ceea ce voia el. Așa că, vezi, de asta ceea ce fac eu este corect. Schloss Siegel este de drept proprietatea mea – mama mea ar fi trebuit să fie moștenitoarea – ar fi fost moștenitoarea, în orice loc corect și rațional. Nu bunicul tău. Mama mea nu a fugit de tot. A rămas acolo unde-i era locul și a muncit din greu. Mă uit la Siegel ca la celelalte proprietăți ale mele. Este conservat în starea lui inițială. Nu vreau ca acolo să ajungă oameni pe care nu-i cunosc. Îl vor distruge. În prezent sunt proprietară, aproape cum a fost dintotdeauna familia mea, continuă Ingrid. Totul este așa cum ar trebui să fie. Anna, nu este loc pentru tine acolo. Max a ales să meargă în America. A părăsit Germania, fără să vrea să se mai întoarcă vreodată. Și tu ar trebui să te întorci. Acolo este locul de care ține ramura ta de familie. Am vrut să te văd astăzi doar ca să știi adevărul. Și așa e. Asta e tot.

Mintea Annei gonea. Însă totul se rezuma la un lucru. Povestea lui Ingrid, indiferent cât de convingător suna, nu era o oglindire adevărată a caracterului lui Max. Anna îl cunoștea. Nu trebuia decât să închidă ochii și să-și aducă aminte orice episod al vieții alături de el. Relatarea lui Ingrid nu avea sens. Iar acum, el era mort. Cum naiba avea ea să-i arate verișoarei ei că se înșela?

Capacitatea membrilor supraviețuitori ai familiei de a-l face pe el vinovatul era uluitoare.

Anna se ridică în picioare.

– Mulțumesc, spuse ea. Nu avea de gând să vorbească înainte de a avea o dovadă a faptului că ceea ce știa ea era adevărat. Trebuie să mă gândesc, zise ea simplu. Dar am un singur lucru de zis. Te rog, vrei să iei în calcul refacerea castelului? După cum spui, face parte din istoria ta, însă mi se pare o cruzime să-l lași să se descompună pur și simplu.

– Îmi voi vedea de afaceri așa cum mi se va părea mie potrivit. Cât timp voi trăi, nu vreau să se atingă nimeni de castel. Nu pot locui singură acolo. Nu suport ideea că o altă persoană ar putea locui acolo. Este casa mamei mele, proprietatea ei de drept. L-am cumpărat, e proprietatea mea și-l voi ține în siguranță pentru ea până când voi muri.

Anna se abținu să răspundă. Nu putea accepta asta.

– Ingrid. Vom vorbi în curând, zise Wil. Anna, ai vrea să te gândești la toate astea? Dacă o să mai ai întrebări pentru Ingrid, orice ai vrea să spui, vă pun eu în legătură. Ne-ai spus multe azi, Ingrid. Anna are multe lucruri la care să se gândească.

Ingrid încuviință din cap. Dădu mâna cu Wil, apoi cu Anna, însă Anna se simți atât de distrasă de parcă ar fi fost aproape imaterială, într-un fel.

Wil tăcu tot drumul în mașină, înapoi către Berlin. Oare la ce-i stătea lui mintea? O judeca aspru? Anna se simțise jenată când Ingrid îl prezentase pe Max în felul în care o făcuse. Ieși din mașină când ajunseră la hotel înainte ca Wil să poată să spună la revedere.

– Anna…, strigă el sprijinindu-se de geam.

Însă Anna scutură din cap.

Ieși și el din mașină și fugi să o urmeze în hotel.

Ea se întoarse către el.

– Trebuie să mă gândesc, zise ea. După un moment, avu nevoie să mai spună ceva. N-a avut nici un sens.

– Știu, spuse el.

Max trebuie să fi avut un motiv al naibii de bun ca să nu se întoarcă niciodată. Îl cunoștea.

– Ar trebui să merg, zise ea.

Îi venea să plângă și nu voia ca Wil s-o vadă.

Trebuia să rezolve singură problema asta. Așa făcuse întotdeauna.

– Nu trebuie să treci singură prin asta, năvăli vocea lui Wil în gândurile ei.

Dar Anna se depărtă de el.

– Ăsta este Max. Nu pot să cred povestea lui Ingrid.

– Trebuie doar să te gândești. Nu te grăbi, spuse Wil. Iar eu sunt aici.

Ea încuviință din cap.

– Mulțumesc pentru ajutor, zise ea.

Îndepărtându-se de el pe hol, începu să se gândească la o întrebare care se repeta obsedant. Ce naiba trebuia să facă? Era singura persoană care părea să creadă în Max.

Se uită la mașina lui Wil care se îndepărta.

Max era mort. Avea să-i fie imposibil să afle adevărul despre trecutul lui.

Așadar. Avea o viață în San Francisco la care urma să se întoarcă imediat și tumultul unei istorii de familie care nu-i dădea pace.

CAPITOLUL 16

Paris, iunie 1940

Camille preluase totul. Fata părea să știe exact cum să se descurce pe străzile înguste de pe malul stâng, insistând în același timp să îi care lui Isabelle bagajele și evitând cu îndemânare orice străin incomod care le ieșea în cale.

Isabelle nu era nevoită să se gândească. Era recunoscătoare în privința asta.

Gura îi rămăsese fixată într-o expresie sumbră. Tot corpul îi era rigid de încordare. Mintea îi era năpădită de griji. Oare Max era în siguranță? Lucrurile lui Marthe aveau oare să fie furate de naziști? Încuiase bine totul? Ar fi trebuit să ascundă mai multe dintre comorile lui Marthe?

Se uită la spatele ferm și puternic al lui Camille. Părea că fata era aflată în recunoaștere pe străzile întunecate. Observase felul în care i se mișcau ochii, verificând aleile înainte de a intra pe ele. Ca și cum Parisul însuși ar fi avut secrete întunecate pe care Isabelle nu le intuise niciodată. Ca și cum ar fi fost un oraș diferit, un oraș straniu. Aproape ca un loc străin.

Isabelle se simți brusc extrem de recunoscătoare pentru loialitatea acestei fete ciudate și întunecate care o servise cu atâta fidelitate fără să se plângă măcar o dată de soarta ei. Câștigase atât de puțin și nu avusese aproape deloc o viață în afara apartamentului; nu cunoscuse niciodată nimic din distracția de care se bucuraseră Isabelle și Virginia. Și totuși, iată, Camille o conducea acum pe Isabelle.

Iar după ce vor fi ajuns în Honfleur, locul natal al lui Camille, aveau să călătorească spre sud, spre Spania.

– *Mademoiselle?* se auzi vocea fetei în aerul cald.

Isabelle se opri.

– Acum avem două opțiuni.

Ochii întunecați ai fetei cercetară strada în lung și-n lat.

– Camille. Ești de zece ori mai știutoare decât mine pe aceste străzi. Nu știu care mi-ar fi fost soarta dacă aș fi fost singură.

Preț de o clipă, ochii fetei se luminară. Isabelle simți cum fata o prinde de mână.

– Atunci pe aici, spuse fata. Și intră pe o alee pavată, întunecată. Pe aici va fi cel mai rapid, *mademoiselle*.

Calea era mai îngustă decât se așteptase Isabelle. Clădirile se deslușeau de parcă ar fi format o arcadă pe cerul negru. Totul era tăcut. Nu mai era nici o persoană în jur.

Camille o ținea în continuare de mână. Deodată se opri.

– Liniște! șopti ea.

Rămaseră absolut neclintite.

Cineva era pe aproape. Iată. Din nou. Un foșnet aproape imperceptibil se auzi mai departe pe alee.

Se iviră doi bărbați în uniformă. Isabelle oftă înaintea lui Camille. Lăsă mâna fetei. Oare visa? Oare totul avea să fie în regulă în sfârșit? Făcu un pas mai aproape. El era acolo. Normal că era. Venise să o ia din tot coșmarul acela.

L-ar fi recunoscut de la orice depărtare. Silueta lui, pasul lui, forma capului, totul. Slavă Cerului! O avalanșă de ușurare – pentru că el avea să se asigure nu numai că ea era în siguranță, ci și că loiala ei Camille era la fel. Voia să alerge la el, să-l țină în brațe, să-l mângâie pe față. El era acolo.

Venise pentru ea.

Făcu încă un pas.

– Camille Paget?

Se auzi o voce cu accent german. Nu era prietenos, însă asta nu însemna neapărat ceva, nu-i așa?

– Îți știu numele? se întoarse Isabelle către Camille.

– Plecați de lângă mine, șopti fata. Pe mine mă urmăresc. Mergeți! Fugiți!

Camille o împinse pe Isabelle ca să o îndepărteze.

– Ce spui acolo? Lui Isabelle aproape că-i venea să râdă. Simți că o usturau ochii din cauza unor lacrimi de ușurare. Totul va fi bine, șopti ea. Max este aici.

Făcu un pas către Max. Se auziră strigăte.

Când răsună împușcătura și pieptul îi explodă de durere, la început Isabelle simți o ușoară sugrumare. Apoi se întoarse către Camille.

– Poftim?

Reuși să spună cuvântul, însă o duru. Era prea greu să mai gândească. Parcă se uita în sus. Cerul era acolo.

– Ah, Dumnezeule! Camille o ținea în brațe. Ticăloșilor! strigă ea.

Isabelle se uită la fată – la credincioasa ei prietenă, pentru că asta era. Despre asta era vorba la urma urmei, despre prietenie. Respira scurt și întretăiat.

– Fugi! auzi ea.

O voce de bărbat. Max?

Isabelle încercă să-și ridice capul, încercă să ajungă la el. Dacă ar fi putut să ajungă la el, totul ar fi fost în regulă…

CAPITOLUL 17

Berlin, 2010

Soarele, neînfricatul și strălucitorul soare, trimitea frânturi din scânteierea sa vie prin crăpăturile perdelelor în dimineața de după întâlnirea cu Ingrid, aruncând lumină pe patul din bronz. Anna se ridică în capul oaselor după o vreme, cu gândurile amestecate în acea stare de semi-trezire, semi-adormire.

Trebuia să decidă cum avea să acționeze, așa că făcu o listă a informațiilor pe care le avea. Găsise inelul lui Max. În privința castelului, situația părea lipsită de speranță. Nu și-ar fi putut măsura puterile cu cel mai mare proprietar din Prusia. Nici Wil nu ar fi putut-o face, și-ar fi riscat locul de muncă și tot ceea ce trudise să obțină dacă ar fi făcut-o.

Așadar, ce putea face? Probabil că ar fi trebuit să abandoneze. Să-l lase pe Wil să-și vadă de viață, să-i lase lui Ingrid castelul. Să-i lase pe toți să creadă ce voiau ei despre Max. Ea știa că povestea era alta. Acesta era lucrul cel mai important.

Iar ea, Anna, trebuia să se întoarcă la viața pe care și-o crease pentru ea, viața care-i oferea siguranță și liniște sufletească.

Situația ar fi putut fi una mult mai gravă.

O ducea mai bine fără toate sentimentele acelea care păreau să o bulverseze aici. Avea să acționeze așa cum o făcuse dintotdeauna – să se bazeze pe ea însăși.

Anna se dădu jos din pat și intră în baie. Se privi în oglinda sofisticată. Pe cine amăgea ea? Doar nu era un basm în care își putea salva de la ruină castelul familiei pentru ca apoi să dispară în amurg cu superbul ei cavaler german salvator.

Fredonă pentru sine o mică melodie plină de hotărâre în timp ce-și făcea bagajele pentru a zbura înapoi la San Francisco. Avusese noroc: un zbor mai târziu în ziua aceea mai avea câteva locuri libere.

Aruncă o ultimă privire în camera ei înainte de a închide ușa după ea. Rămase în picioare în holul hotelului. O senzație de greață îi agita stomacul. În pofida hotărârii luate, gândurile continuau să i se agațe de vorbele lui Ingrid.

Scutură din cap și-și trase valiza către micul lift. Încet. Pas cu pas.

Se scurseră două luni și Anna era convinsă că lăsase totul în urmă. Revenise la programul uzual, revenise acasă, iar trecutul rămăsese acolo unde trebuia să fie. Era o dimineață răcoroasă, cețoasă de toamnă, iar frunze ruginii îmbibate de apă acopereau străzile. Asta se potrivea cu starea ei – venise vremea să renunțe la lucrurile care se sfârșeau.

Însă acum, în fața ei la cafenea, stătea un tânăr care își repetă numele după ce dăduse comanda de cafea. În timp ce-i scria numele pe pahar, mintea începu să i se agite.

Hans. Tânărul spusese că-l cheamă Hans. Era numele tatălui lui Ingrid. Fusese valetul lui Max. Dacă mai era în viață? Max murise recent. Hans Kramer fusese iubitul Nadjei. Numele era gravat în mintea ei.

Hans era mult mai mult decât un servitor.

Trebuie să fi fost mâna dreaptă a lui Max.

După ce Anna termină de pregătit cafeaua, lucrând rapid cu mâinile, însă tremurând și chinuindu-se să fixeze capacul pe pahar, îl chemă pe unul dintre angajați să-i ia locul și se avântă în birou, aproape ciocnindu-se de un alt angajat. Își smulse șorțul negru și porni computerul de la birou.

Îl putea ruga pe Wil să ia legătura cu Ingrid și să o întrebe cine era tatăl ei biologic, însă asta putea complica situația. Sau îl putea căuta pe valet pe Google.

Optă pentru a doua variantă.

Rezultatele îi arătară un om de afaceri, un actor și un lector universitar. Având în vedere că Max se născuse în 1916, iar Nadja era mai mare decât Max și cei trei crescuseră împreună, după cum afirmase Ingrid, atunci probabil că Hans se născuse în Siegel sau în apropiere, în jurul anului 1913 sau așa ceva. Petrecu jumătate de oră investigând – însă pe internet nu apărea nimic evident. Omul de afaceri avea doar douăzeci și șapte de ani. Actorul avea treizeci și doi. Iar lectorul universitar se afla în Hong Kong și avea cam patruzeci de ani. Nu găsise decât fundături – nici un răspuns și nimic altceva de căutat.

Iar apoi pe ecran se afișă un anunț. Anna scutură din cap când îl văzu, enervată. Ce folos aveau lucrurile astea oare? Însă anunțul nu dispăru. Zăbovi acolo, iar ea se pomeni că ochii i se opresc din nou asupra acestuia.

Ancestry.com. Oare chiar fusese computerul atât de inteligent? După o oră, se zgâia la un certificat de naștere afișat pe ecran. Hans se născuse în satul Siegel în 1914.

Când găsi o fotografie cu el, fu nevoită să se sprijine de spătarul scaunului. Blond, frumos, trăsături regulate. Nu era de mirare că Nadja se îndrăgostise de el. Anna îi găsi datele militare. Servise în armata germană, da, da…

Apăsă pe căsătorii și decese. Hans murise în 1989. La vârsta de șaptezeci și unu de ani. Și lăsase în urmă un fiu. Gabriel Kramer.

Anna îl căută pe Gabriel. După zece minute, luă telefonul. Apoi îl lăsă iar jos. În Amsterdam era miezul nopții. Însă bărbatul pe care-l găsise trebuie să fi fost fiul lui Hans.

Își opri computerul, își luă geaca aruncând-o pe umăr și stinse luminile ieșind din cafenea. Se închisese în timp ce ea stătea izolată în birou – Cass era plecată, dar gestionara își vârâse capul pe ușă să-i spună noapte bună cu ceva timp în urmă.

Mintea continua să-i fie activă când se duse la culcare. Incapabilă să adoarmă după ce se foise ore întregi, se dădu jos din pat și merse la computer să citească mai multe informații. Gabriel deținea o galerie de artă în Amsterdam. Semăna cu tatăl lui și părea să aibă vârsta potrivită pentru o persoană născută în 1960. Datele biografice indicau că se mutase în Olanda din Berlin în anii '80. Anna încercă să nu-și lase gândurile să i-o ia prea mult înainte. În schimb, se concentră pe ce anume avea să-l întrebe. Cum să-i explice oare ceea ce dorea?

Ținea un pix în gură în timp ce lucra și sugea din vârful rece, din plastic. Un obicei teribil, dar de-o viață. Zâmbi când se gândi la felul în care își răsucea Wil pixurile când gândea.

Wil. De câteva ori văzuse pe străzile din San Francisco câte o persoană care-i amintea de el. De vreo două ori, se uitase în BMW-uri care semănau cu al lui, să vadă dacă șoferul nu era, de fapt, chiar el. Se purta prostește. Se forțase însă necontenit să-și îndepărteze gândurile legate de cât de perfect se potrivea cu ea. Cum asculta, simțul umorului, felul în care o ajutase, ce prieteni avea. Dar nu o căutase. Încheiase capitolul. Trecuseră două luni.

Anna reveni la ecranul ei.

În San Francisco era aproape trei dimineața, însă galeria din Amsterdam ar fi trebuit să fie deschisă. Repetase un discurs. Știa ce avea să spună. Tot ce trebuia să facă era să ia telefonul. Chiar în momentul acela.

– Met Gabriel Kramer. Anna se ridică în picioare și făcu câțiva pași. Cercetase asta. *Met* însemna „cu" – vorbiți cu. Acum trebuia să se prezinte. Se opri la ușa camerei de zi. Sunt Anna Young, spuse ea. Vă sun din America. Vorbiți limba engleză?

– Da, răspunse el.

Suna relaxat. Suna suficient de prietenos.

În mintea Annei, gândurile se îngrămădiră. Avea să creadă că dorea să cumpere un tablou. Cât de ridicol! Dar logic. Îndepărtă ideea.

Concentrare.

– Domnule Kramer…

– Gabriel.

– Mulțumesc. Eu… Uite. Sun în legătură cu o chestiune personală.

– Ah?

Suna în continuare relaxat.

– În regulă. Mai întâi mă voi prezenta așa cum se cuvine. Căutase și aflase că asta reprezenta o parte importantă a normelor olandeze de etichetă. Bunicul meu a fost Max Albrecht. Înțeleg că tatăl tău, Hans Kramer, a fost…

– Tatăl meu a fost valetul lui.

Liniștea se lăsă la telefon.

Anna fu nevoită să ia loc. Se prăbuși în fotoliul ei preferat.

– În regulă. Ei bine. Uite. E un pic straniu, însă cercetez oarecum istoria familiei. Nu. Nu e așa. Încerc să aflu de ce bunicul meu nu s-a întors niciodată în Siegel după război. A venit în America și nu a mai plecat niciodată. Și am făcut tot ceea ce mi-a stat în putință, însă nu obțin nici un rezultat. E poate improbabil, însă aș vrea să știu dacă tatăl tău, Hans, ți-a spus ceva despre Max. Dacă l-a cunoscut… bine la momentul în care a lăsat totul în urmă. Era în 1940, sunt destul de sigură de asta.

– Anna, zise el. Ascultă.

Anna aproape că-l simți cum se gândește.

– Cred că trebuie să vorbim.

– Da.

Anna închise ochii. Ușurare. Se sprijini pe perne și așteptă.

– Uite, cred că dacă tot ai ajuns atât de departe, dacă tot m-ai găsit, atunci, bine. Cred că trebuie să vorbim despre asta. Știu că s-ar putea să fie dificil, însă crezi că ai putea veni în Amsterdam să ne cunoaștem în persoană? Ești în SUA?

– Da, răspunse Anna din nou.

Era epuizată, dar ar fi fost în stare să meargă pe Marte dacă asta însemna că așa ar fi rezolvat problema.

– Da, ai putea veni aici? Pentru că așa ar fi cel mai bine, cred, continuă el.

Hans. Tânărul spusese că-l cheamă Hans. Era numele tatălui lui Ingrid. Fusese valetul lui Max. Dacă mai era în viață? Max murise recent. Hans Kramer fusese iubitul Nadjei. Numele era gravat în mintea ei.

Hans era mult mai mult decât un servitor.

Trebuie să fi fost mâna dreaptă a lui Max.

După ce Anna termină de pregătit cafeaua, lucrând rapid cu mâinile, însă tremurând și chinuindu-se să fixeze capacul pe pahar, îl chemă pe unul dintre angajați să-i ia locul și se avântă în birou, aproape ciocnindu-se de un alt angajat. Își smulse șorțul negru și porni computerul de la birou.

Îl putea ruga pe Wil să ia legătura cu Ingrid și să o întrebe cine era tatăl ei biologic, însă asta putea complica situația. Sau îl putea căuta pe valet pe Google.

Optă pentru a doua variantă.

Rezultatele îi arătară un om de afaceri, un actor și un lector universitar. Având în vedere că Max se născuse în 1916, iar Nadja era mai mare decât Max și cei trei crescuseră împreună, după cum afirmase Ingrid, atunci probabil că Hans se născuse în Siegel sau în apropiere, în jurul anului 1913 sau așa ceva. Petrecu jumătate de oră investigând – însă pe internet nu apărea nimic evident. Omul de afaceri avea doar douăzeci și șapte de ani. Actorul avea treizeci și doi. Iar lectorul universitar se afla în Hong Kong și avea cam patruzeci de ani. Nu găsise decât fundături – nici un răspuns și nimic altceva de căutat.

Iar apoi pe ecran se afișă un anunț. Anna scuturăă din cap când îl văzu, enervată. Ce folos aveau lucrurile astea oare? Însă anunțul nu dispăru. Zăbovi acolo, iar ea se pomeni că ochii i se opresc din nou asupra acestuia.

Ancestry.com. Oare chiar fusese computerul atât de inteligent? După o oră, se zgâia la un certificat de naștere afișat pe ecran. Hans se născuse în satul Siegel în 1914.

Când găsi o fotografie cu el, fu nevoită să se sprijine de spătarul scaunului. Blond, frumos, trăsături regulate. Nu era de mirare că Nadja se îndrăgostise de el. Anna îi găsi datele militare. Servise în armata germană, da, da…

Apăsă pe căsătorii și decese. Hans murise în 1989. La vârsta de șaptezeci și unu de ani. Și lăsase în urmă un fiu. Gabriel Kramer.

Anna îl căută pe Gabriel. După zece minute, luă telefonul. Apoi îl lăsă iar jos. În Amsterdam era miezul nopții. Însă bărbatul pe care-l găsise trebuie să fi fost fiul lui Hans.

Își opri computerul, își luă geaca aruncând-o pe umăr și stinse luminile ieșind din cafenea. Se închisese în timp ce ea stătea izolată în birou – Cass era plecată, dar gestionara își vârâse capul pe ușă să-i spună noapte bună cu ceva timp în urmă.

Mintea continua să-i fie activă când se duse la culcare. Incapabilă să adoarmă după ce se foise ore întregi, se dădu jos din pat și merse la computer să citească mai multe informații. Gabriel deținea o galerie de artă în Amsterdam. Semăna cu tatăl lui și părea să aibă vârsta potrivită pentru o persoană născută în 1960. Datele biografice indicau că se mutase în Olanda din Berlin în anii ’80. Anna încercă să nu-și lase gândurile să i-o ia prea mult înainte. În schimb, se concentră pe ce anume avea să-l întrebe. Cum să-i explice oare ceea ce dorea?

Ținea un pix în gură în timp ce lucra și sugea din vârful rece, din plastic. Un obicei teribil, dar de-o viață. Zâmbi când se gândi la felul în care își răsucea Wil pixurile când gândea.

Wil. De câteva ori văzuse pe străzile din San Francisco câte o persoană care-i amintea de el. De vreo două ori, se uitase în BMW-uri care semănau cu al lui, să vadă dacă șoferul nu era, de fapt, chiar el. Se purta prostește. Se forțase însă necontenit să-și îndepărteze gândurile legate de cât de perfect se potrivea cu ea. Cum asculta, simțul umorului, felul în care o ajutase, ce prieteni avea. Dar nu o căutase. Încheiase capitolul. Trecuseră două luni.

Anna reveni la ecranul ei.

În San Francisco era aproape trei dimineața, însă galeria din Amsterdam ar fi trebuit să fie deschisă. Repetase un discurs. Știa ce avea să spună. Tot ce trebuia să facă era să ia telefonul. Chiar în momentul acela.

– Met Gabriel Kramer. Anna se ridică în picioare și făcu câțiva pași. Cercetase asta. *Met* însemna „cu" – vorbiți cu. Acum trebuia să se prezinte. Se opri la ușa camerei de zi. Sunt Anna Young, spuse ea. Vă sun din America. Vorbiți limba engleză?

– Da, răspunse el.

Suna relaxat. Suna suficient de prietenos.

În mintea Annei, gândurile se îngrămădiră. Avea să creadă că dorea să cumpere un tablou. Cât de ridicol! Dar logic. Îndepărtă ideea.

Concentrare.

– Domnule Kramer…

– Gabriel.

– Mulțumesc. Eu… Uite. Sun în legătură cu o chestiune personală.

– Ah?

Suna în continuare relaxat.

– În regulă. Mai întâi mă voi prezenta așa cum se cuvine. Căutase și aflase că asta reprezenta o parte importantă a normelor olandeze de etichetă. Bunicul meu a fost Max Albrecht. Înțeleg că tatăl tău, Hans Kramer, a fost…

– Tatăl meu a fost valetul lui.

Liniștea se lăsă la telefon.

Anna fu nevoită să ia loc. Se prăbuși în fotoliul ei preferat.

– În regulă. Ei bine. Uite. E un pic straniu, însă cercetez oarecum istoria familiei. Nu. Nu e așa. Încerc să aflu de ce bunicul meu nu s-a întors niciodată în Siegel după război. A venit în America și nu a mai plecat niciodată. Și am făcut tot ceea ce mi-a stat în putință, însă nu obțin nici un rezultat. E poate improbabil, însă aș vrea să știu dacă tatăl tău, Hans, ți-a spus ceva despre Max. Dacă l-a cunoscut… bine la momentul în care a lăsat totul în urmă. Era în 1940, sunt destul de sigură de asta.

– Anna, zise el. Ascultă.

Anna aproape că-l simți cum se gândește.

– Cred că trebuie să vorbim.

– Da.

Anna închise ochii. Ușurare. Se sprijini pe perne și așteptă.

– Uite, cred că dacă tot ai ajuns atât de departe, dacă tot m-ai găsit, atunci, bine. Cred că trebuie să vorbim despre asta. Știu că s-ar putea să fie dificil, însă crezi că ai putea veni în Amsterdam să ne cunoaștem în persoană? Ești în SUA?

– Da, răspunse Anna din nou.

Era epuizată, dar ar fi fost în stare să meargă pe Marte dacă asta însemna că așa ar fi rezolvat problema.

– Da, ai putea veni aici? Pentru că așa ar fi cel mai bine, cred, continuă el.

– Spune-mi unde te găsesc.

Anna se ridică în picioare și se aplecă peste bancheta ei simplă de bucătărie. Luă un pix.

Gabriel vorbi rapid, oferindu-i mai multe date de contact și spunându-i că avea să fie disponibil oricând.

După ce Anna închise, merse direct la birou și căută un zbor.

CAPITOLUL 18

Amsterdam, 2010

Anna stabilise să se vadă cu Gabriel în prima după-amiază a ei în Amsterdam. Cum îi rămăseseră câteva ore libere după ce sosise, hotărî să se plimbe ca să-i treacă timpul. Părea că fiecare canal avea propriul specific, atrăgând-o. Orașul atemporal era plin de biciclete, studenți și apartamente incredibil de elegante, ale căror ferestre fără draperii scoteau la iveală interioare de marcă, relaxate, în clădiri vechi, fermecătoare, care se îmbinau cu tot ceea ce era modern.

Anna avu timp berechet să ajungă la galeria lui Gabriel. Când deschise ușa ca să intre în interior, el o urmări de la un birou aflat în spatele unei încăperi vopsite în alb.

Privi în jur. Pe pereți se aflau mai multe portrete uluitoare, iar lucrările de artă erau luminate dramatic, într-un mod care evidenția anumite caracteristici ale tablourilor. Dacă s-ar fi aflat acolo din alte motive, i-ar fi făcut plăcere să se plimbe și să le studieze mai bine.

– Domnul Kramer? întrebă ea.

El își înclină capul.

– Sunt Anna Young. Sper că nu deranjez.

Trecură câteva secunde înainte ca el să vorbească.

– Recunosc, m-am gândit la apelul tău de când am închis telefonul.

Anna își dădu seama că accentul lui avea o ușoară nuanță americană.

Părea aproape sceptic la vederea ei – ca și cum apăruse prin farmec în galeria lui din Prinsengracht și urma să dispară ca un iepure într-un joben negru.

La rândul ei, Anna îl studie pe față. Era în căutarea unei asemănări cu Ingrid. Dar nu văzu nimic deslușit. Poate că ar fi fost ceva în ochii albaștri, dacă privirea lui Gabriel nu ar fi fost mult mai caldă decât a lui Ingrid. Părul lui cărunt, despre care ea suspecta că fusese blond odată, era tuns foarte scurt; bărbatul purta o geacă de piele peste puloverul polo negru.

– Aproape că mă așteptam să nu vii, spuse el în timp ce descuia un sertar și scotea un portofel din piele. Haide să bem o cafea. Trebuie să guști din ce e mai bun.

– Ah, crede-mă, deja m-am descurcat la capitolul cafea. Anna râse. Văd că voi, olandezii, știți cum să creați o combinație bună.

– Alungă disconfortul creat de diferența de fus orar?

Gabriel era o fire plăcută, vorbăreață.

Anna simți că i se relaxează umerii. Dacă i-ar fi plăcut pariurile, ar fi pus pariu pe faptul că Gabriel era un orator bun.

– E singura soluție, răspunse Anna.

Strigă în olandeză către o persoană aflată în încăperea din spate. O voce masculină îi răspunse. Anna încercă să se concentreze pe ce avea de gând să spună. Însă în timp ce se plimba cu Gabriel pe aleea îngustă, se pomeni distrasă de soarele sfârșitului de după-amiază, care arunca o lumină roz peste casele aflate de-a lungul canalului, peste piața de flori plină cu lalele, peste acoperișurile cu forme diferite și peste bărcile acostate pitoresc în canale.

Îl urmă în timp ce el deschidea ușa de sticlă a unei cafenele. Pereții erau acoperiți cu rafturi pe care erau stivuite vaze și cărți, ba chiar și lămpi aprinse care aruncau o strălucire caldă înăuntru.

După ce comandă cafeaua, Gabriel luă loc în fața Annei și-și sprijini capul pe mâini.

– Îmi pare rău, începu Anna. Te simți bine?

– Da, da, răspunse el. E doar atât de surprinzător să văd pe cineva care este cumva legat de tatăl meu.

Anna hotărî să nu ofere detalii despre cât de recent aflase despre legătura aceea. Așteptă ca el să vorbească.

– În regulă atunci, spuse el când le fu servită cafeaua, împreună cu două bucăți perfecte de plăcintă. Dulciurile erau tăiate sub formă de romb. Trebuie să guști din asta, e specialitatea noastră. Se numește *vlaai*, spuse el. Cireșele de la mijloc sunt produse local.

– Ai locuit aici toată viață? întrebă ea în timp ce lua o îmbucătură din plăcinta dulce.

– Tatăl meu a venit aici după război. Căuta un loc în care să poată… fi el însuși.

– Înțeleg.

– Cât de multe știi? întrebă Gabriel.

Anna îi spuse despre Max și află că Gabriel știa deja despre sora lui vitregă, Ingrid, însă nu încercase niciodată să ia legătura cu ea. Anna îi povesti tot ceea ce știa ea despre Nadja, apoi vorbi despre perspectiva amară a lui Ingrid despre trecut. Anna îi mărturisi că nu credea că amărăciunea aceea era complet justificată – că povestea trebuia să aibă ceva în plus, că opinia pe care Ingrid o avea despre Max nu se potrivea cu propria ei experiență cu el. Că își dorea o înțelegere mai echilibrată a ceea ce se întâmplase.

Gabriel încuviință din cap.

– Înțeleg asta. Tatăl meu, Hans, a fost când internat, când externat din instituții de psihiatrie toată viața lui. Nu și-a revenit niciodată din pricina a ceea ce s-a întâmplat la Paris. A fost traumatizat. Eu…

Anna lăsă furculița și îl privi fix.

– Paris? întrebă ea.

– Ai bătut atâta drum, Anna. Nu are nici un rost să mai fac un secret din toată povestea asta.

Anna încuviință din cap. În sfârșit, în sfârșit, avea să audă adevărul?

– Era clar că tatăl meu, Hans, era chinuit de un secret el însuși, zise Gabriel. Într-un flnal, unul dintre doctori l-a aflat de la el.

Anna își sprijini bărbia pe mâini.

– Tatăl meu lucrase pentru familia Albrecht de când avea paisprezece ani. Bunicul tău, Max, și tatăl meu se înțelegeau deosebit de bine. Așa că a fost promovat rapid, ceea ce a fost o realizare importantă.

Anna încuviință din cap.

– Max fusese îndrăgostit de o franțuzoaică înainte și în timpul războiului.

– Știu. Locuia în apartamentul acela din Paris. Dar nu știu nimic altceva despre ea.

– Înseamnă că ai văzut articolele din ziare? Gabriel privi dintr-odată în sus. Ele au fost catalizatorul căutărilor tale?

– Max le-a găsit. Reacția pe care a avut-o m-a făcut curioasă. Nu-mi puteam găsi liniștea până când nu-i dădeam de capăt.

– Moment bine ales, atunci.

– Într-un sens, nu în altele.

– Așa se întâmplă deseori.

Anna aștepta.

– Tatăl meu și bunicul tău au făcut parte împreună din armata germană implicată în ocuparea Parisului. Înțelegi, Anna, naziștii erau interesați în primul rând de fata în casă a franțuzoaicei. Naziștii le-au spus lui Max și tatălui meu că fata în casă era spioană. Li s-a ordonat să o omoare. Și li s-a spus să o omoare și pe Isabelle de Florian – fata cu care Max urma să se însoare – pentru că adăpostea un spion.

Anna închise ochii. Trebui să-și întindă mâinile pe masă pentru a se liniști.

– Ești bine? întrebă Gabriel.

– Da, sigur.

– Era un test de loialitate față de naziști. Știau totul despre povestea de dragoste a lui Max. De aceea Max a fost cel trimis în misiune și nu altcineva. Și tatăl meu, Hans, o știa pe Isabelle, desigur. Stătuse la Schloss Siegel cu ei, cu ocazia unui Crăciun. El spunea că era considerată o membră a familiei. Toată lumea se aștepta ca Max și Isabelle să se căsătorească după război. Tatăl meu o aprecia. Toată situația depășește orice ne-am imagina.

– O, Doamne! spuse Anna. Bietul Max!

– Da. După cum am spus, a fost un test. Cât de departe avea să meargă loialitatea lui pentru țară? Ce ar fi făcut Max în numele nazismului? Li se pretindea să-și elimine propriile dorințe. Primul era partidul. Prima era Germania. Nu conta nimic altceva. Trebuie să înțelegi.

Anna încuviință din cap, însă începea să i se facă rău.

– Continuă, reuși ea să spună.

Aproape că-și mușca de tot din buza de jos.

– Lui Max i s-a ordonat să-l ia pe tatăl meu cu el în misiunea din Paris. Era în ajunul invaziei naziste. Amândoi aveau să o recunoască pe Isabelle de la depărtare. Naziștii știau că ea nu plecase din apartamentul ei și că era încă în Paris în noaptea aceea. Iar faptul că fetele nu plecaseră din Paris mai devreme era grăitor – le oferea naziștilor și mai multe motive. Aveau de gând cele două să rămână în Paris și să cauzeze probleme? Naziștii nu puteau tolera spionii. Iar fata în casă era un suspect major.

– Dar cum ar fi putut ea fi spion? simți Anna că trebuia să pună întrebarea.

– Li s-a spus că ajuta un inamic desemnat al naziștilor, răspunse Gabriel. Cred că era un mod confortabil de a spune că avea un prieten care era imigrant ilegal sau evreu. Mereu se întâmpla așa ceva.

– Bineînțeles, oftă Anna.

– Așa că Max și Hans le-au urmărit pe Isabelle și pe fata ei în casă în timp ce ele își târau valizele prin Paris în noaptea de 11 iunie 1940, când, în sfârșit, încercau să fugă. Când fetele au intrat într-un pasaj pustiu au avut ocazia de a le ucide.

– Dar bunicul meu…

– Anna. Gabriel se aplecă, îi luă mâinile într-ale sale. Max avea documente pregătite pentru evadarea lui Isabelle.

Anna simți că i se accelerase respirația. Se uită în sus la bărbatul care stătea în fața ei. Brusc, i se păru trudit – își arăta fiecare din anii pe care-i avea, ba chiar mai mulți.

– Tatăl meu a fost cel care a comis fapta. Hans, valetul ghinionist, a fost cel care a omorât-o pe Isabelle de Florian. Tatăl meu fusese dintotdeauna ambițios, încercase mereu să-și dovedească valoarea. Loialitatea tatălui meu față de familia Albrecht era neclintită. Era de datoria lui să-l protejeze pe Max, chiar dacă asta însemna să acționeze împotriva dorințelor acestuia. Tatăl meu a simțit că Isabelle avea să-i aducă moartea lui Max și, dacă ceva i s-ar fi întâmplat lui Max, nu și-ar fi îndeplinit datoria de a-l proteja și amândoi ar fi fost împușcați pentru insubordonare. Indiferent de cât de mult o adora pe Isabelle, trebuia să-i fie loial lui Max. Însă nu-ți pot explica destul cât de tulburat a rămas pentru tot restul vieții lui.

Anna rămase tăcută, însă inima îi bătea atât de tare încât ar fi putut trezi morții.

– Așadar. Tatăl meu a executat ordinul. Mai întâi a împușcat-o pe Isabelle, pentru că ea a ieșit la vedere și l-a strigat pe Max. Îl văzuse. Iar strigătul acela a fost cel care l-a însoțit pe tatăl meu pentru totdeauna.

– Nu.

Gabriel întinse o mână peste masă. Și-o sprijini chiar în apropiere de mâna ei.

– Max a alergat către Isabelle. I-a dat documentele lui Camille în timp ce stăteau aplecați deasupra trupului muribund al lui Isabelle. Hans a fost nevoit să se oprească pentru că Max stătea în fața fetei în casă. Nu avea o vedere clară ca să tragă fără să rişte să-l omoare pe Max.

Anna încuviință din cap, însă începuse să respire agitat.

– Tatăl meu a simțit ani de zile o vină teribilă care l-a mâncat de viu. Vina poate face asta. Ucisese o tânără nevinovată, o femeie iubită de angajatorul lui și pe care o aprecia, și pentru ce? Probabil că Isabelle de Florian nici nu știa de activitățile fetei în casă. Poate că biata fată nu încerca decât să fugă. Era pur și simplu duioasă, spunea el.

– Dumnezeule! exclamă Anna de-abia auzindu-și propria voce.

– Evident, Max nu mai putea avea încredere în Hans după ceea ce făcuse. Nu putea risca să rămână. Nu a avut de ales și s-a făcut nevăzut. Max și-a abandonat uniforma, care a fost găsită în apropiere. Tatăl meu nu a știut niciodată unde s-a dus Max atunci. Însă tata a menționat că părinții lui Max fuseseră cei care l-au împins să intre în partidul nazist. Au insistat să se înscrie pentru a salva moșia – pentru a-i ține pe toți în siguranță. Max i-a mărturisit tatălui meu conflictul teribil pe care-l simțea din cauza obligației de a se alătura naziștilor. Erau apropiați. Max avea îndoieli atât de mari. Practic, familia lui îl adusese într-o situație compromițătoare care a dus la moartea adevăratei lui iubiri. Poate că nu a putut să-i ierte niciodată. Sau pur și simplu nu a fost în stare să se întoarcă niciodată. Bănuiesc că a fost vorba de a doua situație. Probabil că a avut prea multe de suportat, iar anii au trecut și, astfel, lucrurile au devenit mai dificile. Probabil a știut că părinții îi muriseră și că frații lui mai mici fuseseră uciși. Așa că mai erau doar Nadja și tatăl meu, iar tatăl meu o omorâse pe Isabelle.

Anna se aplecă și îi atinse mâna sprijinită pe masă. În cafenea se făcuse liniște. Anna avea nevoie de timp să se gândească.

– Mulțumesc, spuse ea. Mulțumesc din suflet, Gabriel.

– Dacă vrei să vorbim despre ceva, doar spune-mi, zise Gabriel. Sunt aici mereu.

– Mulțumesc.
– Deci erai apropiată de bunicul tău, de Max? întrebă el.
– Da, răspunse Anna. Da. Foarte apropiată.
– Ai vrea să rămâi singură acum? întrebă el.
– Cred că da.

El o conduse afară din cafenea. Ea se întoarse la hotel, evitând ca prin vis bicicletele, turiștii și localnicii care țineau pâine în brațe. Nu era lumea reală.

Era în Paris. În pasajul acela. De câte ori retrăise Max momentul? Cum ar fi fost dacă Hitler nu ar fi pus stăpânire pe țara lui și nu ar fi semănat haosul în lume, împiedicându-l pe Max să se însoare cu adevărata lui iubire și să-și petreacă viața pe proprietatea iubitei lui familii, așa cum ar fi trebuit?

Anna se opri la jumătatea unui pod care trecea peste Herrengracht. Max încercase să-i spună să nu fugă de lucruri din frică, nu și dacă erau lucrurile potrivite pentru ea. Dar dacă era atât de simplu, de ce-i era atât de greu să-și confrunte propriile sentimente, propriile temeri? Ce simțea ea cu adevărat pentru Wil? Și ce va face acum cu privire la Siegel?

CAPITOLUL 19

Douăzeci și patru de ore mai târziu, Anna își târa valiza în aeroportul Schiphol din Amsterdam. Stătea în interior, lângă ușile de sticlă, cu valiza lângă ea, cu pașaportul în portofel și cu biletul de întors acasă, în San Francisco, ținut strâns în mână.

Se uită la bilet. Îl întoarse. Era doar o bucată de hârtie pe care avea s-o ducă la un ghișeu, s-o dea unui însoțitor de zbor și să primească un permis de îmbarcare. Să se îmbarce, să se întoarcă acasă. Înapoi la cotidian. Sfârșit.

Însă în sufletul ei simțea o durere pentru Max și Isabelle, și când se întorsese la hotel în seara precedentă, fiecare cuplu pe care-l văzuse rătăcind pe străzile înguste ale Amsterdamului, ținându-se de mâini pe poduri, o făcuse să se gândească la bunicul ei și la iubirea pe care acesta o pierduse.

Iar Max o păstrase pe Isabelle doar pentru el. Amintirea ei, iubirea pe care o simțea pentru fata din apartamentul din Paris. Poate că toate acestea aveau o frumusețe a lor.

Venise momentul să se întoarcă acasă.

Anna începu să-și târască valiza peste dalele compacte din aeroport. Se forță să se concentreze pe căutarea ghișeului alocat zborului ei către Los Angeles. Los Angeles, apoi San Francisco. Acasă.

Dar nu.

Anna se opri și clătină din cap din cauza gândurilor ei prosteşti. Era ridicolă. Nu mai avea ce face pentru a salva Schloss Siegel. Nu putea și nu voia să se întoarcă și să se lupte cu fiica Nadjei.

Își putea imagina conversația. Ingrid se pricepea la discuții aprinse. Era o afaceristă încăpățânată, obișnuită să ia hotărâri dificile. Orice persoană care putea lăsa o proprietate veche, fermecătoare, precum Siegel, într-o stare de degradare pentru cine știe ce scop, ca să nu mai vorbim că nu-i păsa de felul în care-și duceau traiul locuitorii de acolo, nu avea să vadă într-o poveste de dragoste din Paris un motiv bun pentru o schimbare de perspectivă.

Dar Anna se opri din nou. Și ea era puternică. Își crease și ea propria afacere, exact ca Ingrid, chiar dacă la o scară mai mică. De ce să se oprească din ceea ce făcea acum, când abia începuse?

Schloss Siegel făcea parte și din istoria ei. Nu doar a lui Ingrid.

Anna se uită la bilet.

Apoi se îndreptă în direcția opusă celei pe care o avusese în vedere și, în schimb, merse la ghișeul de unde putea cumpăra un alt bilet.

Avea să cumpere un bilet către cealaltă casă a ei.

– Vreau să merg la Berlin, îi spuse ea operatoarei din fața ei.

Iar însoțitoarea nu puse la îndoială acest lucru. Pur și simplu introduse datele în computer și imprimă un bilet.

Lumina sfârșitului de după-amiază arunca o pătură aurie peste Berlin. Anna se simți mai în largul ei decât oricând în timp ce taxiul se deplasa prin orașul agitat. Privi lung la Poarta Brandenburg care stătea acolo, neclintită, în pofida tuturor evenimentelor care se petrecuseră la poalele ei. Era, desigur, un simbol al speranței și al libertății, al eliberării de trecut. Eliberarea de învrăjbire și de ură. Și asta era ceea ce voia Anna să schimbe. Dacă era sinceră față de ea însăși, nu voia doar o despovărare a reputației lui Max, voia și să-și ajute verișoara. Voia să o ajute pe Ingrid să înțeleagă că nu era nevoie ca lucrurile să stea așa, că nu trebuia să lase totul să putrezească și nu trebuia să găsească o vină sau să fie înverșunată defel.

Sarcina nu avea să fie una ușoară, recunoscu ea. Însă, în timp ce plătea cursa șoferului de taxi, lângă hotelul din apropierea casei lui Wil, același în care se cazase ultima oară, nu permise îndoielii să i se strecoare în gânduri.

După ce se cază și-și aerisi camera, ieși afară. Apoi formă numărul companiei lui Ingrid, pe care-l căutase pe internet, și se preumblă hotărâtă pe lângă cafenele și buticuri, ca orice alt locuitor al Berlinului, cu privirea drept înainte, chiar dacă nu făcea decât să se plimbe o vreme.

După câteva secunde, fu pusă în legătură cu Ingrid.

– Anna, zise Ingrid pe un ton practic.

Anna îi urmă exemplul.

– Te găsesc, sper, bine? întrebă Anna.

– Da.

Anna continuă:

– Mă întrebam dacă ne-am putea întâlni. Vreau să mă consult cu tine cu privire la ceva.

Ingrid făcu o pauză.

– Anna, chiar acum sunt în Siegel. Tu unde ești?

– În Berlin.

Anna făcu o pauză preț de o clipă.

– Voi fi aici cel mult până mâine, spuse Ingrid.

Anna se opri.

– Atunci ne putem vedea acolo, în Siegel, mâine?

Cealaltă femeie așteptă o secundă înainte de a răspunde.

– Foarte bine. Da. Am niște treburi de care să mă ocup aici. Dar dacă ai veni la ora nouă, ar fi în regulă.

Anna fu de acord. Îi convenea. Putea face asta. Mai mult, știa că putea face față abordării afaceriste a lui Ingrid.

În dimineața următoare, în timp ce mergea cu trenul spre Siegel, se concentră pe ce avea să spună. După ce coborî în minuscula gară, Anna porni pe jos, direct către castel.

Era o dimineață superbă de toamnă. Din copacii de culoarea ambrei se auzeau cântece de păsări. Înaintă pe lângă clădirile pustii și-și duse telefonul la ureche.

– Sunt afară, pe terasă, spuse Ingrid. Mă găsești aici.

Anna îi mulțumi. Ce loc straniu în care să se întâlnească! Deși a fi în interiorul casei nu prea avea să-i fie de folos, având în vedere praful și lipsa a orice altceva.

După ce Anna înconjură castelul, căzută pe gânduri, fără să-și permită să se lase distrasă de vederea lacului în depărtare, se opri brusc.

Scena din față i se păru de domeniul fantasticului.

În mijlocul terasei fusese pusă o masă rotundă, acoperită cu o pânză roșie. La ea erau așezați Ingrid și câțiva bărbați.

„Nu cred că-ți permiți să faci asta", se gândi Anna. Se simți răscolită în profunzime.

– Anna, zise Ingrid în timp ce se ridica și întindea o mână. Vreau să-i cunoști pe domnul Wong, domnul Chen și domnul Li.

Anna rămase pe loc fără să se miște. Ingrid îi făcu semn să ia loc.

– Ingrid, am putea vorbi doar noi două, te rog? întrebă Anna în schimb, fără să le zâmbească bărbaților, ci uitându-se fix în ochii verișoarei ei.

Ingrid își aranjă sacoul bleumarin închis. Părul ei blond era strâns în cocul obișnuit. Ochii albaștri îi străluciră.

„Să începem așadar", gândi Anna.

Nu se mișcă, rămase fermă pe poziție.

– Desigur, zâmbi Ingrid deodată. Domnilor, va dura câteva minute. Voi merge cu verișoara mea la lac. Vă las să stați de vorbă.

Ca prin farmec, se ivi un ospătar în uniformă; ducea o tavă cu cești de cafea și produse de patiserie. În mintea Annei apărură brusc imagini cu Schloss Beringer. Covoare hidoase, un hotel rece, formal. Mâncare proastă…

Și cine avea să oprească toate astea?

Își ținu în frâu vorbele care se zbăteau să iasă la suprafață. În schimb, merse către lac, departe de grup.

– Ingrid, am fost la Amsterdam.

– Ah?

Cealaltă femeie mergea lângă ea. Întrebarea ei suna mai degrabă a „și ce dacă?"

Deci habar n-avea. Nu știa nimic despre fratele ei vitreg.

Anna se opri la marginea lacului. Se uita direct la copacul sub care ea și Wil se așezaseră pentru picnic. Picnicuri și viață, familie și iubire, acestea erau lucrurile de care avea nevoie locul acela.

Se întoarse către verișoara ei. Ingrid păru să se uite și ea la insulă.

– Ce se întâmplă? o întrebă pe femeia mai în vârstă.

– Mă gândesc să vând castelul, spuse Ingrid pe un ton jos. Credeam că vei fi mulțumită. Îl vor dezvolta. Eu voi renunța. Până la urmă, va fi salvat, Anna.

Anna aproape că izbucni în râs, însă își stăpâni chicotul trist care i se înălța în piept și încercă o altă abordare.

– Dacă ar fi trăit toți? întrebă Anna cu blândețe. Ce crezi că și-ar fi dorit?

– Cine? rosti Ingrid scurt. Ce?

– Didi, Jo… Isabelle, întrebă Anna.

– Te referi la femeia aceea cu care Max a avut o aventură, spuse Ingrid.

– Nu a fost o aventură, zise Anna. Ea și Max urmau să se căsătorească. Să-și petreacă viețile împreună. Anna nu-și schimbă tonul vocii. Hotărî că era cel mai bine să continue pur și simplu. Dar Isabelle a fost împușcată. Naziștii i-au ordonat lui Max să o omoare, pentru că suspectau că fata ei în casă era spioană, însă el n-a putut face asta. Nu a putut-o omorî pe femeia pe care o iubea.

Ingrid se uită fix la ea, cu ochii ca două genuni arzătoare.

Anna nu făcu nici un pas înapoi.

– Max a fost obligat să se alăture partidului nazist de părinții lui, de bunicii tăi. A încercat să acționeze așa cum era bine pentru familia lui, pentru sat. Pentru Germania. Întotdeauna. Însă când i s-a ordonat să o ucidă pe fata pe care o iubea, nu a putut-o face, așa că altcineva a făcut-o. Cineva care, la rândul lui, avusese întotdeauna o obligație de a-l proteja pe Max, familia lui, proprietatea, satul, de pe vremea când lucra aici în Siegel până când l-a însoțit pe Max în război. A fost pregătit să-l asculte și să aibă grijă de Max cu orice preț. Așa că, știi…

– Nu!

Anna se așteptase la asta, însă, în timp ce vocea lui Ingrid se înălță brusc în aerul curat, proaspăt, se întoarse alarmată către bărbații care stăteau pe terasă. Și ei se întorseseră și se uitau la ele.

Ingrid se ducea valvârtej către casă.

– Așteaptă!

Anna o prinse cu mâna pe verișoara ei și o trase de braț.

– De ce să te ascult? mormăi Ingrid. Parcurseseră jumătate din distanță în susul peluzei. Cum îndrăznești?

– Oprește-te, șopti Anna și scoase cutiuța pe care o avea în buzunar.

Ingrid se opri, se holbă la catifeaua veche. Ochii ei care se aprinseseră cu o secundă în urmă de flacăra generațiilor pierdute se mișcau de colo-colo de parcă ar fi căutat alinare. Dacă Anna ar fi pariat, ar fi zis că Ingrid încerca să-și sufoce lacrimile de furie.

– Acesta a fost inelul lor de logodnă. Max îl ascunsese în castel. Asta mi-a cerut să recuperez chiar înainte să moară. A fost singurul motiv pentru care mi-a cerut să mă întorc aici și a spus că pierderea lui Isabelle a fost cel mai mare regret al vieții lui. Nu a vorbit niciodată despre asta până când n-a avut nouăzeci și patru de ani.

Ingrid întinse o mână cu manichiura făcută, luă cutia, scoase inelul și-l mișcă printre degete.

– De ce să te cred?

Vocea ei se umplu din nou de amărăciune. Îi dădu înapoi inelul.

Femeia mai în vârstă se îndreptă repede către terasă. Anna o urmă până când ajunseră chiar la marginea acesteia.

Ingrid se întorcea către bărbații de afaceri. Însă chiar înainte de a ajunge la ei, se întoarse către Anna și spuse cu voce tăioasă:

– M-am hotărât. Cel mai bine este să uit trecutul. Îmi voi continua întrevederea. Mulțumesc. Asta a fost tot.

– Ingrid! strigă Anna.

Aceasta nu făcu decât să se zgâiască la ea, de parcă ar fi provocat-o să mai spună măcar o vorbă.

– Îmi pare rău, se adresă Anna bărbaților care se întorseseră și se uitau la ea de parcă ar fi fost o rudă… nebună. Ei bine. Așa să fie. Ingrid, mi-ai spus că familia nu înseamnă nimic. Mi-ai spus că munca este tot ceea ce contează. Dar tu ai o familie.

– Nu fi absurdă!

– Nu, ai un frate vitreg. Gabriel. În Amsterdam. Este fiul lui Hans Kramer, așa cum tu ești fiica lui.

Ingrid nu se mișcă. Unul dintre bărbați tuși.

– Și mă ai pe mine, adăugă Anna cu vorbe rostite într-un ritm constant. Nici eu nu am pe nimeni altcineva, știi. Acum că Max nu mai e. Acum e vorba despre mine, știi, la fel cum e și despre tine. Dar sunt aici și vreau… să te cunosc.

Ingrid reveni la oamenii de afaceri. Unul dintre ei se ridicase în picioare.

– Mă scuzați, spuse el.

Ceilalți îi urmară exemplul.

Dar Ingrid se întoarse către Anna.

– Te aștepți să vă accept pe tine și pe fratele meu vitreg ca pe o familie? Acum?

– Da, răspunse Anna cu simplitate. Pentru că asta suntem.

Bărbații se făcură nevăzuți și merseră către o furgonetă parcată pe drumul de acces pentru vehicule. Anna nu o observase până atunci.

– Cred că vă lăsăm acum, *Frau* Hermann, zise unul dintre ei.

– Voi termina într-un minut, mormăi Ingrid, însă ei plecară.

Anna făcu un pas către verișoara ei.

– Știu că e dificil, spuse ea. Tu, eu, Max, Nadja. Frații lor mai tineri uciși. Și tatăl tău, dat deoparte, când ar fi trebuit să fie inclus.

Ingrid tot nu zicea nimic.

– Dar, știi, ceva tot rămâne, continuă Anna. Schloss Siegel. Și ai de ales. Știi ce vreau eu să fac. Și sunt pregătită să lucrez împreună cu tine.

Femeia mai în vârstă stătea acolo, neclintită.

Anna nu se mișcă nici măcar un centimetru.

– Până acum, l-ai salvat. Nu ai permis să fie distrus. Cred că ai așteptat. Și asta contează, știi. Nu ai renunțat.

Ingrid își încrucișă brațele și se uită către parc.

Soarele se ivi chiar atunci, proiectând căldură pe vechea terasă, trimițând lumină pe lac. Iar Anna își imagină petreceri, plimbări cu barca, umbrele de soare și oameni – o familie – care beau ceaiul afară, acolo, în soare, în timp ce niște copii alergau prin vechea grădină către apă. Și veneau în vizită mătuși, niște verișori se jucau, și veneau acolo și oameni din Amsterdam sau din America sau de oriunde ar fi fost răspândită familia, veneau de Crăciun, iar casa de lângă lac era din nou plină de viață.

Acesta era visul ei.

– Poți reuși. Iar eu pot reuși cu tine, spuse Anna.

– Dar cine va locui aici? întrebă Ingrid, cu ochii ei albaștri plini de o emoție inefabilă.

Era vorba despre recunoașterea care vine din partea familiei sau din dragoste?

– Nu știu cine va locui aici, răspunse Anna. Trebuie să ne asumăm riscuri, să renovăm lucrurile pentru a deveni ceea ce sunt menite să fie și apoi cine știe ce se va întâmpla.

Ingrid privi apa preț de un moment. O pasăre intonă o notă lungă, ascuțită care tăie tăcerea. Iar apoi umerii femeii mai în vârstă se relaxară. Fața i se limpezi. Era frumoasă.

– Ar însemna mult de lucru pentru amândouă, zise ea în timp ce continua să se uite fix în față. Iar tu ai viața ta în San Francisco.

– Aș putea renova un apartament mic în castel, aș putea sta aici, să supraveghez totul. Am nevoie de un proiect. Afacerea mea se poate descurca singură o perioadă.

– Va trebui să lucrăm cu foarte mare atenție. Ar trebui făcut cu bun-gust.

– Da.

– Atunci, spuse Ingrid, am face bine să ne apucăm de lucru.

CAPITOLUL 20

Anna se lungi în patul din camera de hotel. Își întinse mâna după telefon. Era primul lucru pe care-l făcea în fiecare dimineață, să verifice dacă primea ceva de la cafenea. Însă în dimineața aceea primi un mesaj diferit. Unul de la Ingrid.

După ce se întorseseră în biroul lui Ingrid, ea și verișoara ei povestiseră ca două școlărițe, până târziu. Făcuseră proiecte, se uitaseră la planuri ale castelului.

Însă acum, Anna se încruntă și trecu telefonul pe difuzor. Vocea lui Ingrid răsună în cameră.

– Nu pot să cred că am uitat să-ți spun. Îmi pare rău, Anna. E vorba despre avocatul meu. Părea că… îți ținea partea.

În pat, Anna se ridică în capul oaselor. Toate simțurile îi erau alertate.

– Știi, ultima oară când ne-am întâlnit, Wil Jager a venit cu toate scrisorile astea, de la locuitorii din Siegel. Fusese acolo, vorbise cu oamenii și-i convinsese să-mi scrie, să-mi spună de ce ar trebui să le fie salvat satul. De ce ar trebui să salvez castelul. De ce ar trebui să am încredere că te vei ocupa tu de tot pentru mine.

Anna simți că buzele i se arcuiau într-un zâmbet. Tot corpul îi fu străbătut de o senzație de căldură.

– Am zis să te anunț. Poate că vei vrea să-i mulțumești. Chiar… a avut o influență asupra hotărârii mele de ieri.

Anna închise telefonul, își duse genunchii la marginea patului și se ridică în picioare. Merse la baie simțindu-se de parcă ar fi plutit sau ar fi zburat într-acolo.

Ce însemna asta? Normal, lui Wil îi ședea în fire să facă așa ceva și să nu-i spună, să nu-și asume nici un merit.

Stătu sub duș și lăsă apa fierbinte să-i curgă pe umeri și în jos pe spate. Se îmbrăcă, se dădu cu niște parfum, se machie. Coborî la micul-dejun După ce mâncă și se întoarse în camera ei, luă telefonul. Apoi îl puse jos. În schimb, deschise geanta și scoase lucrul acela pe care și-l dorise dintotdeauna și pe care, în sfârșit, îl avea. Apoi ieși din cameră.

Era încă extrem de devreme. Cu siguranță, Wil nu avea cum să fi plecat deja la lucru. Anna se trezise înainte de ivirea zorilor după doar câteva ore de somn întrerupt, chinuit. Era prea agitată ca să se odihnească.

Luă un taxi direct către locuința lui. Era abia ora șapte. Fără îndoială că el avea să fie acolo.

Ziarul era încă pe peluza din fața casei, plin de roua care zăbovea pe ambalajul din plastic transparent. Anna îl ridică de jos.

Apoi apăsă pe butonul soneriei.

Din interior se auziră pași. Wil deschise ușa, îmbrăcat în pantalonii de costum și cu o cămașă al cărei nasture de sus era desfăcut.

– Anna! zise el. Dumnezeule! Normal că ești aici, la ușa mea. Mă bucur să te văd!

Se aplecă și o cuprinse într-o îmbrățișare, apoi se retrase oarecum stânjenit.

– Pot să intru doar o clipă? zâmbi ea.

– Bineînțeles, da, răspunse el. E devreme… Anna.

– Știu, spuse ea și îl urmă până în bucătărie.

– Cafea? întrebă el.

– Mulțumesc.

El se întoarse către aparat.

– Să aduc cestile? întrebă Anna, dorindu-și brusc să facă mai mult decât să stea pur și simplu acolo, inutilă.

– Excelent, răspunse el. Acolo e dulapul.

Anna merse la dulapul care se afla la înălțime deasupra banchetei. Îl deschise, apoi auzi cum el se apropia de ea. Stătea în spatele ei, iar vocea lui îi suna blândă în ureche.

– Pe acelea, spuse el, întinzând mâna în spatele ei, atingându-i mâinile, în timp ce-i arăta cestile pe care să le ia.

– Am înțeles, spuse ea și se întoarse.

Dar el nu se mișcase, era încă acolo. Se uită la ea, iar în ochii lui verzi scânteie ceva. Mai văzuse asta înainte. O relaxa și o mișca, în timp ce simțea că de-abia mai putea să respire. Oare mai putea să gândească?

– De ce te-ai întors? întrebă el și apoi tăcu brusc.

– Ca să-ți mulțumesc.

Ea zâmbi, dar vocea ei fu doar o șoaptă. El întinse o mână ca să-i mângâie părul.

Anna băgă mâna în buzunar, scoase cheia bătrânului castel și o ținu între ei doi.

– Asta venisem să-ți cer, dar acum vreau să ți-o dau ție, pentru că ești binevenit să mă vizitezi acolo oricând, zise ea cu privirea într-a lui. Nu voia să-și întoarcă fața. Eu și Ingrid am ajuns la un acord, dacă-ți vine a crede.

Wil se uită în jos la cheia veche și o luă delicat din mâna ei. Apoi o privi în ochi.

– Știu. Ingrid m-a sunat ieri-noapte. A trebuit să mă ocup de un stol de afaceriști decepționați. Mi-a revenit sarcina de a-i ține distrați noaptea trecută.

– Ah.

Anna simți cum un chicot se înfiripa.

– Cheia asta va deschide tot felul de posibilități, spuse Wil în timp ce-i ducea mâna către buzele lui. Știi, Anna, m-ai ajutat să-mi dau seama că în viață există ceva care e mai important decât orice altceva.

Anna îi zâmbi. Era pregătită. Venise momentul. El se aplecă înspre ea, iar buzele lui le atinseră pe ale ei cu un prim sărut gingaș. Ea își închise ochii, dar nu mai era nevoie să viseze.

NOTA AUTOAREI

Această carte a fost inspirată de două povești adevărate care se întrepătrund pentru a forma această poveste de ficțiune centrată pe Isabelle și Max, precum și pe Anna și Wil.

După cum mulți cititori știu, un apartament din Paris a fost abandonat timp de șaptezeci de ani, după ce proprietara, *madame* de Florian, a fugit în ajunul invaziei naziste. Deși nu era nimic neobișnuit la faptul că proprietara și-a părăsit locuința din Paris, moștenirea pe care a lăsat-o în urmă a fost o descoperire extraordinară și a captivat lumea de la descoperirea făcută în 2010.

În calitatea sa de reproducere perfectă a unui apartament de curtezană din Belle Époque, apartamentul lui *madame* de Florian a reprezentat o comoară. S-a dovedit că apartamentul a aparținut bunicii lui *madame* de Florian, celebra actriță și curtezană Marthe de Florian. Marthe întreținuse un număr uluitor de clienți, inclusiv prim-miniștri ai Franței, afaceriști influenți și membri ai aristocrației engleze.

Toate aceste aspecte au fost dezvăluite în scrisorile de dragoste găsite în apartament de executorii testamentari, unul dintre ei descriind experiența intrării în apartamentul încuiat al lui Marthe drept una similară pătrunderii în casa Frumoasei Adormite.

Povestea – la fel ca și o serie de imagini ale camerelor obsedante – a fost relatată de ziare internaționale, dar și de bloggeri, și a devenit virală.

Dar poate că descoperirea cea mai extraordinară a fost faptul că o pictură găsită pe peretele apartamentului s-a dovedit a fi opera celui mai cunoscut portretist din Belle Époque a Parisului – artistul italian Giovanni Boldini. Portretul lui Marthe a fost vândut la licitație pentru suma record de 2,1 milioane de euro, având un număr de ofertanți dispuși să plătească prețul iubirii.

În afară de aceste câteva informații pe care le avem despre Marthe, toate personajele și povestea din *Paris Time Capsule* și *Castelul de lângă lac* sunt fictive și sunt în întregime produsul imaginației mele.

Și Schloss Siegel este bazat pe o poveste adevărată. Am o prietenă care are o fotografie a acestuia pe perete. De fiecare dată când intram în casa ei, mă simțeam atrasă de ea și stăteam acolo, savurând detaliile a ceea ce era în mod clar un castel vechi și frumos. Dar cu cât mă uitam mai mult la fotografie, cu atât mai mult îmi dădeam seama că ceva nu era în regulă; pereții erau găuriți, iar grădina era într-o stare de degradare. Exista însă și frumusețe – o frumusețe sfâșietoare și lăuntrică. Deci aveam de-a face cu un mister?

Așa că am citit memoriile mamei prietenei mele, *I Close My Eyes and Dream*, în care Isa Mitchell descrie cu extraordinară claritate amintirile sale din copilăria

petrecută în castelul familiei sale, la periferia Berlinului, în anii 1930, înainte ca familia să fie nevoită să-și părăsească locuința chiar înainte de venirea sovieticilor.

Dar, din nou, trebuie să subliniez că personajele din partea berlineză a poveștii sunt în întregime invenția mea și nu prezintă nici o asemănare cu vreo persoană aflată în viață sau decedată. Problemele lui Max cu nazismul au fost inspirate de propriile mele călătorii în Berlin și nu au nici o legătură cu familia care a locuit în adevăratul castel al Isei până când a trebuit să fugă în 1946.

SCRISOARE DE LA ELLA

Stimate cititor,

Vreau să-ți mulțumesc din suflet că ai ales să citești *Castelul de lângă lac*. Dacă ți-a plăcut și vrei să fii la curent cu ultimele mele lansări de carte, înscrie-te la următorul link. Adresa ta de e-mail nu va fi niciodată distribuită și te poți dezabona în orice moment.

www.bookouture.com/ella-carey

Sper că ți-a plăcut *Castelul de lângă lac* și, în acest caz, ți-aș fi recunoscătoare dacă ai scrie o părere despre carte. Mi-ar plăcea să aflu opinia ta. În același timp, contează atât de mult să-i ajutăm pe noii cititori să descopere pentru prima dată una dintre cărțile mele.

Ador să scriu, iar fiecare personaj al meu este foarte special pentru mine. Călătoresc peste tot în lume pentru a cerceta mediile pe care le descriu în cărțile mele. Contează atât de mult să fi pășit în locurile despre care ai citit aici – este un privilegiu să poți învăța despre alți oameni, despre alte locuri și despre alte vremuri. Odată ce am călătorit pentru a cerceta subiectul unei cărți, citesc și tot citesc despre epoca, locul și poveștile referitoare la oamenii reali care au trăit în perioada istorică respectivă. Când îi intervievez pe cei care cunosc subiectele din carte, descopăr că personajele și povestea mea evoluează, aproape ca un simplu omagiu adus înaintașilor noștri, care au trăit vremuri ce par atât de diferite de ale noastre. Însă există întotdeauna conexiuni între acestea, întotdeauna modalități de a simți empatie, există întotdeauna căi de înțelegere. Cred cu tărie în puterea poveștilor de a ne conecta pe noi, cei din prezent, și de a ne ajuta să înțelegem trecutul.

Mi-aș dori să împărtășesc cu tine viitoarele mele cărți și mi-ar face plăcere dacă ai dori să te alături mie și cititorilor mei pe pagina mea de Facebook, pe Twitter, pe Goodreads sau pe site-ul meu, unde discutăm în mod regulat și unde mulți dintre cititorii fideli mi-au devenit prieteni. Eu sunt întotdeauna acolo!

Cu dragoste,
Ella Carey

MULȚUMIRI

Mulțumesc întregii echipe de la Bookouture, în special redactoarei mele, Maisie Lawrence. Maisie, îți mulțumesc pentru entuziasmul tău, pentru minunatele tale intuiții și abilități de redactor și pentru incredibilul sprijin acordat cărților mele. Mulțumiri adresez și lui Kim Nash, Sarah Hardy și Noelle Holten pentru minunatele eforturi depuse în vederea popularizării acestei cărți. Îi mulțumesc Annei O'Brien pentru că a corectat romanul cu atâta grijă, iar recunoștința și aprecierea mea se îndreaptă și către graficiana Debbie Clement pentru frumoasa imagine de copertă. Îi mulțumesc Alexandrei Holmes pentru că a gestionat editarea și producția edițiilor electronice, tipărite și audio ale cărților mele. Îi mulțumesc extraordinarului meu agent, Giles Milburn, pentru absolut tot ceea ce face și îi mulțumesc foarte mult lui Liane-Louise Smith de la agenția Madeleine Milburn pentru că a asigurat traducerile în străinătate ale acestei cărți. Denitei Mitchell, mulțumesc pentru că ai împărtășit memoriile regretatei tale mame, Isa Mitchell, despre copilăria ei în Germania în anii 1930 și ulterior, în timpul războiului. Mulțumesc partenerului meu, Geoff, pentru tot sprijinul minunat, precum și copiilor mei, Ben și Sophie – toate acestea vă sunt dedicate vouă. Nu în cele din urmă, vă mulțumesc vouă, cititorilor mei, pentru că, dacă nu ați fi voi, nu ar exista nimeni căruia să-i fac cunoscute aceste povești. Vă respect pe fiecare în parte.